ஸ்ரீரஸ்து
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீ ராமாயண ஸுதாநிதி

—ஸ்ரீ காஞ்சீ, பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர்—

ஸ்ரீசைலபூர்ணகுருவர்யபதாப்ஜப்ருங்க ஸ்ரீபாஷ்யகார பதபத்மயுகம் ப்ரபத்ய,
ராமாயணஸ்தபஹுபத்யஸதர்த்தஸாரம் ஸ்ரீமத்ஸுதாநிதிமுகேந ஸமர்ப்பயாமி:

காஞ்சீவாதிபயங்கரவம்சியாண்ணங்கரார்ய க்ருதிரேஷா
ஸஹ்ருதயரஸிகபுதாநாம் ஸததம் ஹ்ருதயே ஸமேததாம் ஸுஷ்டு.

நம்முடைய பூர்வாசாரியர்கள் அநுபவித்தருளின இதிஹாஸபுராணங்களில் ஸ்ரீராமாயணமொன்றே தலைமை பெற்றிருக்கும். இதைத்தான் இதிஹாஸச்ரேஷ்டமென்று வ்யபதேசித்தருளினார்கள். பகவத்விஷயாதிகளிலும் மிக மிக வெடுத்துக் கையாள்வதும் வியாக்கியானிப்பதும் ஸ்ரீராமாயணமே, இதற்கடுத்தபடியாக ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம். அதற்கடுத்தபடியாக பகவத்கீதை. அவையிரண்டையும்விட ஸ்ரீராமாயணத்திற்கே ப்ராபல்யமென்பது புநருக்தம். ஸ்ரீராமாயணத்திலிருந்து நம் ஆசாரியர்கள் நாலாயிரதிவ்யப்ரபந்த வியாக்கியானங்களில் பெரியவாச்சான்பிள்ளையும் வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளையும் கச்சத் கச்சத்தாக வியாக்கியானித்தருளியிருப்பவற்றைத் திரட்டி ***ஸ்ரீராமாயண***ஸௌரபமென்று பலவாண்டுகட்கு முன்பு வெளியிட்டிருக்கிறேன். இப்போது சேகரிக்கப்படுகிற இந்த நூலின் ப்ரமேயமென்னவென்றால்—இன்சுவையே வடிவெடுத்த ஸ்ரீராமாயணத்தை ஆங்காங்கு உபந்யஸிப்பவர்களுக்கும் உபந்யஸிக்கவிரும்புமவர்களுக்கும் உபகாரகமாக ஸ்ரீராமாயண சுலோகரத்னங்கள் பலவற்றுக்கும் இன்சுவைப் பொருள்களை உபஹரிப்பதேயாம். அப்பொருள்கள் ஆசார்ய ஸ்ரீஸூக்திகளின் மணித்திரள்களேயன்றி ஸ்வகல்பிதமன்று.

— இனி க்ரந்தாரம்பம் —

ஸ்ரீராமாயணத்தின் உபக்ரமம் வால்மீகி நாரத ஸம்வாதமாக நிகழ்ந்திருக்கின்றது. அதாவது வான்மீகி முனிவர் நாரதமஹர்ஷியைக் கேட்பதாகவும் அவர் விடை கூறுவதாகவும் தோன்றியிருக்கின்றது. ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் மைத்ரேயபராசர ஸம்வாதமாக அவதரித்தது. ஆனால் அதன் அவதாரக்ரமத்திலும் இதன் அவதாரக்ரமத்திலும் வாசியுள்ளது. பராசர பகவான் அநுஷ்டானத்தை முடித்துக்கொண்டு ஸ்வாச்ரமத்தில் வீற்றிருக்க, அங்கே மைத்ரேயர் சென்று ஸ்வரூபாநுரூபமாகத் தெண்டனிட்டு ப்ரச்னம் பண்ணினதாக அங்குள்ளது. இங்கு ***"நாரதம் பரிபப்ரச்ச வால்மீகி:"*** என்றிவ்வளவே உள்ளது. வான்மீகி முனிவரின் ஆச்ரமத்தை நோக்கி தேவலோக மஹர்ஷியாகிய நாரத பகவான் எழுந்தருளினதாகவும் அவரை நோக்கி வான்மீகி பதினறு கேள்விகள் கேட்டதாகவும் அவற்றுக்கு நாரதர் விடை கூறும் முகத்தால் ஸ்ரீராம கதைகளை ஒருவாறு கூறித் தலைக்கட்டுவதாகவும் அமைந்துள்ளது. அநவரதமும் ராம ராமேதி கூஜநம் செய்து போதுபோக்கும் வால்மீகிகோகிலத்திற்கு ஸ்ரீராம கதையையே கேட்க விருப்பமிருந்தும், தம்மிட மெழுந்தருளின நாரதமுனிவரை

நோக்கி ராமகதையைச் செவிகுளிரக் கேட்க விரும்பியிருக்குமெனக்கு அதனைச் சொல்லுமையா! என்று ருஜுவாகக் கேட்கலாமாயிருக்க, அங்ஙனம் கேளாமே சில குணவிசேஷங்களைச் சொல்லி இவற்றையுடையவன் யாவனோ அவனைச் சொல்லுமென்று கேட்டது எதற்காக வென்னில்; இத்தகைய திருக்குணங்களையுடையவர் சக்ரவர்த்தி திருமகனொருவரேயன்றி மற்றெவருமல்லர் என்கிற வுறுதி வான்மீகி தமக்கு உள்ளது; அது, ப்ரஹ்மவித்துக்களில் தலைவரான நாரத மஹரிஷியின் உக்தியாலும் ஊர்ஜிதமாக வேணுமென்கிற அபிநிவேசத்தினாலத்தனை. இராமபிரானுடைய பெருமையைச் சொல்லுமென்று வினவி அதை அவர் சொல்லக் கேட்பதிலுங் காட்டில் ஸாமாந்யமாக ப்ரச்னம் பண்ணி விசேஷமாகச் சொல்லக் கேட்பது ரஸவத்தரமன்றோ? எம்பெருமானுருடைய திருவடிகளில் ஆச்ரயித்தவர்களில் எவர் பெரும் புகழாளரோ அவரைச் சொல்லும் என்று வினவினவளவிலே, வினவப்பட்டவர் "கூரத்தாழ்வானொருவரே அத்தகைய பெரும் புகழாளர்" என்று விவரித்துரைத்தால் அது ரஸவத்தரமாகுமே யல்லது, கூரத்தாழ்வானுடைய பெருமையைச் சொல்லுமென்று அபேக்ஷித்து அதை யொருவர் சொல்லக் கேட்பதில் சிறப்பில்லையன்றோ. ஆக, ஸ்ரீராம கதையைக் கேட்கக் குதூஹலங் கொண்டிருந்த வான்மீகி முனிவர் மறைத்துக் கேட்டது ஆர்ஜவக் குறையினாலென்று நினைக்கவும் தகாது; தமது உறுதியை நிலைநாட்டிக் கொள்ளவேயாம்.

1. *தபஸ்ஸ்வாத்யாயநிரதம் தபஸ்வீ வாக்விதாம் வரம்*
நாரதம் பரிபப்ரச்ச வால்மீகிர் முநிபுங்கவம்.

இது வால்மீகியல்லாது வேறொருவர் பணித்ததுபோல் தோன்ற நின்றாலும் வால்மீகி பணித்ததே. "*நாரதம் முநிபுங்கவம் வால்மீகி ரஹம் பர்யப்ருச்சம்*" என்று சுலோகமியற்றியிருக்கலாமே யென்னில், அது லௌகிக கோஷ்டிகளில் பரிமாறும் முறை; இது மஹர்ஷி கோஷ்டிகளில் பரிமாறும் முறை என்று கொள்க. இங்கு வால்மீகி தமக்கு **தபஸ்வீ** என்று விசேஷணமிட்டுக் கொண்டது தம்மைத் தபோநிஷ்டராகச் சொல்லிக்கொள்ள விரும்பியன்று; "*தபஸ்வீ தாபஸச் சோச்ய:*" என்கிற நிகண்டுவின் படி 'நிர்வேதமுடையவர்' என்கிற பொருளை விரும்பியாம். நைஷத காவியத்தில், நளமஹாராஜனால் பிடியுண்ட ஹம்ஸம் தன்னை விட்டுவிடுமாறு வேண்டிக்கொள்ளுகையில் அவ்வரசன் மனத்தில் இரக்கம் பிறக்குமாறு சொல்லுமடைவிலே "மதேக புத்ரா ஜநநீ ஜராதுரா நவப்ரஸூதிர் வரடா தபஸ்விநீ" என்றது. இங்கு தபஸ்விநீ என்றது தபஸ்வீ என்பதன் ஸ்த்ரீலிங்கரூபம். இத்தால் சோசநீயார்த்தே லோகப்ரயோகமுமுண்டென்று காட்டினபடி. அது நிற்க. ஆசார்யோபஸத்தி பண்ண விரும்புமவனுக்கு நிர்வேதமே முக்கியம் என்னுமிடத்தை "பரீக்ஷ்ய லோகாந் கர்மசிதாந் ப்ராஹ்மணோ நிர்வேதமாயாத்" என்கிற சுருதியும் ஓதிற்று. "சுகஸ்ய ததநாதரச்ரவணாத் ததாத்ரவணாத் ஸூச்யதே ஹி" என்கிற ப்ரஹ்மஸூத்ரமும் காட்டிற்று. ப்ரக்ருதத்தில் வான்மீகிக்கு எவ்விதமான நிர்வேத மென்னில், ஆசார்யன் முகமாகக் கேட்டாலன்றி வித்யை ப்ரதிஷ்டிதமாகா தென்கிற சாஸ்த்ரார்த்தத்தைத் தாம் உணர்ந்தவராகையாலே அப்படி உபதேசிக்கவல்ல ஆசார்ய ரொருவர் நேர்படவில்லையே! என்றிருந்த நிர்வேதமேயாயிற்று. சொல்லுகிற ஆசாரியர் தம்முடைய வாக்கு வல்லமையினாலே சடக்கெனச் சொல்லிவிடுவதில் ரஸமில்லை; விவக்ஷிதமான விஷயத்தை மனனம் பண்ணிப்பண்ணித் தாமநுபவித்து உருகுந் தன்மையுமிருக்கவேணு மென்பதைக் காட்டவே நாரதமஹர்ஷிக்கு **வாக்விதாம் வரம்**

என்றும் முநிபுங்கவம் என்றும் இரண்டு விசேஷணங்களிடப்பட்டன. வால்மீகி முனிவர் நாரத மஹர்ஷியை வினவின அம்சம் யாதென்னில்; அது மேல்மூன்று சுலோகங்களில்காண்க.

2 கோ ந்வஸ்மிந் ஸாம்ப்ரதம் லோகே குணவான் கச் ச வீர்யவான்.
தர்மஜ்ஞச் ச க்ருதஜ்ஞச் ச ஸத்யவாக்யோ த்ருடவ்ரத:.

இது முதலான மூன்று சுலோகங்களில் பதினறு திருக்குணங்களையடக்கி இவையுடையவன் யாவனென்று கேட்கப்படுகிறது. இதில் மூன்று நிர்பபந்தங்கள் வைக்கப்பட்டன; அவையாவன 1. அஸ்மிந் லோகே என்கையாலே தேவலோகத்திலுள்ளவொருவனைச் சொல்லலாகாதென்பது முதல் நிர்ப்பந்தம். 2. ஸாம்ப்ரதம் என்கையாலே என்றைக்கோ இருந்து மறைந்து போனவனைச் சொல்லலாகாதென்பது இரண்டாம் நிர்ப்பந்தம். 3. ¤மஹர்ஷே! த்வம் ஸமர்த்தோஸி ஜ்ஞாது மேவம்விதம் நரம்¤ என்கையாலே தேவயோனியிற் பிறந்தானொருவனைச் சொல்லுகையன்றிக்கே மநுஷ்யயோனியிற் பிறந்தவனையே சொல்லவேணுமென்பது மூன்றும் நிர்ப்பந்தம். ப்ரச்நம் பண்ணின திருக்குணங்களின் சுருக்கமான விவரணம் கேளீர்.

1. **குணவாந்.** பொதுவாகக் குணமுடையவன் என்பது இதன் பொருளன்று. குண: என்கிற சொல்லானது சீலம் (அல்லது) ஸௌசீல்யம் என்கிற குண விசேஷத்திற்குச் சிறப்புப்பெயர். ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரரத்னத்தில் ¤வசீ வதாந்யோ குணவாந்¤ இத்யாதிச்லோகத்திலே குணங்களினிடையே குணவாந் என்றருளிச் செய்திருப்பது கொண்டு இதனை எளிதாக வுணரலாம். சீலமென்றாலும் ஸௌசீல்யமென்றாலும் பர்யாயம். மஹானயிருப்பவன் தனது மேன்மையைக் கணிசியாதே தாழ்ந்தவர்களோடுங் கலந்து பரிமாறுகைக் கீடான குணமிது. குஹப்பெருமாள் போல்வார் இக்குணத்திற்கு இலக்காயினர்.

2. **வீர்யவாந்.** (சரணுகதிகத்யே) குணசூர்ணையில் ஸௌர்யவீர்யபராக்ரமங்கள் மூன்றும் ஒருசேர்த்தியாகப் பேசப்படுகின்றன. எதிரிகளின் சேனை எவ்வளவு பிரபலமாக இருந்தாலும் அதுகண்டு அஞ்சாமை; அந்தச்சேனையினுள்ளே அஸஹாயனய்ப் புகுந்து எதிரிகளை அநாயாஸமாகப் பொடிபடுத்துந் திறல்; அப்படிச் செய்யுமளவில் தனக்குச் சிறிதளவேனும் க்ஷதியேற்படாதபடியான மிடுக்கு. ஆக இம்மூன்றும் ஸௌர்ய வீர்ய பரரக்ரமங்களாம். இங்கு ஒன்றைச் சொன்னது மற்றவற்றையுஞ் சொன்னபடி. கரதூஷணுதி வதத்தில் காணத்தக்கதிது. "அஸஹாயசூர!" அநபாய ஸாஹஸ! என்றது காண்க.

3. *தர்மஜ்ஞ:* தருமமறிந்தவரென்று பொருள். ஆண்டாள் நாச்சியார் திருமொழியில் கண்ணபிரானை ¤தருமமறியாக் குறும்பன்¤ என்கிருள். அவ்வியல்புக்கு நேர்மாருகத் தருமமறிந்தவரென்று கூறப்படுகிருன் இராமபிரான். இங்கு விவக்ஷிதமான தருமம் எதுவாயிருக்கக்கூடுமென்று பார்க்கில், ஸுந்தரகாண்டத்தில் (38-41) ¤ஆந்ருசம்ஸ்யம் பரோ தர்ம: த்வத்த ஏவ மயா ச்ருத:¤ என்று பிராட்டி பலகாலும் ஆந்ருசம்ஸ்யமே பரம தர்மமென்று பெருமாள் உபந்யஸிக்கக் கேட்டதாகச் சொல்லுகையாலே கருணையே தருமமாகக் கருதப்படுகின்றது. பெருமாளுக்குக் கருணுகாகுத்ஸ்தனென்றன்றே ப்ரஸித்தி. ¤விதிதஸ் ஸஹி தர்மஜ்ஞச் சரணுகத வத்ஸல:" என்கிற பிராட்டியின் திருவாக்குப்படி சரணுகத வாத்ஸல்யமும் தருமமெனக் கொள்ளத்தகும்.

4. க்ருதஜ்ஞ: அயோத்யா காண்டத்தில் (1-11) "கதஞ்சிதுபகாரேண க்ருதேந ஏகேந துஷ்யதி, நஸ்மரத்யபகாராணும் சதமபி ஆத்மவத்தயா" என்று கூறினபடியே தீமைகள் பல செய்யினும் அவற்றைப் பொருள்படுத்தாதே, நன்மை லவலேசம் கிடைத்தாலும் அதனையே பெருக்க மதித்திருப்பவன்.

5 ஸத்யவாக்ய: உள்ளதை உள்ளபடியே கண்டு உள்ளபடியே சொல்லுவது தான் ஸத்யமென்று உலகங்கொண்டிருப்பது ஒவ்வாது. ஒன்றை வேறொன்றாக மயங்குகையாகிற மருள் மனிதர்க்கு ஸஹஜமாகையாலே மருண்டு சொல்லுமவர்களை அஸத்யவாதி என்னவேண்டிவரும். கீதை பத்தாமத்யாயத்தில் "க்ஷமா ஸத்யம் தமச் சம." என்றவிடத்து பாஷ்யத்தில்—உள்ளதை உள்ளபடியே கண்டு சொல்லுவது ஸத்யம் என்னுமல், தான் கண்டபடியே சொல்லுவது ஸத்யம்' என்றருளிச் செய்து, தான் கண்டபடியே சொல்லுவதுங்கூட சிலவிடங்களில் அநர்த்தமாக முடியுமாதலால் "ஸத்யம் பூதஹிதம் ப்ரோக்தம்" என்ற வ்யாஸஸ்ம்ருதியையே ஸித்தாந்தமாகக் கொண்டு நிகமனம் செய்தருளினார் பாஷ்யகாரர். ஆக பூதஹிதவாதீ என்கை.

6. த்ருடவ்ரத: ஒரு காரியத்தைச்செய்து முடிக்கவேணுமென்கிற சங்கற்பத்திற்கு விரதமென்று பெயர். எந்த காரணத்தாலும் அது தடைபடாமல் உறுதியாய் இருக்கப் பெற்றவன் த்ருடவ்ரதனெனப்படுவன். தண்டகாரண்ய வாஸிகளான முனிவர்களுக்கு அபயமளித்தபோது பிராட்டி அந்த ப்ரதிஜ்ஞையை சிதிலமாக்கப் பார்க்கையில் "அப்யஹம் ஜீவிதம் ஜஹ்யாம் த்வாம் வா ஸீதே! ஸலக்ஷ்மணாம், நஹி ப்ரதிஜ்ஞாம் ஸம்ச்ருத்ய ப்ராஹ்மணேப்யோ விசேஷத:" என்று சொல்லியும், விபீஷணாழ்வான் திறத்தில் "ந த்யஜேயம் கதஞ்சந" என்று சொல்லியும் காட்டியருளின உறுதியை நினைப்பது.

4. சாரித்ரேண ச கோ யுக்த: ஸர்வபூதேஷு கோ ஹித:?
வித்வாந் க: க: ஸமர்த்தச் ச கச்சைகப்ரிய தர்சன:

7. சாரித்ரேண யுக்த:—சரித்ரமேவ சாரித்ரம்; அதாவது நல்லொழுக்கம். பெரியார்களைப் பணிதல், தந்தைதாய் பேணுதல், சாஸ்த்ரவிஹிதங்களை வழுவற அனுட்டித்தல், தெய்வபக்தியுடைமை, பிறரை நலியாமை, பிறர் பொருள் தாரமென்றிவற்றைக் கவர நெஞ்சாலும் நினையாமை—என்றினைய வொழுக்கங்களுக்குப் பொதுப்படையான பெயர் சாரித்ரமென்பது. இவையெல்லாம் இராமபிரான் பக்கலிலே எளிதாகக் காணக்கூடியவை.

8. ஸர்வபூதேஷு ஹித:—ப்ரியம் ஹிதம் என்னுமிரண்டில் தற்காலத்தில் இன்பம் தருமது ப்ரியமென்றும், தற்காலத்தில் அப்ரியமாயிருந்தாலும் உத்தரகாலத்தில் மிக நன்மை பயக்குமது ஹிதமென்றும் சொல்லப்படும். இராமபிரான் வைரிகள் திறத்திலே செய்தகாரியங்கள் அப்போது அப்ரியமெனினும் ஹிதகோடியிலே எண்ணத்தக்கவை என்க. காகன் பக்கலிலே அபராதம் கண்ட பெருமாள் அவனை வதைக்க நினைத்தால் அநாயாஸமாக வதைக்கலாமாயிருந்தும் ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம் தொடுத்துவிட்டது "த்ராதும் ந சக்தா யுதி ராமவத்யம்" என்னுமுறுதியை உலகம் பரவச் செய்து மீண்டுமவனைக் காத்தருள்வதற்கே யன்றோ!

9. ***வித்வான்:***—உலகில் ஒன்றிரண்டு கலைகள் கற்றவரை வித்வானென்கிறோம். பெருமாள்படி அப்படியோ? வேதவேதாங்கதத்வஜ்ஞ: சதுர்வேதே ச நிஷ்டித:. ஸர்வ சாஸ்த்ரார்த்த தத்வஜ்ஞ: ஸ்ம்ருதிமாந் ப்ரதிபாநவாந். என்று மேலே நாரதமஹர்ஷி விடை கூறும்படியன்றோ பெருமாளுடைய வைதுஷ்யமிருப்பது'

10. ***ஸமர்த்த:***—'வித்வாந் க:' என்கிற வினவுக்கு அடுத்தபடி 'ஸமர்த்த: க:. என்னுமிவ்வினு தோன்றியிருப்பதனுல் வித்வத்து வேறு, ஸாமர்த்தியம் வேறு என்பது பெறப்படும். மேலே (அயோத்யா.) லௌகிகே ஸமயாசாரே க்ருதகல்போ விசாரத: என்று சொல்லுகிறபடியே லௌகிக ஸாமர்த்தியமும் விஞ்சியவர் பெருமாள்.

11. ***ஏகப்ரியதர்சந:***—எவ்வளவுகாலம் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாலும் தெகுட்டாமல் இனிமையே செல்லும்படியான பார்வையை யுடையவர் பெருமாள். அரண்ய வாஸிகளான முரட்டாண்களையும் கவரவல்ல அழகு படைத்தவர். "***தருணௌ ரூபஸம்பந்நௌ***" என்று வையவந்த வாயாலும் வாழ்த்தவேண்டும்படியான ரூபலாவண்யமமைந்தவர்.

4 ***ஆத்மவாந் கோ ஜிதக்ரோதோ த்யுதிமாந் கோ நஸூயக:***
கஸ்ய பிப்யதி தேவாச் ச ஜாதரோஷஸ்ய ஸம்யுகே

12. ***ஆத்மவாந்:***—ஆத்மாவையுடையவன் ஆத்மவாந். ***ஆத்மா*** என்னுஞ் சொல்லுக்கு வடமொழி நிகண்டுக்களில் ஐந்து பொருள்கள் கூறப்பட்டுள்ளன; "ஆத்மா ஜீவே த்ருதௌ தேஹே ஸ்வபாவே பரமாத்மநி" என்றது காண்க. த்ருதியாகிற தைர்யமுடைமையை இங்குக் கொள்ளலாம்; "ஜய ஜய மஹாவீர!" என்றவுடனே "மஹாதீர தௌரேய" என்றும் 'அநபாயஸாஹஸ!' என்றும் போற்றத்தக்க தைரியமுடையவர் பெருமாள்.

13. ***ஜிதக்ரோத:***—கோபத்தை வென்றவர் என்று பொருள். கோபமில்லாதவரென்று பொருளன்று; கோபத்தை வெல்வதாவது அதனை ஸ்வாதீனப்படுத்தி வைத்துக் கொள்ளுகை. எப்போதும் கோபிஷ்டர்களாகவே யிருப்பதும், கோபம் அடியோடு இல்லாமலிருப்பதுமாகிய இரண்டும் தவறு. கோபத்தைக்காட்டிக் காரியங் கொள்ளவேண்டிய ஸமயங்களில் மட்டும் கோபத்தை வரவழைத்துக்கொள்வதும், காரியம் ஆனவாறே அக்கோபம் போனவிடம் தெரியாதபடி செய்துகொள்வதும் உத்தம புருஷ லக்ஷணம்.

14. ***த்யுதிமாந்:***—த்யுதியாவது காந்தி; அதனை யுடையவர். கீழ் "ஏகப்ரிய தர்சந: க:?" என்று வினு நிகழ்ந்திருக்கச் செய்தேயும் இங்கு 'த்யுதிமாந் க:?' என்று வினவியிருப்பதனுல் இதில் ஒரு மருமமறியத்தக்கது. "வெங்கதிரோன் குலத்துக் கோர் விளக்காய்த் தோன்றி" என்கிறபடியே ஸூர்யகுலத்தில் அவதரித்த பெருமாள் ராமதிவாகர: என்னும்படி தாமும் ஸூர்யனுயிருப்பதால் ஸூர்யன் ப்ரபையை விட்டுப் பிரியாதிருப்பதுபோல "ப்ரபாவாந் ஸீதயா தேவ்யா பரமவ்யோம பாஸ்கர:" என்கிறபடியே ப்ரபாஸ்தாநீயையான ஸீதா பிராட்டியை விட்டுப் பிரியாதவர் என்பது உட்பொருள். "அநந்யா ராகவேணுஹம் பாஸ்கரேண ப்ரபா யதா" என்றும் "அநந்யாஹி மயா ஸீதா பாஸ்கரேண ப்ரபா யதா" என்றும் திவ்யதம்பதிகளிருவரும் பேசும்படியான நித்யயோகமுடைமை.

2

15. *அநஸூயக:*—நற்றங்களையும் குற்றமாகக் கொள்ளுகைக்கு உறுப்பான துர்க்குணம் அஸூயை. அஃதில்லாமை—குற்றங்களையும் நற்றமாகக் கொள்ளுகை. ஆக வாத்ஸல்யமுடையவர் என்றதாகத் தேறும். "சரணாகத வத்ஸல:" என்றும் "ரிபூணாமபி வத்ஸல:" என்றும் போற்ற நின்றவர் பெருமாள்.

16. *கஸ்ய பிப்யதி தேவாச் ச ஜாதரோஷஸ்ய ஸம்யுகே.*—கீழ் பதினைந்து வினைகளும் முதல் வேற்றுமையில் நிகழ்ந்து, இவ்வினைமட்டும் ஆறும் வேற்றுமையில் நிகழ்வதை நோக்குமிடத்து "இதம் தே நாதபஸ்காய நாபக்தாய கதாசந. ந ச அசுச்ரூஷவே வாச்யம் ந ச மாம் யோப்யஸூயதி" என்ற கீதாச்லோகம் நினைவுக்கு வரும். சதுர்த்தீவிபக்தி நிர்தேசமுள்ள மூன்று பாதங்களிற் காட்டிலும் வேறுபட நான்காவது பாதம் ப்ரதமாவிபக்தி நிர்தேசத்தோடு கூடியிருக்கிறதங்கு. அதைப் பற்றி நம் பாஷ்யகாரர் "அஸமாந விபக்தி நிர்தேச: தஸ்ய அத்யந்த பரிஹரணீயதாஜ்ஞாபநாய" என்று அருளியிருக்கிறார். அதுபோல இங்கும் ஒரு விசேஷம் ஜ்ஞாபிதமாக வேணும்; கீழ் ப்ரஸ்தாவித்த பதினைந்து குணங்களும் ஒரு தட்டாய், இந்த பதினாறுவது குணம் மட்டும் ஒரு தட்டாயிருக்கை. போர்க்களத்தில் முன்னிற்கும்போது சீற்றத்தின் மிகுதியை நோக்கில் அநுகூலர்க்கும் அணுகவொண்ணாதபடி யிருக்கையைச் சொல்லுகிறது. ராகவ ஸிம்ஹமன்றோ.

அஸங்க்யேய கல்யாணகுணகணங்களுக்கு நிதியாக ப்ரஸித்தனான பகவானிடத்தில் இப்பதினாறு திருக்குணங்கள் மட்டுமாவுள்ளனவென்று கேட்கலாகாது; சந்திரனை ஷோடசகலா பரிபூர்ணனென்னுமாபோலே ஸ்ரீராமசந்திரனை ஷோடச சுபகுண பரிபூர்ணனாகவைத்துப்பேசினபடி. மற்றுமுள்ள குணங்களுமெல்லாம் இவற்றினுள்ளே அடங்கி யிருப்பனவாகக் கொள்க. [குறிப்பு:—இப்பதினாறு குணங்களையும் மிகமிக விவரித்து ஸ்ரீராமாயண கதைகளைப் பெரும்பாலும் இவற்றிலேயிணக்கி அபூர்வ ராமாயணமென்று நாமெழுதிய நூலானது தமிழ், தெலுங்கு, ஸம்ஸ்க்ருதம், ஆங்கிலம் ஆகிய நான்குபாஷைகளிலும் வெளிவந்துள்ளது.]

இங்கு முக்கியமாகக் குறிக்கொள்ளத்தக்கதொன்று

ஸ்ரீராமாயணம் வெறும் கதை நூலன்று; "வேதோபப்ர்ம்ஹணார்த்தாய தாவக்ராஹயத ப்ரபு:" என்கையாலே வேதார்த்தங்களை வியாக்கியானிக்கவே ப்ரவ்ருத்தமானது இது. இத்தகைய மஹாக்ரந்தத்தில் திருக்குணங்களைப்பற்றின வினாவே தலையாக அமைந்திருப்பதால் நிர்குணப்ரஹ்மவாதம் அடியறுக்கப்படுகிறதென்றும் அது வேத புருஷனுக்கு அநபிமதமென்றும் முக்கியமாக உணரவேணும். பரமபதத்தில் எம்பெருமான் தன்னுடைய பரத்வமொன்றையே காட்டமுடிகிறது. ஸௌலப்ய ஸௌசீல்யதயாக்ஷாந்தி வாத்ஸல்யாதி குணங்களை அங்குக் காட்ட முடிகிறதில்லை. ஏன்? அவற்றுக்கு விஷய (லக்ஷ்ய) பூதர் அங்கு ஒருவருமில்லாமையாலே. அத்திருக்குணங்கள் விலைச்செல்லவேண்டியே இவ்வுலகில் வந்து திருவவதரித்தது. ¤குணபரீவாஹாத்மநாம் ஜந்மநாம்¤ என்று பட்டர் அருளிச்செய்தது இதைக்கருதியே. ஆக நிர்க்குண ப்ரஹ்மவாதிகளுக்கு ஸ்ரீராமாயணம் அநுகூலமாயிருக்கத்தகுதியில்லை. நிர்க்குணப்ரஹ்மவாதத்தை நெஞ்சிலும் நினையாதவர்களே ஸ்ரீராமாயணாதிகாரிகளென்பது வால்மீகி நாரதமஹர்ஷிகளின் கருத்து.

5. ஏததிச்சாம்யஹம் ச்ரோதும் பரம் கௌதூஹலம் ஹி மே
மஹர்ஷே! த்வம் ஸமர்த்தோஸி ஜ்ஞாதுமேவம்விதம் நரம்.

இத்தகைய திருக்குணங்களுள்ளவரைச் சொல்வீர் என்னுதே 'ச்ரோதும் இச்சாமி' என்றது, ஏற்கனவே தமக்கும் தெரிந்திருந்தாலும் "புருஷார்த்தோய மேவைகோ யத் கதாச்ரவணம் ஹரே:" என்ற கணக்கிலே காதுபடைத்தது ஸபலமாம்படி கேட்டுக்கொண்டேயிருப்பதில் குதூஹலமென்று காட்டுகிறபடி. இங்கு ச்ரோதும் என்றது மத்யமதீபந்யாயேந [காகாக்ஷிந்யாயேந] முன்னும் பின்னும் அந்வயிக்கும். 'ச்ரோதுமிச்சாமி' என்று முந்தின அந்வயம்; 'ச்ரோதும் மே கௌதூஹலம்' என்று பிந்தின அந்வயம். கேட்கத்தான் எனக்கு ஆசை; சொல்லுவதைவிட கேட்பதுதான் சிறந்தது என்று தெரிவிக்கப்பட்டதாயிற்று. எல்லாருமே கேட்க ஆசைப்பட்டுவிட்டால் வக்தாவொருவர் வேணுமே. வக்தா இல்லாமல் கேட்பதெப்படி! வக்தாவாகைக்கு உரியவர் நாரதமஹர்ஷிதான் என்று உத்தரார்த்தத்தினுல் காட்டப்படுகிறது. [ஏவம்விதம் நரம் ஜ்ஞாதும் த்வம் ஸமர்த்தோஸி] ஒருவர் ஒன்றையறிந்து கொள்வதானது "ஸ்வாத்யாய ப்ரவசநே" என்றகணக்கிலே பிறர்க்கு அறிவிப்பதற்காகவேயாதலால், இங்கு ஜ்ஞாதும் என்றது ஜ்ஞாபயிதும் என்ற பொருளையும் தரும். [ணிச் ப்ரத்யயம் மறைந்து கிடக்கிற தென்பர் வையாகரணர்.] ணிச்சு உள்ளவிடத்தில் அதற்கு அர்த்தமில்லாமற் போவதும், ணிச்சு இல்லாத விடத்தில் அதன் அர்த்தத்தைக் கொள்ளுதலும் சாஸ்த்ரஜ்ஞர்களுக்கு உடன்பாடென்க. ஆக, நாரத மஹர்ஷியே! ஜ்ஞாதாவும் ஜ்ஞாபயிதாவுமான தேவரீர் சொல்ல, அடியேன் கேட்க ஆசைப் படுகிறேனென்ருராயிற்று.

7. [*முநே! வக்ஷ்யாம்யஹம் புத்த்வா தைர்யுக்த: ச்ரூயதாம் நர:*] இங்கு 'அஹம் புத்த்வா வக்ஷ்யாமி' என்றது பகவத்குண ரஸிகர்களுக்கே நிலமான வார்த்தை. புத்த்வா—தெரிந்து கொண்டு, வக்ஷ்யாமி—சொல்லுவேன். என்பதாகப் பொருள் தோன்றும். இனிமேல் யாரிடம் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ளப் போகிருரிவர். நான்முகக் கடவுளிடம் பல்கால் ஸ்ரீராம குணங்களைக் கேட்டு நெஞ்சில் தேக்கிக் கொண்டிருப்பவரிவர்; இக்கதையைச் சொல்லுவதற்கென்றே இவ்விடம் வந்தவருமாவர் அப்படிப்பட்டவர் 'இதோ சொல்லுகிறேன் கேளீர்' என்று சொல்லித் தொடங்க வேண்டியிருக்க, 'புத்த்வா வக்ஷ்யாமி' [தெரிந்து கொண்டு சொல்லுவேன்] என்றது என்ன கருத்தினுல் என்று ஆராயப்படவேண்டும். புத்த்வா என்பதற்கு தெரிந்து கொண்டு என்று அர்த்தமன்று. 'மோஹம் நீங்கி அறிவு பெற்ற பின்பு' என்பதே பொருள். வால்மீகே! நீர் ஏதோ சில குணங்களைக் கேட்கிற வியாஜத்தினுலே இராமனுடைய ஸகல கல்யாண குணங்களையும் நினைப்பூட்டிவிட்டீர்; அந்த குணக் கடலில் அமிழ்ந்து கரைகாணமாட்டாதே முசித்துக்கிடக்கிற எனக்கு புத்தி ஸ்வாதீனமானுலன்ரே சொல்ல இயலும்; ப்ரக்ருதிஸ்தனன்றிக்கே "காலாழும் நெஞ்சழியும் கண் சுழலும்" என்று கிடக்கிற நான் ப்ரக்ருதிங்கதனுனவாறே ஆந்தனையும் சொல்ல முயல்கிறேனென்ருராயிற்று.

இங்கு ச்லோகங்கள் வரிசையாகக் காணப்பட்டாலும் "முநே! வக்ஷ்யாம்யஹம் புத்த்வா" என்ற பிறகு சில நாழிகைகளோ சில நாட்களோ நாரதர் பேசாதே கிடந்தாராகவேணும். திருவாய்மொழியில் நம்மாழ்வார் மூவாறுமஸாம் மோஹித்துக் கிடந்தது ப்ரஸித்தமன்ருே; அப்படியே இங்கு நாரதரும்.

[*தைர் யுக்த: ச்ரூயதாம் நர:*] இங்கு நர: என்பது அநபேக்ஷிதம். கீழ் வால்மீகி ப்ரச்நத்தில் "ஜ்ஞாது மேவம்விதம் நரம்" என்றிருக்கையாலே மநுஷ்ய யோநியிற் பிறந்தவனைப் பற்றியே தெரிவிக்க ப்ராப்தமாகுமாதலால் [நர: ச்ரூயதாம்] என்ன வேண்டாவே. ஆயினும் சொல்லியிருப்பதில் விளங்கும் மருமம் கேளீர். தசரதாத் மஜனுகத் திருவவதாரம் செய்தவன் ஸ்ரீமஹா விஷ்ணுவே யென்னுமிடம் ஸ்ரீராமா யணத்தில் அபலாபம் செய்யப்பட்டிருக்கவில்லை. [பால. 15.] ☼ஏதஸ்மிந்நந்தரே விஷ்ணுருபயாதோ மஹாத்யுதி:, சங்க சக்ரகதாபாணி: பீதவாஸா ஜகத்பதி:……… தத: பத்ம பலாசாக்ஷ: ச்ருத்வா ஆத்மாநம் சதுர்விதம், பிதரம் ரோசயாமாஸ ததா தசரதம் ந்ருபம்☼ இத்யாதி ச்லோகங்களாலும், மேலே (அயோ. 1.) ☼ஸஹி தேவை ருதீர்ணஸ்ய ராவணஸ்ய வதார்த்திபி:, அர்த்திதோமாநுஷே லோகே ஜஜ்ஞே விஷ் ணுஸ் ஸநாதந:☼ இத்யாதி ச்லோகங்களாலும் ஸ்பஷ்டமாகவே அது தெரிவிக்கப் பட்டுள்ளது. ஆயினும் இராமபிரான் திருவுள்ளத்தால் விஷ்ணு த்வத்தில் வெறுப்பும் மநுஷ்யத்வத்தில் விருப்பும் காண்கிறது. ராவணவதானந்தரம் தேவதா வர்க்கங்கள் வந்து கூடி "பவாந் நாராயணோ தேவ:" என்றது கடலோசையாய் "ஆத்மாநம் மாநுஷம் மந்யே ராமம் தசரதாத்மஜம்" என்பதே திடமுற்றதன்றோ. இங்கு மந்யே என்பதற்கு 'பஹுமந்யே' என்னுமர்த்தம் நம் ஆசார்யர்களுக்கு அபிமதம். பகவத் கீதையில் "அபி சேத் ஸுதுராசாரோ பஜதே மாம் அநந்யபாக், ஸாதுரேவ ஸ மந் தவ்ய:" என்றவிடத்தில் 'மந்தவ்ய:' என்பதற்கு 'ஜ்ஞாதவ்ய:' என்று சங்கராசாரியர் பணித்த பொருளைத்தள்ளி ஸ்வாமி "பஹுமந்தவ்ய:" என்றருளியதை வழிகாட்டி யாகக் கொண்டு இங்கும் மந்யே என்பதற்கு 'பஹுமந்யே' என்று பொருள் பணிப் பது அநவத்ய மென்னுமளவே யன்று, ரஸவத்தரமுமாகும். 'நான் உண்மையில் நாராயணனேயாயினும் மநுஷ்யத்வத்தில் தான் எனக்கு உகப்பு அதிகம்' என்று இராமபிரானே யன்றோ காட்டி நிற்கிறான். நடந்த கதைகளும் மநுஷ்யத்வத்திற்கே யன்றோ சாலப் பொருந்துவது. ஆகவேதான் விச்வாமித்ர முனிவன் மஹாஸதஸ் ஸிலே "வேதாஹ மேதம் புருஷம் மஹாந்தம்" என்ற ச்ருதிச் சாயையிலே "அஹம் வேத்மி மஹாத்மாநம்" என்று சொல்லி வைத்து, ஏகாந்தந்தில் திருப்பள்ளி யுணர்த் தும்போது "உத்திஷ்ட நரசார்தூல!" என்றே ஸம்போதனம் பண்ணிற்று. வால்மீகி தாமும் பட்டாபிஷேகத்தைப் பேசுமிடத்திலும் "அப்யஷிஞ்சந் நரவ்யாக்ரம்" என் றன்றோ பணிந்தது. "அப்யஷிஞ்சந் மஹா விஷ்ணும்" என்றால் சுலோகம் கூடாதோ? ஸ்ரீ ராமாயணத்தைக் குசலவர்கள் பாடப் பெருமாள் முகம் சுளிக்காமல் கேட்பதற்கு நரவ்யாக்ரம் என்பதே பொருத்தமாகுமென்றும் அறிந்தன்றோ அங்ஙனே பேசிற்று. ஆக, "தைர் புக்த: ச்ரூயதாம் நர:" என்ற விடத்தில் நாரத மஹர்ஷியின் விவக்ஷிதம் —வால்மீகே! 'ஜ்ஞாது மேவம்விதம் நரம்' என்று நீர் சொன்னபடியே உண்மையில் மநுஷ்ய வ்யக்தியைப்பற்றியே சொல்லுகிறே னென்பதாம்.

8. *இக்ஷ்வாகு வம்ச ப்ரபவ:* என்று தொடங்கி, [ஸத்யே தர்ம இவாபர:] என்னுமளவும் பன்னிரண்டு சுலோகங்களில் பெருமாளுடைய திருக் குணங்களைப் பரக்கச்சொல்லி, (19)☼ தமேவம் குண ஸ்ம்பந்தம் ராமம் ஸத்யபராக்ரமமம்……யௌ வராஜ்யேந ஸம்யோக்து மைச்சந் ப்ரீத்யா மஹீபதி:☼ என்று தொடங்கி (89) ☼ராமஸ் ஸீதா மநுப்ராப்ய ராஜ்யம் புநரவாப்தவாந்☼ என்னுமளவும் மகுடாபிஷேக முயற்சி முதலாக, பட்டாபிஷேகத்தளவாக ராமாயண கதையை ஸம்க்ஷேபமாகச் சொல்லித் தலைக்கட்டி வான்மீகி முனிவரிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு தேவலோகம்

சென்று சேர்ந்தார் நாரதமுனிவர். ஸம்க்ஷேப ராமாயணத்தில் சில ச்லோகங்களில் மட்டும் பொருட்சுவையை அநுபவித்துவிட்டு, பிறகு ஸ்ரீராமாயண சுலோகங்கள் பலவற்றிலும் அவகாஹிக்கக் கடவோம். ... ...

23. ஸ ஸத்யவசநாத் ராஜா தர்மபாசேன ஸம்யத:
விவாஸயாமாஸ ஸுதம் ராமம் தசரத: ப்ரியம்

சக்ரவர்த்தி தன்னுடைய ப்ரிய புத்ரனைக் காட்டுக்குப் போகவிட்டானென்று சொல்லுமிவ்விடத்தில் ஸத்யவசநாத் என்கிற ஹேதுநிர்தேச மொன்றே போதும். 'தர்மபாசேந ஸம்யத:' என்கிற ஹேதுகர்ப்ப விசேஷணமுமிட்டது ஒரு சாஸ்த்ரார்த்தத்தைத் தெரிவிக்கைக்காகவாம். அதாவது, வியாகரணத்தில் "யாப்யே பாசப்" என்றொரு ஸூத்ரம். குத்ஸித: பிஷக்–பிஷக்பாச: என்பது இதற்கு உதாஹரணம். அதுபோல தர்மபாச மென்றது குத்ஸித தர்ம மென்றபடி; தர்மாபாஸ மென்றதாகத் தேறும் கைகேயியின் வரப்ரார்த்தநைக்குக் கட்டுப்பட்டு மன்னவன் மகனைக் காட்டுக்குப் போகவிட்டதாகக் கதை. கைகேயிக்கு அவன் வரங் கொடுத்திருந்தது எந்த யுகாந்தரத்திலோ தெரியாது. இன்னவிதமான வரம் என்று குறிப்பிடப்பட்டிருக்கவுமில்லை. அதுகிடக்க, இவ்வரசன் இராமனைத் தானாக வரவழைத்து 'நானே உனக்கு மகுடாபிஷேகம்' என்று பலகால் சொன்னது நாடு நகரமும் நன்கறிந்தது. இங்ஙனே சொன்னதைத் தவறினவன் ஸத்யவாதியாக எங்ஙனம் ஆகமுடியும்? இங்கு முக்கியமான விஷயம் ஒன்றே.☼ ராமோ விக்ரஹவாந் தர்ம:☼ என்று வடிவெடுத்த ஸித்த தர்மமாகச் சொல்லப்பட்ட இராமபிரானோடு கூடி வாழ்வதை விட்டு ஆபாஸ தருமமான ஸத்யவசனத்தைத் தயரதன் பற்றி நின்றது அவனுக்கு அவத்யமாகவே சொல்லப்பட்டுள்ளது. முமுக்ஷுப்படியில் சரமச்லோகப்ரகரணத்தில் "ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய" என்ற விடத்தில் பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச் செய்துள்ள ஸ்ரீஸூக்தி "சக்ரவர்த்தியைப் போலே இழக்கைக்குறுப்பு" என்பதாம். இங்கு மணவாள மாமுனிகளின் வியாக்கியான ஸ்ரீ ஸூக்தி வருமாறு. "முன்பே வரப்ரதானத்தைப் பண்ணிவைத்து இப்போதாக மறுக்க வொண்ணாதென்று ஆபாஸமான ஸத்ய தர்மத்தைப் பற்றிநின்று ☼ராமோ விக்ரஹவாந் தர்ம:☼ என்கிற பெருமாளோடே கூடி வாழவிருந்த பேற்றையிழந்த சக்ரவர்த்தியைப் போலே..." என்று இங்ஙனே ஆசாரியர்கள் நிர்வஹிப்பதற்கு மூலமாகவே இங்கு தர்மபாசேந ஸம்யத:☼ என்றமைந்தது.

24 ஸ ஜகாம வநம் வீர: ப்ரதிஜ்ஞாமநுபாலயந்.
பிதுர் வசந நிர்தேசாத் கைகேய்யா: ப்ரியகாரணாத்

பெருமாள் காட்டுக்கெழுந்தருளினதற்கு இரண்டு காரணங்கள் இங்குச் சொல்லப்படுகின்றன. இரண்டும் முக்கிய காரணமென்று கருதலாகாது. முற்படச் சொன்ன☼ பிதுர்வசந நிர்தேசாத்☼ என்னுங்காரணமே ப்ரபலமானது. ஸ்ரீராம லக்ஷ்மண பரத சத்ருக்நர்களென்கிற நான்கு திருமூர்த்திகளாகத் திருவவதரித்ததற்குக் காரணமருளிச் செய்யும் நம் ஆசார்யர்கள், பெரியவர் சொல்லிற்றைச் சிறியவர் செய்வதென்கிற ஸாமாந்ய தர்மத்தை அநுஷ்டித்தார் பெருமாள்; சேஷி விஷயத்தில் சேஷத்வமே ஸ்வரூபமென்கிற விசேஷ தர்மத்தை ஆசரித்துக் காட்டினார் இளைய பெருமாள்; அது தன்னிலும் மிகச் சிறந்த பாரதந்திரியத்தை யநுஷ்டித்துக் காட்டினார்

3

பரதாழ்வான், பாகவத சேஷத்வமே பரமதர்மமென்பதை ஸ்வாநுஷ்டாந முகத்தாலே காட்டினுன் சத்ருக்நாழ்வான் என்றருளிச் செய்து, பெருமாள் அநுஷ்டித்த ஸாமாந்ய தர்மத்தை மூதலிக்குமிடத்து, ஃபிதுர்வசந நிர்தேசாத்—விச்வாமித்ரஸ்ய சாஸநாத்—அகஸ்த்ய வசநாத்—பரத்வாஜஸ்ய சாஸநாத்ஃ இத்யாதி ப்ரமாணங்களைக் காட்டியருளுகிருர்கள். பெருமாள் செய்திருக்கிற காரியமெல்லாம் பெரியாருடைய நியமனத்தைச் சிரமேற்கொண்டே செய்ததாகக் காண்கிறது. முதற் காரியமான தாடகா வதத்தை யெடுத்துக்கொள்வோம். பெண்கொலை பெரும்பாதகமென்று உலகம் பகரும் இஃது இராமபிரானறியமாட்டாததன்றே. அறிந்திருந்தும் இதனைச் செய்தது [விச்வாமித்ரஸ்ய சாஸநாத்] சிலர் சொல்வதுண்டு—சூர்ப்பணகைக்குச் செய்வித்த அங்கபங்கத்தைத் தாடகைக்குச் செய்திட்டு சூர்ப்பணகையை முடித்திருக்கலாமே. அவளை உயிரோடு விட்டதனுலல்லவோ அவள் இலங்கைக் கேகி இராவணனைத் தூண்டி ஸீதாபஹரணம் முதலிய கஷ்டங்களை விளைத்தனள்; அவளுயிரையே மாய்த்திருந்தால் ஒரு வருத்தமுமில்லையே என்று. இது வாஸ்தவமே. தாடகையை வதை செய்யுமாறு நியமிக்க அங்கு ஒரு முனிவர் இருந்தது போல, பஞ்சவடியில் சூர்ப்பணகையை வதை செய்யுமாறு நியமிக்க ஒரு முனிவர் வந்து நிற்கவில்லையே. இனி முடிவில் செல்வோம். ராவண ஸம்ஹாரமான பின்பு விபீஷணுழ்வான் பெருமாளை அங்குச் சில நாள் தங்கி இருந்து விச்ரமிக்குமாறு வேண்ட "ந மே ஸ்நாநம் பஹுமதம் வஸ்த்ராண்யாபரணுநிச, தம் விநாகைகயீ புத்ரம் பரதம் தர்ம சாரிணம்" என்று சொல்லி உடனே புஷ்பகவிமானத்திலேறி அயோதிக்குப் புறப்பட்டார். பரதாழ்வானுடைய துடிப்பையும் மறந்து பரத்வாஜாச்ரமத்திலே போஜனத்திற்கு இலையகலப் பாரித்தார். இது எதனுலென்ன, பரத்வாஜஸ்ய சாஸநாத். ஆக ப்ரக்ருதத்தில் "கைகேய்யா: ப்ரிய காரணுத்" என்றது அமுக்கிய ஹேதுவாய் "பிதுர் வசந நிர்தேசாத் என்றதே ப்ரதாநமாகக் கடவது. ... ... ✡

25. தம் வ்ரஜந்தம் ப்ரியோ ப்ராதா லக்ஷ்மணோநுஜகாம ஹ.

28 ஸீதாப்யநுகதா ராமம் சசிநம் ரோஹிணீயதா.

இங்கு பெருமாளோடு கூட இளைய பெருமாள் முன்னம் புறப்பட்டதாகவும், பிராட்டி பின்பு புறப்பட்டதாகவும் சொல்லிற்று. மேலே அயோத்யா காண்டத்தில் நிகழ்ச்சியை விரிவாகச் சொல்லுமிடத்து, முற்படப் பிராட்டியும், பிறகு இளைய பெருமாளும் உடன்வர வேண்டிக்கொண்டதாகச் சொல்லப்படுகிறது. இதில் விரோத சங்கை வேண்டா; இவ்விருவரும் பெருமாளுக்கு அநுசரர்களாயினர் என்பதே இங்கு விவக்ஷிதமாகக் கொள்க. வேறுவிதமுமுண்டு. அதை மேலே சொல்லுவோம்.

29. குஹமாஸாத்ய தர்மாத்மா நிஷாதாதிபதிம் ப்ரியம்.
குஹேந ஸஹிதோ ராமோ லக்ஷ்மணேநச ஸீதயா

அவாப்த ஸமஸ்த காமனுன எம்பெருமான் இவ்விருள் தருமா ஞாலத்திலே வந்து அவதரிக்கைக்கு ஹேதுவை ஸ்ரீகீதையில் "பரித்ராணுய ஸாதுநாமித்யாதி ச்லோகம் சொல்லி வைத்தது அதை மேலெழப் பாராதே உட்புகுந்து ஆர அமரப் படிந்து குடைந்து மருமத்தையுணர்ந்த ஆழ்வார்களின் திருவுள்ளத்தை யறிந்த ஆசாரியர்களில் தலைவரான கூரத்தாழ்வான் "ஆச்ரிதஜநாந் ஸமாச்லேஷ்டும் அவதரஸி" என்று அற்புதமாக வருளிச்செய்தார். அவனைக் காணவும் கண்டு தொழவும்

தழுவவும் பேசவுமாசை கொண்டிருக்கின்ற ஸம்ஸாரிகளின் விடாயைத் தீர்ப்பது ஒரு புறமிருக்க, இவர்களோடு கலந்து பரிமாறித் தன் விடாயைத் தீர்த்துக்கொள்ளவே பகவான் இங்கு வந்து அவதரிக்கிருன் என்பது மேலெடுத்த ஆழ்வான் ஸ்ரீஸூக்தி யின் கருத்து. இதில் சிலருடையவோ பலருடையவோ மனம் விப்ரதிபத்தி கொண்டேயிருக்கும் அந்த விப்ரதிபத்தியைத் தீர்க்குமிடங்கள் ஸ்ரீராமாயணத்தில் பலவுண்டு; அவற்றில் தலையானது இவ்விடமென்று கொள்க். இங்கு ¤குஹேந ஸஹிதோ ராம¤ என்பதனல் பெருமாள் குஹனேடு கூடினரென்று சொல்லிற்று. இவ் வளவுதான் இங்குச் சொல்ல வேண்டுவது; ஆனல் இவ்வளவோடு நிற்கவில்லை; [லக்ஷ்மணேந ச ஸீதயா] என்றும் சொல்லிற்று. குஹனேடு கூடினவளவேயன்று' இளையபெருமாளோடுங் கூடினர், பிராட்டியோடுங் கூடினர் என்றது. பெருமா ளோடுகூட இவ்விருவரும் பின்தொடர்ந்து வந்தார்கள் என்று கீழே சொல்லியாயிற்று. மீண்டுமிங்குச் சொல்வது சர்வித சர்வணமேயாகும். கவிஸார்வபௌமருடைய கவிதைக்கு இக்கொத்தை கூடாது. இங்கு நம்பிள்ளையருளிச்செய்யும் பொருளாவது. பெருமான் குஹனேடு சேர்ந்த பின்பே தம்பியோடும் தேவியோடும் சேர்ந்ததாகத் திருவுள்ளம் பற்றினரென்று. இதை நிலைநாட்டும் ஸ்தலமொன்று காட்டுவோம், ¤குஹேந ஸஹிதோ ராம:¤ என்றது மஹர்ஷியின் வாக்யமேயொழியப் பெருமா ளுடைய வாக்கியமன்று. பெருமாளுடைய வாக்கியமே கேளீர்.

மேலே ஆரண்யகாண்டத்தில் (19-40) ¤கதா நு அஹம் ஸமேஷ்யாமி பரதேந மஹாத்மநா, சத்ருக்நேந ச வீரேண த்வயா ச ரகுநந்தந!¤ என்பது பெரு மாளுடைய திருவாக்கு. சித்திரகூட மலைச்சாரலிலே வந்து அமுதமன்ன மென் மொழிகளைச் சொல்லி அகங்குழையச் செய்து திரும்பிப்போன பரதாழ்வானையே நினைந்து நைந்து உள்கரைந்துருகி நின்ற பெருமாள் இளையோனை நோக்கிச் சொல்லு கிற மேற்குறித்த வார்த்தையில் "பரதனேடும் சத்ருக்நனேடும் நான் மறுபடியும் எப் போது கூடுவேன்!" என்றது யுக்தம்; இதற்குமேல் [நான்காவது பாதத்தில்] சொல் லுவதாவது, உன்னேடும் எப்போது கூடுவேன்? என்று. பிரிந்திருப்பவர்களோடு எப்போது கூடுவேனென்பது ஸம்பாவிதம்; கூடியே யிருப்பவனேடு எப்போது கூடுவேனென்பது ஸம்பாவிதமோ? மதி கலங்கிச் சொல்லுகிற வார்த்தை போலல் லவோ தோன்றும்! "த்வயா ச ரகுநந்தந!" என்ற விடத்துள்ள சகாரத்தை அநுக் தஸமுச்சாயகமாக வைத்து, உன்னேடும் பிராட்டியோடும் எப்போது கூடுவேன்? என்பதாக வுரைத்து "பரதாழ்வானேடு கூடியிராமையாலே, கூடியிருக்கின்ற ஸீதா லக்ஷ்மணர்களின் ஸாஹித்யமும் அஸத்கல்பமாகத் தோற்றுகையாலே இங்ஙனே சொல்லலாயிற்று" என்று வியாக்யானம் செய்தருளினர்கள். இதனல், அடியார்க ளோடு கலந்து பரிமாறிக் களிப்பதில் எம்பெருமானுக்குள்ள அவா அபரிமிதமென்பது தெரியவரும். இந்த அவாவைத் தீர்த்துக்கொள்வதற்கே அவதாரம் செய்தருள்வதாக ஆழ்வானருளிச்செய்ததில் அதிசயோக்தி யொன்றுமில்லை. ... ... ¤

30 தே வநேந வநம் கத்வா.

இங்கு தே, என்றும் வநேந என்றும் இரண்டு பதமாகப் பிரித்து இடையில் க்ராமமோ நகரமோ ஏதுமின்றிக்கே அடுத்தடுத்து வநபரம்பரைகளே யிருந்தன வாகச் சொல்லுவது ஒரு பொருள். இங்ஙனன்றிக்கே (தேவநேந) என்று ஒரு முழுச்

சொல்லாகக் கொண்டு, தேவநம் என்பதற்குப் பாதசாரமென்று பொருளாகையாலே காலால் நடந்து சென்றமையைக் கூறுவதாகவும் வியாக்கியான முள்ளது. ... ¤

31. ரம்யமாவஸதம் க்ருத்வா ரமமாணு வநே த்ரய:—

இங்கு த்ரய: என்றது ராமலக்ஷ்மணஸீதைகளை. 'த்ரய: ரமமாணு:' என்று மூவரும் ஆனந்தமடைந்ததாகச் சொல்லப்படுகிறவிதில் ஒரு சங்கை; பெருமாளுக்கும் பிராட்டிக்கும் பரஸ்பரஸம்ச்லேஷத்தாலே ஆனந்தமுண்டாவது ப்ராப்தம். இளைய பெருமாள் த்வாரபாலகரா யிருக்குமத்தனையே யன்றோ உள்ளது. 'ஸேவா ச்வவ் ருத்தி:" என்று இழித்துரைக்கப்பட்ட வ்ருத்தியிலிருக்கின்ற அவர்க்கு ஆனந்த ப்ரஸக்தி ஏது? 'த்ரய: ரமமாணு:' என்று எப்படிச் சொல்லலாமென்று. கேண்மின். ஆனந்த மென்பது ஒருவகைப்பட்டதன்று, இன்பமோ துன்பமோ அவரவர்களின் புத்தி பேதத்தாலே வெவ்வேறு பட்டிருக்கும். இருவருமான சேர்த்தியிலே அடிமை செய்கையினுல் இளையபெருமாள் அடையும் ஆனந்தம் திவ்யதம்பதிகளின் ஆனந்தத் திற் குறைந்ததன்று. லௌகிகத்தில் ஒரு சிறிய த்ருஷ்டாந்தம் கேண்மின். சிலர் பாயஸ பக்ஷ்யாதிகளை யருந்தி யடையுமானந்தத்தைச் சிலர் சாறும் மோருமருந்தி யடையக்காண்கிருேம். ஆயிரமும் பதினுயிரமும் பெற்று மஹாதனிகர்களடையு மானந்தத்தை, பத்துமிருபதும் பெற்று அகிஞ்சனனடையக் காண்கிருேம். ஆகவே அடிமை செய்ய வந்த இளையோனுக்கு என்ன ஆனந்தமென்று கேட்கலாகாது. ¤என்னெஞ்சினுல் நோக்கிக் காணீர்¤ என்ற கணக்கிலே அவரவர்களது நெஞ்சினுல் பார்த்தன்ருே ஆனந்த பேதங்களை யறியவேணும். ஆக "ரமமாணு வநே த்ரய:" என்றதில் ஒரு குறையுமில்லை. ஆனந்த தாரதம்யவாதிகளென்று சில மதஸ்தர்களுள் ளார்கள். பகவத் ராமாநுஜ தர்சனஸ்தர்களான நாம் அந்த வாதமுடையோமல் லோம். அதற்கு இந்த ச்லோகமும் ஒரு ப்ரமாணமாகும். ... ... ¤

38 ஸ காம மநவாப்யைவ ராமபாதாவுபஸ்ப்ருசந்
நந்திக்ராமே அகரோத் ராஜ்ய மராமாகமநகாங்க்ஷயா

பரதாழ்வான் தன்னுடைய மனோரதம் நிறைவேறப் பெருமலே திரும்பிவிட்ட தாக இதில் தெரிவிக்கப்படுகிறது. மேலே அயோத்தியா காண்டத்திலே (113-1) ¤ஆருரோஹ ரதம் ஹ்ருஷ்ட: சத்ருக்நேநஸமந்வித:¤ என்று ஸந்துஷ்டனுய்த் திரும்பி யதாகச் சொல்லப்படுகிறது. மனோரதம் நிறைவேறப் பெருதவனுக்கு ஸந்தோஷம் எப்படி உண்டாகுமென்று சங்கிக்க நேரிடும். மனோரதம் நிறைவேறப் பெருததும் உண்மை; ஸந்தோஷ முண்டானதும் உண்மை. எங்ஙனே யென்னில்; பெருமாளை மீட்டுத் திருவயோத்தியிலெழுந்தருளப் பண்ணித் திருவபிஷேகம் செய்விக்க வேணு மென்கிற மநோரதமும் நிறைவேறவில்லை; இளைய பெருமாளைப் போலே தானும் அநுசரகிங்கரனுய்ச் செல்ல வேணுமென்கிற மனோரதமும் நிறைவேறவில்லை. ஆக (ஸ காம மநவாப்யைவ) என்றது பொருந்திற்று இனி "ஆருரோஹ ரதம் ஹ்ருஷ்ட:" என்னும்படியான ஹர்ஷம் எங்ஙனே யென்னில்; இளைய பெருமாளிடத்தில் சேஷத் வம் மட்டுமிருந்ததேயொழிய அதிலுங் காட்டில் மிகச் சிறந்ததான பாரதந்திரியம் இருந்ததில்லை. அயோத்தியிலேயே யிருந்து தாய் தந்தையர்க்கு சுச்ரூஷை செய்து கொண்டிருக்கும்படி பன்முறையும் நியமித்தும் அதற்கிணங்கவில்லையென்று ஸுப்ரஸித்தம், அடிமை செய்ய வேணுமென்கிற ஆசை மட்டுமிருந்ததே யொழிய சேஷி

யுகந்த அடிமையே செய்ய வேணுமென்கிற ஸ்வரூபஜ்ஞான பூர்த்தி இளையோனிடம் அமையவில்லை. "சேஷத்வபோக்த்ருத்வங்கள் போலன்றே பாரதந்த்ர்ய போக்யதைகள்" என்கிற ஆசார்ய ஹ்ருதய சூர்ணையினால் பாரதந்திரியத்தின் சிறப்பு உணரத்தக்கது. திருப்பாணாழ்வார்க்கு முநிவாஹநரென்று திருநாமம். லோகஸாரங்க மஹாமுனிகள் தம் தோளின் மீது ஏறி யுட்காரவேணுமென்று பாண்பெருமாளைப் பிரார்த்தித்தபோது அவர் அதற்கு இசையலாமோ? அவரோ உத்தமாச்ரமி; இவரோ நைச்யம் பாவிக்க வேண்டாதே இயற்கையான நைச்யமுடையவர். இப்படிப்பட்டவர் இருய்த்து ஓடவேண்டியிருக்க அவர் திருத்தோளிலே ஏறி வீற்றிருந்தது அசித்தோடொக்கும் பாரதந்திரியத்தை யநுஸந்தித்ததனாலன்றோ. இதனை அவ்வாழ்வார் தாமே "அடியார்க்கென்னையாட்படுத்த விமலன்" என்ற பாசுரத்தின் முகப்பிலும் பொறித்து வைத்தாரன்றோ. பரதாழ்வான் பாரதந்த்ரியஸித்தியைப் பெரும்பேறாகக் கொண்டு ஹ்ருஷ்டரானாரென்பது மிகப் பொருத்தம். தமக்கு ராஜ்யாதிபத்யம் கிடைத்துவிட்டதனால் ஹ்ருஷ்டரானாரென்று சிலர் பொருள்கூறுவது பரதாழ்வான் படிக்குச் சிறிதும் ஏலாதது. "அரசமர்ந்தானடி சூடு மாசையல்லால் அரசாக வெண்ணேன் மற்றரசு தானே" என்ற குலசேகராழ்வார் அருளிச் செயலின்படி ஸ்வரூபாநுரூபமான ராஜ்யம் கிடைத்தது பற்றி ஹ்ருஷ்டரானாரென்கை மிகவும் உசிதம்.

41 *ப்ரவிச்ய து மஹாரண்யம் ராமோ ராஜீவ லோசந,*
விராதம் ராக்ஷஸம் ஹத்வா சரபங்கம் ததர்ச ஹ.

பெருமாள் சித்திரகூடத்திலிருந்து புறப்பட்டுத் தண்டகாரணியம் புகுந்தாரென்று கீழே சொல்லிற்று இங்கே "ப்ரவிச்ய ஸ மஹாரண்யம்" என்று சொல்லலாம். து என்பதைப் பிரயோகித்தது சாஸ்த்ரரீதியிலே அர்த்த புஷ்கலம்; முன்னிருந்த விருப்பில் வ்யாவ்ருத்தியைக் காட்டும் துகாரம். அந்த வ்யாவ்ருத்தியை ராஜீவலோசந: என்கிற விசேஷணபதம் மிகவும் விசதமாக்குகின்றது. 'ராஜீவலோசந:' என்று இராமபிரானுக்கு விசேஷணமிடுவது ஸ்ரீராமாயணத்தில் பலவிடங்களிலும் காணப்படும். இது ஸ்வபாவோக்தியென்று கருதலாகாது. ஒவ்வோரிடத்தில் ஒவ்வொரு விதமான கருத்தைத் தந்து இன்சுவை பயக்கும். மேலே (20-2) "ஊநஷோடசவர்ஷோ மே ராமோ ராஜீவலோசந:" என்ற விடத்திலே அற்புதமான கருத்தைக் கொண்டது இச் சொல். நிசாசரர்களை யழித்து வேள்வியைக் காக்க இராமனைத் தம்மோடு அனுப்பவேணுமென்று வேண்டிக்கொண்ட விச்வாமித்ர முனிவர்க்குத் தயரதன் விடைகூறுமிந்த சுலோகத்தில் ராஜீவலோசந: என்றது—முனிவரே! உம்முடைய வேள்விக்கு இடையூறு செய்யும் அரக்கர்களோ நிசாசரர்கள்—இரவிலே வந்து நலிபவர்கள்; என்னுடைய ராமனோ அஸ்தமித்தவாறே கண்ணுறங்குபவன்; இவன் கண் விழித்திருந்து அந்த நிசாசரர்களோடு எப்படி போர்புரியமுடியும்? என்னுங் கருத்துக்கொண்டது. ராஜீவமாவது தாமரை; அது ஸூர்யன் அஸ்தமித்தவாறே எப்படி மூடிக்கொள்ளுமோ அப்படி கண்மூடு மிளமையுடையவன் ராமன் என்று காட்டினபடி "ப்ரவிச்யது மஹாரண்யம் ராமோ ராஜீவ லோசந:" என்கிற ப்ரக்ருத ஸ்தலத்திலோ வென்னில், இப்போது இருபத்தைந்தாம் பிராயத்திலே யிருக்கிற ராகவனுக்கு அப்பொருள் சொல்லவொண்ணாது. பின்னையோ வென்னில், அயோத்யா காண்டத்தில் வனவாஸக் கட்டளை விளைந்த பின்பு இளையோனை நோக்

கிப் பெருமாள் சொல்லுகையில் (22-29.) "மா ச லக்ஷ்மண! ஸந்தாபம் கார்ஷீர் லக்ஷ்ம்யா விபர்யயே, ராஜ்யம் வா வநவாஸோ வா வநவாஸோ மஹோதய:" என்றார். இளையா! ராஜ்யலக்ஷ்மியை இழக்க நேர்ந்துவிட்டதே யென்று வருத்தங்கொள்ளாதே; ராஜ்யம் கிடைத்தாலென்ன? வனவாஸம் கிடைத்தாலென்ன? இரண்டும் நமக்குத் துல்யந்தான் என்று முதலில் சொல்லிவிட்டு, உடனே, சிறிது விமர்சித்துப் பார்க்கில் இரண்டையும் துல்யமாக நினைக்கவே தகாது, வனவாஸம் நமக்குப் பெருப் பேறு காண் என்றார். அது மனமாரச் சொன்னதாயிருக்குமோ வென்கிற சங்கைக்கு இட மறும்படி மஹாரண்ய ப்ரவேசம் ப்ராப்தமானபோதே உள்ளே பொங்குகிற ஹர்ஷம் கண்ணிலே தொடைகொள்ளலாம்படியானுரென்கிறது ராஜீவலோசந; என்பது. மஹர்ஷிகளின் பாத ஸேவையும் அவர்களின் விரோதி நிரஸநமுமாகிற மஹாபாக்யம் ப்ராப்தமாகிறதே யென்று திருக்கண்கள் மலர்ந்தபடி. [விராதம் ராக்ஷஸம் ஹத்வா சரபங்கம் ததர்ச ஹ] இது "பாணிபாதம் ப்ரக்ஷாள்ய ஆசம்ய" போலே அமைந்தது. ஆசமனத்திற்குப் பாணிபாத ப்ரக்ஷாளனம் அங்கமானுப்போலே சரபங்க மஹர்ஷி தர்சனத்திற்கு விராதஹநநம் அங்காநுஷ்டானம் போலும். "ரிக்தஹஸ்தஸ்து நோபேயாத் ராஜாநம் தைவதம் குரும்" ஆகையாலே சரபங்கமஹர்ஷியைக் காண விராத ப்ரேதத்தைக் காணிக்கையாகக் கொண்டார்போலும். ... ...

43 வஸதஸ் தஸ்ய ராமஸ்ய வநே வநசரைஸ் ஸஹ,
ருஷயோப்யாகமந் ஸர்வே வதாயாஸுர ரக்ஷஸாம்.

45 ப்ரதிஜ்ஞாதச் ச ராமேண வதஸ் ஸம்யதி ரக்ஷஸாம்.

பெருமாள் தண்டகாரணியத்தி லெழுந்தருளியிருக்கும்போது மஹர்ஷிகள் வந்து ராக்ஷஸர்களை வதம் செய்யவேணுமென்று சரணுகதி செய்ததாகவும், பெருமாள் அப்படியே வதம் செய்வதாக ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணினதாகவும் இங்குச் சொல்லப்படு கிறது. ஏற்கெனவே திருவவதாரத்திற்கு முன்பு தேவதைகள் ராவணனை வதம் செய்ய வேண்டிக்கொண்டதாகவும் ¤ஸ ஹி தேவைருதீர்ணஸ்ய ராவணஸ்ய வதார்த்திபி: அர்த்திதோ மாநுஷே லோகே ஜஜ்ஞே விஷ்ணுஸ் ஸநாதந:¤ (அயோ 1-7) என் கிறசுலோகம் காட்டுகின்றது. தேவர்களோ மஹர்ஷிகளோ தங்களைக் காப்பாற்றும்படி பிரார்த்திப்பது யுக்தமேயல்லது பிறரை வதம் செய்ய வேணுமென்று இதையும் வாய் விட்டுப் பிரார்த்திக்கலாமா? பிறரால் தங்களுக்கு நலிவு ஏற்படாதபடி செய்தருளப் பிரார்த்திப்பதன்றோ அழகியது. மேல் ஆரண்ய காண்டத்தில் "தே வயம் பவதா ரக்ஷ்யா:" என்றும், ¤ரக்ஷிதவ்யாஸ் த்வயா சச்வத் கர்ப்பபூதாஸ் தபோதநா:¤ என்றும் சொன்னுப்போலே பிறருடைய வதத்தை ப்ரஸ்தாவியாமல் தங்களுடைய ரக்ஷணத்தை மட்டும் ப்ரார்த்தித்தால் போராதா? பெருமாளும் அப்படியே உங்களை ரக்ஷிக்கிறேனென்று வாக்தானம் செய்தால் போதுமே. ¤ப்ரதிஜ்ஞாதச் ச ராமேண வதஸ் ஸம்யதி ரக்ஷஸாம்¤ என்னும்படி வதஞ் செய்து விடுகிறேனென்று சொல்லி யிருக்க வேண்டாவே. பிறரை வதஞ் செய்யாமல் தேவர்களையும் மஹர்ஷிகளையும் ரக்ஷிக்கத் திருவுள்ளம் பற்றினல் ஸர்வசக்தனன பகவானுக்கு இது ஆகாத காரிய மன்றே. என்றிங்ஙனே சிலர் கேள்விகள் கேட்பதுண்டு. ¤தேவாநாம் தாநவா நாஞ்ச ஸாமாந்ய மதி தைவதம்¤ என்றும் ¤ஸுஹ்ருதம் ஸர்வபூதாநாம்¤ என்றும் ¤ஸமோஹம் ஸர்வ பூதேஷு¤ என்றும் ப்ரஸித்தி பெற்றிருக்கிற பகவான் வதம் செய்துவிடுவதாக ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணுவதன் கருத்து யாதெனில், ஆந்தனையும் பார்த்து வதமேசெய்யவேண்டிவந்தால் செய்வதாகச்சொன்ன வத்தனை, தேவர்களும்

ரிஷிகளும் வதப்ரார்த்தநை பண்ணினது அரக்கர்களால் தங்களுக்கு நேர்ந்த பொறுக்க வொண்ணாத துன்பமிகுதியைக் காட்டி நிற்குமத்தனை. "ஹந்யாமஹமிமாம் பாபாம் கைகேயீம் துஷ்ட சாரிணீம்" என்று பரதாழ்வான் தாயை வதம் செய்து விடுவதாகச் சொன்னது தன்னுடைய அஸஹ்ய வேதனையைக் காட்டுமத்தனை யொழிய வேறில்லையே (அயோ. 96-24.) "பரதோ வத்ய ஏவ மே. பரதஸ்ய வதே தோஷம் நாஹம் பச்யாமி ராகவ." என்று சித்ரகூடத்தில் பெருமாளை நோக்கி இளைய பெருமாள் சீறிச் சொன்னதும் இந்த ரீதியில் தானே பொருளைத் தந்து நிற்கும். ஹநிஷ்யாமி ஸபாந்தவம் என்று ஸுக்ரீவ மஹாராஜர்க்குப் பெருமாள் சொல்லி யனுப்பினதும் இக்கருத்தில்தானே. வத்யதாமேஷ தீவ்ரேண தண்டேந ஸசிவைஸ் ஸஹ என்று சரணாகதனான விபீஷணாழ்வான் விஷயத்திலே ஸுக்ரீவ மஹாராஜர் சொன்னதும் ஸம்ரம்பாதிசயத்தைக் காட்டுவதில் மட்டுமேயன்றோ விச்ராந்தம். மயைவைதே நிஹதா: பூர்வமேவ என்று கீதாசார்யன் சொன்னதும் இங்கு நினைக்கத் தக்கது. ... ...

56 ஸ சாஸ்ய கதயாமாஸ சபரீம் தர்மசாரிணீம், ச்ரமணீம் தர்மநிபுணாமபிகச்சேதி ராகவம்.

தநுகபந்தனுடைய வார்த்தையான விதில் சபரியை தர்மசாரிணி யென்றும் தர்மநிபுணா என்றும் விசேஷித்திருக்கிறது. இங்கு விவக்ஷிதமான தர்மம் எதுவென்று பார்க்குமளவில் ஆசார்ய சுச்ரூஷை, ஆசார்யாபிமானம் எனப்படும் உத்தமோத்தம தருமமே யென்று தெரியவருகிறது. மேலே ஆரண்ய காண்ட முடிவில் பெருமாள் சபரியின் ஆச்ரமத்தில் புகுந்து வினவுகையில் "கச்சித் தே குருசுச்ரூஷா ஸபலா சாருபாஷிணி!" என்கிறார். இங்கு சாருபாஷிணி என்கிற ஸம்போதனம் அவளுடைய பேச்சினினிமையில் பெருமாள் மிகமிக ஈடுபட்டதைக்காட்டும். அந்த பேச்சினிமையைக் கொண்டே அவள் ஆசார்யசுச்ரூஷையில் பழுத்தவள் என்பதையும் பெருமாள் தெரிந்துகொண்டார். அவள் விடை கூறுமிடத்தும் "சக்ஷுஷா தவ ஸௌம்யேந பூதாஸ்மி ரகுநந்தந, பாதமூலம் கமிஷ்யாமி யாநஹம் பர்யசாரிஷம்" என்று தான் ஆசார்யபாத ஸேவை பண்ணியிருந்ததைச் சொல்லியிருக்கையாலும் சபரி ஆசரித்த தருமம் இதுவே யென்னத் தட்டில்லை.

[ப்ராஸங்கிகமான ஒரு ஸந்தோஷ ஸூசனம் கேண்மின். மேலெடுத்துக் காட்டிய "சக்ஷுஷா தவ ஸௌம்யேநேத்யாதிச்லோகத்தின் உத்தரார்த்தம் "கமிஷ்யாம்யக்ஷயாந் லோகாந் த்வத்ப்ரஸாதாத் அரிந்தம!" என்று மாறியிருக்கிறது பலபதிப்புகளிலும் இதுவே காண்கிறது. கோவிந்தராஜரும் மாறின பாடத்தையே வியாக்கியானித்திருக்கிறார் என்பது கண்டு வருந்தி யிருந்தோம். அந்த கோவிந்தராஜரும் "தர்ம சாரிணீம்" என்கிற ப்ரக்ருதஸ்தலத்தில் "பாத மூலம் கமிஷ்யாமி யாநஹம் பர்யசாரிஷம் இதி வக்ஷ்யமாணத்வாத்" என்றெழுதியிருப்பதால் பரமஸந்தோஷமடைந்தோம்.]

57 ஸோப்யகச்சந் மஹாதேஜாச் சபரீம் சத்ருஸூதந:, சபர்யா பூஜிதஸ் ஸம்யக் ராமோ தசரதாத்மஜ:.

ஸ: சபரீம் அப்யகச்சத்:- சபரியைப்பற்றி முன்னம் தெரிவித்த தநுகபந்தனுடைய வாக்கில் 'அபிகச்ச' என்று வந்திருப்பதும், இங்கு அப்யகச்சத்' என்று ருஷிவாக்கில் வந்திருப்பதும் உற்று நோக்கத்தக்கவை. "ச்ரமணீம் தர்மநிபுணாம் அவேக்ஷஸ்வ" என்றோ 'கடாக்ஷய' என்றோ கபந்தன் சொல்லியிருக்கலாம். இங்கும் 'ஸ ப்ராப சபரீம் ராம:' என்றோ 'ஸ சபர்யாச்ரமம் ப்ராப' என்றோ சொல்லியிருக்கலாம்;

இங்ஙனன்றிக்கே 'அபிகச்ச' என்று அவன் சொன்னதும் 'அப்யகச்சத்' என்று ருஷி சொல்லுவதும் ஸாமான்யமானதன்று. ஒரு தேவதாவிசேஷத்தில் செய்யும் வழிபாடு தன்னையே அபிகமனம் என்று சொல்லுவது முறை. அந்தரங்க ப்ரதிபத்தி யோடு செய்யும் அணுகுதல் அபிகமன மெனப்படும். அத்தகையதான வழிபாட்டுக்குரிய விலக்ஷண வ்யக்திவிசேஷம் சபரியென்பவள் என்று விளங்குகிறது. இங்கு மஹாதேஜா: என்றும் சத்ருஸூதந: என்றும் பெருமாளுக்கு இரண்டு விசேஷணங்களிட்டது பாதபூரணார்த்தமன்று, ஸாபிப்ராயம். சபரியின் ஆச்ரமத்தருகு எழுந்தருளும்போதே பெருமாளுடைய திருமுக மண்டலம் மிகவும் தேஜஸ்வியாயிற்றென்கிறது மஹாதேஜா: என்பதனால், சரமபர்வ நிஷ்டையைக் காணப்பெறுகிறோமென்கிற மகிழ்ச்சி முகத்திலே தெரியலாயிருந்தது. ப்ரதம பர்வ நிஷ்டர்களான பகவத் பக்தர்களைக் காண்பது அரிதன்று; சரமபர்வ நிஷ்டர்களெனப்படுகிற ஆசார்ய சுச்ரூஷா நிரதர்களையும் ஆசார்யாபிமான பாத்ர பூதர்களையும் காண்பது பெருந்தவப் பயனென்பர். இதற்கு மேல் சத்ருஸூதந: என்றது, அந்த சபரிக்கு ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகங்களாய்ச் சில விரோதிகளிருந்தனவாக அவளுடைய வாக்கில் நின்றுமே தெரியவருவதனால், அந்த விரோதி நிரஸநத்தைத் தம்முடைய கடாக்ஷவீக்ஷணத்தினால் செய்தருள்வதாக ஸங்கல்பித்தார் பெருமாள் என்று தெரிவிக்கின்றது.

இதற்குமேல் 'சபர்யா பூஜிதஸ் ஸம்யக் ராம:' என்றதைப்பற்றி சில ஆராய்ச்சிகள் செய்யப்ராப்தமாகிறது. ஸ்ரீ ராமாயணத்திலும் கம்ப ராமாயணத்திலும் பெருமாள் சபரியிடம் கலந்து பரிமாறின வரலாறு விசேஷித்துஸ்பஷ்டமாகக் கூறப்படவில்லையாயினும், இதர ராமாயணங்களிலுள்ளதைக் கொண்டோ, இவ்விடத்தில் ''சபர்யா ஸம்யக் பூஜித:,'' என்றிருப்பதை ஆழ்ந்து நோக்கியோ நம் ஆசார்யர்கள் அருளிச்செய்த விசேஷம் யாதெனில்; ஸ்ரீவசன பூஷணத்தில்(233)''பெருமாள் ஸ்ரீசபரி கையாலே அமுது செய்தருளினார்'' என்றவிடத்து வியாக்கியானத்தில் மணவாள மாமுனிகள்-''ரகு குல திலகராய் ஆசாரப்ரதானரான பெருமாள் 'சபர்யா பூஜிதஸ் ஸம்யக் ராமோ தசரதாத்மஜ:' என்னும்படி வேடுவிச்சியாய்வைத்தே குரு சுச்ரூஷையிலே பழுத்து ஜ்ஞாநாதிகையாய்த் தன் நாவுக்கு இனிதாயிருந்த பல மூலாதிகளெல்லாம் இங்குத்தைக்கென்று ஸஞ்சயித்துக் கொண்டு வரவு பார்த்திருந்த ஸ்ரீசபரி, தன் ஆதராநுகுணமாகத் தன் கையாலே அமுது செய்யப்பண்ண அதிஸந்துஷ்டராய் அமுது செய்தார்'' என்றருளிச் செய்துள்ள ஸ்ரீ ஸூக்திகள் விசேஷித்து அனுஸந்திக்கத்தக்கவை. இதில் ''தன் நாவுக்கு இனிதாயிருந்த'' என்கிற வார்த்தையை மாமுனிகள் மூலப்ரமாணமொன்றின்றி யருளிச் செய்யார். ''பூர்வே பூர்வேப்யோ வச ஏததூசு:'' என்று வேதமோதின ப்ரபலப்ரமாணம் இருந்தே தீரும். இதையனுசரித்தே கோவிந்த ராஜார்யரும் ''ராமஸ் ஸமாகமிஷ்யதீதி ஸ்வாதூநி ஆஸ்வாத்யாஸ்வாத்ய பரீக்ஷ்ய நிக்ஷிப்தவதீ இதி ப்ரஸித்தி:'' என்றெழுதி வைத்துள்ளார். இப்பொருளெல்லாம் ஸம்யக் என்பதில் அடங்கியேயுள்ளது. கீழே சரபங்க முனிவர் அகஸ்த்ய முனிவர்முதலானோர் செய்தது ஸாமாந்ய பூஜை; இதுவே பெருமாள் திருவுள்ளத்தால் ஸம்யக் பூஜை என்னலாம்படியுள்ளது.

வேதாந்த வாசிரியர் தயாசதகத்திலே ''நிஷாதாநாம் நேதா கபிகுலபதி; காபி சபரீ.'' என்று ஸ்ரீ ராமாவதாரத்தில் விசேஷாநுக்ரஹ பாத்ரபூதவ்யக்திகள் மூவரையெடுக்கின்றவர் குஹப் பெருமானையும் சபரியையும் எடுத்திருக்கின்றார். இவ்விருவர்க்குமுள்ள வாசியைச் சிறிது ஆராய்வோம். சபரியிடத்தில் பெருமாள் இவ்வளவு

கலந்து பரிமாறக் காரணமென்ன? என்று ஆலோசிக்கும்போது குஹனிடத்தில் பெருமாள் நடந்துகொண்ட விதமும் ஆலோசிக்கப்பட வேண்டும். குஹன் சில உணவுப் பொருட்களைக் கொணர்ந்து கொடுத்து இவற்றைத் திருவுள்ளம் பற்றியருள வேண்டுமென்று வேண்ட, அதற்குப் பெருமாள் கூறின மறுமொழி (அயோ. 50) "யத் த்விதம் பவதா கிஞ்சித் ப்ரீத்யா ஸமுபகல்பிதம், ஸர்வம் தத் அநுஜாநாமி ந ஹி வர்த்தே ப்ரதிக்ரஹே. அச்வாநாம் காதநேநாஹமர்த்தீ நாந்யேந கேநசித். ஏதாவதாத்ர பவதா பவிஷ்யாமி ஸுபூஜித:" என்பது. நான் இந்த வனவாஸத்தில் யாரிடத்திலும் ஏதும் பெற்றுக்கொள்வதில்லையென்று விரதம் கொண்டிருக்கிறேன்; நான் எந்த ரதத்தில் வந்தேனோ அந்த ரதம் இன்னும் அயோத்திக்குத் திரும்பிப் போகாமையினாலே தேர்க் குதிரைகள் விடாய்த்திருக்கின்றன; அவற்றுக்கு வேண்டிய உணவுகளையே நான் விரும்புபவன் என்று சொல்லி அவற்றைத் தாம் கைப்பற்றாமலேயிருந்துவிட்டார் பெருமாள். இங்குப் பெருமாள் "ந ஹி வர்த்தே ப்ரதிக்ரஹே" [நான் தானம் வாங்கக்கூடாதென்று விரதம் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறேன்.] என்பது அவசியம் சொல்லியாக வேண்டிய வார்த்தையோ? குஹன் மதுபர்க்கம் முதலிய சிலவுணவுப் பொருள்களைக் கொணர்ந்து கொடுக்கவந்தானேயல்லது தனதான்ய வஸ்த்ராதிகள் எதுவும் கொடுக்க வந்திலன்; அவற்றைக் கொடுக்கவந்தால் அப்போது நான் ப்ரதிக்ரஹம் பண்ணுவதில்லை, என்று சொல்லி மறுக்க நியாயமுண்டு. தேன் முதலிய காட்டுணவுப் பொருள்களையே கொடுக்கவந்தபோது "ந ஹி வர்த்தே ப்ரதிக்ரஹே" என்று சொல்லி மறுத்ததானது அவசியம் ஆராயத்தக்கதன்றோ? குஹனிடம் இப்படிச் சொன்னவிவரே சபரியிடம் மறுத்துக் கூறாமல் "அர்ச்சிதோஸ்மி த்வயா" என்று சொல்லி அவளுடைய ஸமர்ப்பணையை உகந்து ஏற்றுக்கொண்டார்.

கீழே நாமெடுத்துக் காட்டியுள்ள ஸ்ரீவசன பூஷண வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தியில் "குரு சுச்ரூஷையிலே பழுத்து ஜ்ஞாநாதிகையாய்" என்று மாமுனிகள் மருமமாக வருளிச் செய்திருப்பது உயிரான வார்த்தை. சபரியிடம் மிகச் சிறந்ததொரு தருமம் குருசுச்ரூஷையென்பதிருந்தது. இதைக் கபந்தன் பெருமாளுக்குத் தெரிவித்தனன். "ச்ரமணீ சபரீ நாம காகுத்ஸ்த சிரஜீவிநீ, த்வாம் து தர்மே ஸ்திதா நித்யம்" என்றும், "ச்ரமணீம் தர்மநிபுணாம் அபிகச்ச" என்றுமுள்ள கபந்தனது வார்த்தைகளில் தர்ம சப்தத்தினால் விவக்ஷிதம் குரு சுச்ரூஷையேயாகும். பெருமாளும் சபரியைக் கண்டவுடனே க்ஷேமம் வினவுகையில் "கச்சித் தே குருசுச்ரூஷா ஸபலா சாருபாஷிணி" என்று உன்னுடைய குருசுச்ரூஷை நிறைவேறியதா? என்று கேட்டிருக்கிறார். அவளும் தான் செய்த குரு சுச்ரூஷையைப் பற்றி ஆனந்தமாக விடை கூறியிருக்கிறாள்; 'இங்கு என்னுடைய பணிவிடையைக் கொண்ட ஆசாரியர்கள் திருநாடு சென்றிருக்கிறார்கள்; அவர்களின் திருவடிவாரம் சென்று சேர எனக்கு அனுமதி தந்தருள வேணும், என்றும் கோரியிருக்கிறாள். இத்தகைய தருமம் குஹனிடத்தில் இல்லாமை பற்றியே அவன் தந்த வுணவுகளைத் திருவுள்ளம் பற்றவில்லை என்பர் பேராசிரியர்கள். ஆர்ஜவமே வடிவெடுத்த பெருமாள் குஹனிடத்தில் "ந ஹி வர்த்தே ப்ரதிக்ரஹே" என்று சொன்னது கபடந்தானே, இது கூடுமோ? என்கிற சங்கையொன்று சேஷித்து நிற்கிறது. கேண்மின்; இந்த வார்த்தைக்கு 'நான் யாரிடத்திலும் எதுவும் பெற்றுக்கொள்ளமாட்டேன்' என்றே பொருள்படவேணுமென்கிற நிர்ப்பந்தமில்லை; 'உன்னிடத்தில் வாங்கிக்கொள்ள எனக்கு விருப்பமில்லை' என்று சொல்லுவதாகவும் பொருள்படும். அப்படி விருப்பமில்லாமைக்குக் காரணம் கீழே நாம் விவரித்ததே.

வேதாந்தவாசிரியர் ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயத்தில் ஆருவது அங்கத்தில், விவேகன் ஆனந்தமாகப் பாடுவதாய் வைத்து அற்புதமான வொரு சுலோகமியற்றியுள்ளார்; "பகவதி பரத்வாஜே புக்திஸ் ததா சபரீகரே" என்பது அதன் முதற்பாதம். "ஜயதி லலிதோத்துங்கா வ்ருத்திர் தசாஸ்யரிபோரிதி" என்பது கடைப்பாதம்; பெருமாளுடைய நடவடிக்கைகளை விமர்சித்துப் பார்த்தால் ஏற்றமான சரிதை ஒரு புறம், அதற்குப் பிரதிகோடியான தாழ்வான சரிதை மற்றொருபுறம் காண நின்றதே! என்கிறார். விச்வாமித்ர முனிவர் பக்கலிலே பணிந்து நின்றாரென்று ஒருபுறம். குரக்கரசனான ஸுக்ரீவனிடத்திலே பணிந்து நின்றாரென்று மற்றொரு புறம். பரசுராமனுடைய தவத்தைச் சிதைத்தாரென்று ஒருபுறம்; ஒரு க்ஷுத்ர ஜந்துவான காக்கையின் கண்ணைச் சிதைத்தாரென்று மற்றொரு புறம். மஹர்ஷியான பரத்வாஜருடைய ஆச்ரமத்திலே அமுது செய்தாரென்று ஒருபுறம்; வேடுவிச்சியான சபரியின் கையாலே அமுது செய்தாரென்று மற்றொரு புறம். ஹாஹா! இவையென்ன சேராச் சேர்த்திகள்! என வியந்து கூறுகிறபடி. இத்தால் சபரி கையாலே அமுது செய்தருளினது பரத்வாஜாச்ரமத்திலமுது செய்ததோடொக்க மதிக்கத்தக்கதென்று காட்டினபடி.

58 பம்பாதீரே ஹநுமதா ஸங்கதோ வாநரேண ஹ.

பிராட்டியைப் பறிகொடுத்துப் பெரிய வுடையாரையும் ஸம்ஸ்கரித்து "ராஜ்யாத் ப்ரம்சோ வநே வாஸோ நஷ்டா ஸீதா ஹதோ த்விஜ:, ஈத்ருசீயம் மமாலக்ஷ்மீர் நிர்தஹேதபி பாவகம்." என்று பரிதபித்துக்கொண்டே பம்பைக் கரையேறப் போந்த பெருமாள் அந்த பம்பாஸரஸ்ஸின் ஸந்நிவேசங்களைக் கண்டு பொறுக்கொணாத் துயர்த்தில் ஆழ்ந்திருந்தார். இந்நிலைமையில் இவர் தேறுவதெங்ஙனேயோ? என்று அனைவரும் வயிறு பிடிக்க வேண்டியிருந்தது. அப்போது விதிவசமாக மாருதாத்மஜரான திருவடி அங்கு நேர்பட்டார் என்று சொல்லுகிற மஹர்ஷி "ஹநுமதா ஸங்கதோ வாநரேண ஸ:" என்று சொல்லாமல் 'வாநரேண ஹ' என்றார். (ஹ) என்றது ஸந்தோஷக்குறி. தைவாதீனமாகப் பெருமாளுடைய உயிர் பிழைத்தது! என்று ஸந்தோஷம் பொங்கிச் சொல்லுகிற வார்த்தை. "காட்டிலே வழிபறியுண்டவர் தாய் முகத்திலே விழிக்குமாபோலே" என்பது ஆசாரியர்களின் அருளிச் செயல். அதாவது, ஒருவன் காட்டிலே வழி போகும்போது கள்ளர் கையிலகப்பட்டு ஸர்வஸ்வத்தையும் பறிகொடுத்துவிட்டு வருந்தா நிற்கையில் தாய் வந்து முகங்காட்டினால் ஆச்வஸிக்க நேருமாபோலே வழிபறியுண்ட பெருமாள் ஆச்வஸிக்கப் பாங்காகத் திருவடி வந்து முகங்காட்டினாரென்கை. மேலுதாஹரித்த ஆசார்ய ஸ்ரீஸூக்தியை வடமொழியில் மொழி பெயர்த்த கோவிந்தராஜார்யர் "சோரை: வநே அபஹ்ருதஸர்வஸ்வஸ்ய ஸ்வஜநநீமுகாவலோகநவத் அதீவ ஆச்வாஸநமிதி முநேர் ஹர்ஷ:" என்றெழுதியிருந்தார். (ஸ்வஜநநீமுக) என்பது (ஸ்வஜநமுக) என்று அச்சில் விழுந்திருக்கின்றது. இந்தமாறுபாட்டில் பொருள் சிதையவில்லையென்று நினைக்கலாமானாலும் (ஸ்வஜநநீமுக) என்றே ஆசிரியர் எழுதினதென்று தத்துவமுணரவேணும். ... ...

59 ஹநுமத் வசநாச் சைவ ஸுக்ரீவேண ஸமாகத:,
ஸுக்ரீவாய ச தத் ஸர்வம் சம்ஸத் ராமோ மஹாபல:

அடுத்த சுலோகத்தில் பெருமாளுக்கும் ஸுக்ரீவ மஹா ராஜர்க்கும் அக்நிஸாக்ஷிகமாக நட்பு நடந்தமை கூறப்படுகிறது. பெருமாள் ஸுக்ரீவனை சரணாகதி

செய்ததாகவும் சொல்லப்படுகிறது. இதைக் கொண்டு சிலர் பெருமாள் பக்கலிலே குறை நினைப்பதுண்டு. ஸுக்ரீவனோடு ஸக்யம்செய்து வாலியை வதைத்தாரே, அது அவ்வளவு பொருத்தமான கார்யமன்று; ராவண ஸம்ஹாரத்திற்குத் துணை தேடுகிற பெருமாள் அந்த ராவணனை வாலில் சுழற்றியுதறின மஹா வீரனான வாலியைத் துணை கொண்டு அநாயாஸமாக ஸமீஹிதம் பெறலாமாயிருக்க, துர்ப்பலனான ஸுக்ரீவனைத் துணைகொண்டது உசிதவேதியின் செயலாக இல்லையே யென்று சங்கிக்க வேண்டாதபடி இங்கு "சம்ஸத் ராமோ, மஹாபல:" என்றது. சம்ஸத்—அசம்ஸத் என்றபடி. லங்ரூபம்; ஆர்ஷப்ரயோகம். [மஹாபல:] பெருமாள் ராவணஸம்ஹாரத்தைத் திருவுள்ளத்தில் நினைத்தவரேயல்லர். அது செய்ய வேண்டினாலும் இதர அநபேக்ஷமானமிடுக்கில் குறையற்றவர். சரித்திரங்களைப் பார்க்கும்போது,இராவணன் ஆயிரந்தோள் வீரனானகார்த்தவீரியனிடத்தில் பங்கப்பட்டவன். அந்த கார்த்தவீரியனோ ஏகோக்குல மன்னரை மூவெழுகால் ஒரு கூர்மழுவால் போக்கிய தேவனான பரசுராமனிடத்தில் பங்கப்பட்டவன். அந்தப் பரசுராமனோ என்வில் வலிகண்டு போவென்றெதிர்வந்து தன்வில்லினோடும் தவத்தை யெதிர் வாங்கப்பெற்றுப் பெருமாளிடத்தில் பங்கப்பட்டவன் என்பதை நன்கறிகின்றோம். இப்படிப்பட்ட மஹா வீரஸார்வபௌமரான பெருமாள் "பொல்லாவரக்கனைக்கிள்ளிக் களைந்தானென்று ஆண்டாளருளிச் செய்தபடி இராவணனை அவலீலையாக முடிக்கவல்லவரென்பது நிஸ்ஸந்தேஹமும் நிர்விவாதமுமான விஷயம். ஆகவே ஸுக்ரீவனைத் துணை கொண்டானென்பது அஸம்பாவிதம். 'தீனபந்து வென்றும் தீநதயாளுவென்றும் முறையிடப்படுகிற தமது பெருங்குணத்தை உலகில் விளக்கிக் காட்டவேண்டி பெருமாள் ஸுக்ரீவனைப் பரிக்ரஹித்தது. "கலையுங் கரியும் பரிமாவும் திரியுங் கானம் கடந்து போய்ச், சிலையும் கணையும் துணையாகச் சென்றான் வென்றிச் செருக்களத்து" என்று திருமங்கையாழ்வார் அருளிச் செய்தபடி பெருமாளுக்குத் தமது சிலையுங்கணையுமே துணையல்லது வேறெதுவும் துணையன்று. ஆழ்ந்துபார்க்கில் அந்தச் சிலையும் கணையுங் கூடத் துணையல்ல; 'விபீஷண் பரிக்ரஹப்ரகரணத்தில் "அங்குல்யக்ரேண தாந் ஹந்யாம் இச்சந் ஹரிகணேச்வர!" என்று ஸுக்ரீவனையே நோக்கிப் பெருமாள் பணித்ததை ஆராயுமிடத்து இது நன்கு விளங்குமன்றோ. இச்சந் என்றதற்குப் பொருள் ஸங்கல்பமாத்ரேண என்பதேயன்றோ? இவ்விஷயங்களையெல்லாம் ஹ்ருதயத்திலடக்கியாயிற்று இங்கு [ராமோ மஹாபல:] என்றது.

86 அபிஷிச்ய ச லங்காயாம் ராக்ஷஸேந்த்ரம் விபீஷணம்.
க்ருதக்ருத்யஸ் ததா ராமோ விஜ்வர: ப்ரமுமோத ஹ.

இந்தச்லோகத்தில் ஸ்ரீ விபீஷணாழ்வானுடைய பட்டாபிஷேகமும், அதனால் பெருமாளடைந்த திருவுள்ளவுகப்பின் மிகுதியும் அற்புதமாகப் பேசப்படுகின்றன. மேல்யுத்த காண்டத்தில் விபீஷணனுக்கு முடி சூட்டிய வரலாறு இரண்டிடங்களில் வான்மீகி முனிவரால் கூறப்பட்டுள்ளது. விபீஷணன் அரக்கர் நால்வருடன் ஸ்ரீராம ஸன்னிதானம் வந்து சேர்ந்து, ஸுக்ரீவாதிகளின் வாதவிவாதங்கள் முடிவுபெற்று, பெருமாள் அவனை ஸ்வீகரித்தருளினது (யுத்) பதினெட்டாம் ஸர்க்கத்தில் சொல்லித் தலைக்கட்டப்பட்டது. அடுத்த பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கத்தில்—விபீஷணாழ்வானைப் பெருமாள் அழுந்தக் கட்டியணைத்து மகிழ்ந்து 'ஸமுத்ரத்தில் நின்றும் தீர்த்தம் கொணர்ந்து இவ்விபீஷணனை ராக்ஷஸ ராஜனாக எனது விருப்பத்தின்படி அபிஷேகம் செய்வாயாக' என்று இளையோனுக்கு நியமித்து நடத்திவைத்ததாகச் சொல்லப்

பட்டது. மேலே ராவணவதமாகி அவனுக்கு தஹனச் சடங்கும் நடந்தேறிய பின்னர், நூற்றுப்பதினைந்தாம் ஸர்க்கத்தில்–விபீடணனை இளையபெருமாள் சீரிய சிங்காசனத்தில் அமர்த்தி மறுபடியும் பட்டாபிஷேகம் செய்து வைத்ததாகவும் சொல்லப்பட்டுள்ளது. ஸுக்ரீவ மஹாராஜர்க்கு வாலிவதமான பிறகு கிஷ்கிந்தா ராஜ்யாபிஷேகம்; விபீஷணனுக்கு முன்னும் பின்னுமாக இருமுறை; இதைப்பற்றிப் பிறகு விமர்சிப்போம். ப்ரக்ருதம் 'அபிஷிச்ய ச லங்காயாம்' என்கிற சுலோகத்தினால் கூறப்படுகிற அபிஷேகம் முடிவாக நடந்ததைமட்டும் தெரிவிப்பதாகும். அதிலும் சிறிது வேற்றுமையுள்ளது. அதாவது, பிராட்டி அக்னிப்ரவேசம் பண்ணித் தன்னுடைய பரிசுத்தியை ஸூதலித்துப் பெருமாளருகே சேர்வதற்கு முன்னமே விபீஷணபட்டாபிஷேகம் நடைபெற்றுவிட்டதாக மேலே கதாஸந்தர்ப்ப முள்ளது. இங்கு ஸீதாஸமாகமமெல்லாம் முடிந்த பிறகு அது நடைபெற்றதாகச் சொல்லப்படுகிறது. இந்த பௌர்வாபர்யம் கணிசிக்கத் தக்கதன் றென்று கொள்க. இருமுறை நடந்த பட்டாபிஷேகத்தை ஒருசேரச் சொல்லி முடித்தனரென்றும் கொள்ளக் கடவது.

விபீஷணாழ்வான் வந்து சேர்ந்த வுடனே நடத்திய பட்டாபிஷேகத்தைப் பற்றிக் கூரத்தாழ்வான் அதிமாநுஷஸ்தவத்திலே சில கேள்விகள் விநோதமாகக் கேட்கும் முகத்தினால் வெளியிட்டருளின தொரு தத்வார்த்தத்தை விவரிப்போமிங்குச் சிறிது. (ச்லோ 24) "அப்திம் ந தேரித ந ஜிக்யித ராக்ஷஸேந்த்ரம் நைவாஸ்ய ஜஜ்ஞித யதா ச பலாபலம் த்வம். நிஸ்ஸம்சயஸ் ஸபதி தஸ்ய பதேப்யஷிஞ்சஸ் தஸ்யாநுஜம் கதமிதம் ஹி விபீஷணஞ்ச." மநுஷ்ய பாவனை ஒரு புறமிருக்கச் செய்தேயும் பரத்வைகாந்திகமான ஸத்யஸங்கல்பத்வத்தையும் இடையிடையே வெளியிட்டருளினமையுமுண்டு என்று காட்டுவது இங்கு ப்ரதான விவக்ஷிதம். இராமபிரானே! கடலைக் கடக்க வேண்டிய காரியம் பலீயஸ்ஸாக இருந்தது; அதனைக் கடந்து இலங்கைக்குச் சென்றாலும் வரபல புஜபலங்களாலே அப்ரத்ருஷ்யனான இராவணனை ஜயிக்க வேண்டிய காரியம் அதற்கு மேலே பிரபலமாயிருந்தது. இருக்கச் செய்தேயும், கடலைக் கடவாமலும் இலங்கையர் கோனை வெல்லாமலும், அவனை வெல்லக் கூடியவன்தானோ வென்று அவனுடைய பலாபலங்களை விசாரித்துத் தெரிந்து கொள்ளாமலும் அவனுடைய ஸ்தானத்திலே அவன் தம்பியான விபீஷணாழ்வானை அபிஷிக்தனாக்கினது என்னதைரியங் கொண்டு? என்பது கேள்வி. இது பெருமானையே நோக்கிக் கேட்டிருப்பதால் அவர்தாமே விடையருளிச் செய்யவேணுமென்பது திருவுள்ளம் போலும். இது ஜ்ஞாதப்ரச்நமே யொழிய அஜ்ஞாத ப்ரச்நமன்றாதலால் ஆழ்வான் திருவுள்ளத்திலுறையும் விடையை விளக்குவோம்.

பெருமாள் கடலருகில் வந்து சேர்ந்தவுடனே இக்கடல் கடந்து செல்வது எங்ஙனேயென்று மிகவும் விசாரமுறுவதாகக் காட்டியது ஒரு புறமிருப்பினும், "தபஸா ஸேதுபந்தேந ஸாகரோச்சோஷணேந வா, ஸர்வதா ஸுஸமர்த்தோஸ்மி ஸாகரஸ்யாஸ்ய லங்கநே" என்று தமக்குக் கடல் கடத்தல் மிக வெளிதே யென்றும் காட்டியிருப்பதனாலும், ராவணனையும் வென்ற கார்த்தவீரியனையும் வென்ற பரசுராமனையும் வென்ற தமக்கு ராவணஜயம் ஒரு பொருளோ வென்று மதித்திருக்கையாலும் கடல் கடத்தலும் ராவணஜயமும் செய்து விட்டதாகவே திருவுள்ளமென்னக் குறையில்லை. விபீஷணனுக்கு முதல் மகுடாபிஷேகம் நடத்திவைக்கும் ஸமயத்தில் அவனை நோக்கி "ஆக்க்யாஹி மம தத்வேந ராக்ஷஸாநாம் பலாபலம்" என்று, அரக்கர்களின் பலாபலங்களை உள்ளபடி சொல்லுமாறு கேட்டிருக்கிறார் பெருமாள். இதனால் தமது

திருவுள்ளத்தில் ஒரு புறம் விசாரமுமிருப்பதுபோல் தோன்ற நின்றாலும், இக்கேள்வி அந்யார்த்த மென்பதை நம் ஆசார்யர்கள் மருமமறிந்து விளக்கியுள்ளார்கள்

எங்ஙனேயென்னில், ஸ்ரீவசன பூஷணத்தில் (228)''விபீஷணனை ராவணன்* குல பாம்ஸநம் * என்றான்; பெருமாள் இக்ஷ்வாகுவம்ச்யராக நினைத்து வார்த்தையருளிச் செய்தார்'' என்று பிள்ளை லோகாசார்யருடைய ஸ்ரீஸூக்தி. இதில் ராவணன் குல பாம்ஸந மென்றானென்றதின் பொருள் அனைவர்க்கும் அநாயாஸ விதிதம்; பெருமாள் இக்ஷ்வாகுவம்ச்யராக நினைந்து வார்த்தையருளிச் செய்தது எங்கேயென்பதை மணவாளமாமுனிகளின் வியாக்கியானங் கொண்டறிய வேண்டும். மாமுனிகளின் ஸ்ரீஸூக்தி வருமாறு;—'இக்ஷ்வாகுகுலநாதரான பெருமாள் இவனை ஆதரபூர்வகமாக அங்கீகரித்தவனந்தரம் *ஆக்க்யாஹி மம தத்வேந ராக்ஷஸாநாம் பலாபலம் என்று, ராக்ஷஸருடைய பலாபலமிருக்கும்படியை நமக்குச் சொல்லுமென்கையாலே இவனை ராக்ஷஸஜாதீயனாக நினையாதே திருத்தம்பிமாரோபாதியாக அபிமானித்து வார்த்தையருளிச் செய்தாரென்கை" என்று. உண்மையில் பெருமாள் இங்கு ராக்ஷஸஜாதீயனை நேரே நோக்கியருளிச் செய்யும் வார்த்தையில் ''யௌஷ்மாகாணாம்' என்றோ'' த்வதீயாநாம்" என்றோ சொல்லியிருக்கவேண்டுமேயல்லது இங்ஙனம் சொல்லியிருப்பது பொருந்தாதன்றோ. பஞ்சவடியில் வந்த சூர்ப்பணகை ''விபீஷணஸ்து தர்மாத்மா ந து ராக்ஷஸ சேஷ்டித;" என்றவள் ராக்ஷஸஜாதீயத்வத்தையிசைந்து ராக்ஷஸசேஷ்டையில்லை யென்றாள். பெருமாள் ராக்ஷஸஜாதியையே தொலைத்துப் பேசினாராயிற்று. ஏவஞ்ச * ஆக்க்யாஹி * இத்யாதி ப்ரக்ருதச்லோகமானது பலாபல ஜிஜ்ஞாஸையினால் தோன்றியதன்று; விபீஷணனுக்கு இக்ஷ்வாகுவம்ச்யத்வத்தை ஸ்தாபிக்கத் தோன்றியதத்தனை என்றதாயிற்று.

எடுத்துக்கொண்ட அதிமாநுஷ ஸ்தவச்லோகத்தை இனி முடிப்போம், [நிஸ்ஸம்சயஸ்ஸபதி தஸ்ய பதே விபீஷணம் கதம் அப்யஷிஞ்ச:] என்கிற வினாவோடே தலைக்கட்டியுள்ளார் ஆழ்வான். ஸத்யகாமத்வ ஸத்யஸங்கல்பத்வங்களை தேவரீர் மறைத்துக் கொண்டு அவதரித்ததாகக் காட்டினாலும் கீதையிலே ''ப்ரக்ருதிம் ஸ்வாம் அதிஷ்டாய ஸம்பவாமி" என்றருளிச் செய்தபடி அஜஹத்ஸ்வபாவராயே அவதரித்திராகையாலே நாம் நினைத்ததை நினைத்தபடியே பத்தும் பத்தாகச் செய்து தலைக்கட்டவல்லோ மென்கிற துணிவு கொண்டே முந்துறமுன்னம் அவனுக்கு அபிஷேகம் செய்தருளினீரென்பது ஆழ்வானுடைய திருவுள்ளத்திலோடிக்கிடக்கும்மைமாதானம். இங்குச் சிலர் சொல்லுவதொனறுண்டு; விபீஷணனுக்கு அபயமளித்து அவனைத் தன்பக்கலிலே அழைத்துவரும்படி மஹாராஜர்க்கு நியமித்தபோது 'விபீஷணோ வாஸுக்ரீவ! யதிவா ராவணஸ் ஸ்வயம்'' என்று . 'என் கண்ணுக்குப் புலப்படாதே கடக்க நின்று அபயம் வேண்டினவன் விபீஷணனன்றிக்கே மாறு வேடம் பூண்ட ராவணனென்று தெரிந்தால் அவனையும் விடாதே தாராளமாகக் கொணர்வாயாக' என்று நியமித்தவராகையாலே லங்கேச்வரனான ராவணனைப் பரிக்ரஹிப்பதிலும் பெருமாளுக்கு நப்பாசையுள்ளதாகத் தெரியவருவதால் ஏதோ வ்யாஜமாத்ரத்தையே நோக்கி அங்கீகரித்தருளுகிற தம்முடைய ஸ்வபாவ விசேஷத்தினாலே ஒருகால் அவனை அநுக்ரஹிக்க நேர்ந்து விட்டால் விபீஷணன் அவனுக்கு அடிமைப்பட்டிருக்க நேர்ந்து விடுமோ வென்று சங்கித்து அதற்கு இடமறும்படி முன்னடியே விபீஷணனுக்கு முடிசூட்டிவிட்டாரென்று. இங்ஙனே சொல்லுவதில் அநௌசித்ய

6

மொன்றுமில்லே. ''செல்வ விபீடணற்கு வேருக நல்லானே'' என்று திருமங்கை யாழ்வாரருளிச் செய்தபடி விபீஷணுழ்வான் பக்கலிலே பெருமாளுக்குத் தனிப்பட்ட தோர் அன்பு அபலபிக்க வொண்ணுத தாகையாலே அவனுலே ஸ்ரீரங்கஸ்ரீ ஸம்ருத்த மாக வேணு மென்றும். ''மின்னிலங்குபூண் விபீடண நம்பிக்கு, என்னிலங்குநாமத் தளவுமரசென்ற'' என்று பெரியாழ்வாரருளிச் செய்தபடியே அவனுக்கு சிரஞ்சீவி பதவியையளித்து *மன்னுடைய விபீடணற்கா மதிளிலங்கைத் திசைநோக்கி மலர் கண் வைத்து மசிழவேணுமென்றும் பெருமாளுக்குத் திருவுள்ள மிருந்த தென்னத் தட்டில்லே. ஆக, ஸத்பாத்ர ஸார்வபௌமனுன விபீஷணுழ்வான் பக்கலிலே காட்டி யருளின விசேஷாபிமானம் மிகப் பொருந்து மென்றதாயிற்று.

இனி *அபிஷிச்ய ச லங்காயாம்* என்கிற ப்ரக்ருதச்லோகத்தினுள்ளிறங்கிச் சில ரஸவிசேஷங்களையநுபவிப்போம். இதில் உத்தரார்த்தத்தில் ஒவ்வொரு பதமும் மதிப்பிலாத மாணிக்கம். [க்ருதக்ருத்யஸ்ததா ராமோ விஜ்வர: ப்ரமுமோத ஹ] ராம: ததா க்ருதக்ருத்ய:, ததா ராமோ (பமூவ); ததா விஜ்வர:; ததா ப்ரமுமோத; இத்தனைக்கும் மேல் (ஹ) என்பதொன்று. இவ்வளவுக்குஞ் சேரப் பூர்வார்த்தம் எப்படியிருக்கவேணுமென்னில்; ''விநிஹத்ய ச லங்காயாம் ராவணம் ராக்ஷஸேச்வரம்'' என்றிருந்தால் நன்றும். அறுக்க அறுக்க அடுத்தடுத்து முளைத் தெழுந்த தலைகளை வெட்டி வீழ்த்தி அவனை உயிர் மாய்த்துப் பெருமாள் க்ருதக்ருத்யராஞர். உள்ளம் பூரித்தார் - என்றால் இது பொருந்தும்; விபீடணன் தலையிலே முடியை வைத்து க்ருதக்ருத்யராஞரென்பது என்னே? க்ருதக்ருத்ய:என்று யாரைச் சொல்லுகிறது? க்ருதாநி க்ருத்யாநி (ஸகலாநி) யேந ஸ:- க்ருதக்ருத்ய:; செய்யவேண்டிய காரியங்களையெல்லாம் செய்து தலைக்கட்டினவர் யாவரோ, அவரையாயிற்று க்ருதக்ருத்ய ரென்பது. காடேறப்போந்தபெருமாள் மீண்டு திருவயோத்திக் கெழுந்தருளித் தாம் திருவபிஷேகம் கண்டருளினுலன்றே க்ருதக்ருத்யராவது. அதற்கு முன்னமே க்ருதக்ருத்ய ராஞர், விஜ்வரராஞர், ப்ரமுதிதராஞ ரென்கை கூடுமோவென்று சங்கிக்க நேரும். இங்கே நம்பிள்ளையருளிச் செய்வதொரு இன்சுவைப் பொருளுண்டு; அதாகிறது, பரதாழ்வான் முடி சூடமாட்டேனென்று இருய்த்தது போல இவனும் இருய்க்கில் செய்வதென்? முடிக்கு இருய்ப்பது இஷ்வாகு வம்சயர்களுக் கெல்லாம் பணியாயிற்றே; இவனும் இக்ஷ்வாகு வம்சயனுய்விட்டபடியாலே அவ்விருய்ப்பு இவனையும் தொடருமோவென்று அஞ்சியிருந்தார் பெருமாள். இவன் இருய்க்காதே எளிதாக இசைந்து நின்றபடியாலே திருவுள்ள முகந்து 'இதாநீம் க்ருதக்ருத்யோஸ்மி' என்றார் பெருமாள்; அதை மஹர்ஷி 'க்ருதக்ருத்யஸ் ததா ராம:' என்று அனுபாஷித்தார் என்று. இது ரஸோக்தியின் பாற்படும். சாஸ்த்ரார்த்தமிருந்தபடி கேளீர். விபீஷணுழ்வான் விஷய மொன்றேயன்று; ''ய: கச்சிதேவ யதி கிஞ்சந ஹந்த ஜந்துர் பவ்யோ பஜேத பகவந்த மநந்ய சேதா:, தம் ஸோயமீத்ருச இயாநிதி வாப்யஜாநந் ஹை வைநதேய ஸமமப்யுரரீகரோஷி.'' என்று ஆழ்வானருளிச்செய்தபடியே இன்னுக ஒருவன் வந்து அடிபணிந்தாலுங்கூட அவன் திறத்திலே எம்பெருமான் காட்டியருளும் அன்பு அப்ரமேயமாய் அவனுடைய காரியத்தைத் தன் காரியமாக நினைத்து உகப்பது எம்பெருமானுடைய இயல்பாதலால் அது இவ்விடத்திலே விளங்கிற்றுயிற்று. தன்காரியம் தலைக்கட்டி அதனுல் தன்னைக்ருதக்ருத்யனுக நினைக்குமவன் காபுருஷனல்லனே? தன்னை யடுத்தவனுடைய காரியத்தைத் தன் காரியமாகக்கொண்டு அது தலைகட்டினவாறே தன்னை க்ருதக்ருத்யனுக நினைப்பவனேயாயிற்று உண்மையில் க்ருதக்ருத்யனுவான். ''ப்ராயோ ஹ்யக்ருதக்ருத்யத்வாத் ம்ருத்யோருத்விஜதே ஜந:, க்ருத

க்ருத்யா: ப்ரதீக்ஷந்தே ம்ருத்யும் ப்ரியமிவாதிதிம்.'' என்று ப்ரஸித்தமான மநுமஹர்ஷிவசனத்திலுள்ள அக்ருதக்ருத்ய-க்ருதக்ருத்ய சப்தங்களை இங்கு ஸ்மரிக்கலாகாது. ''விது: க்ருஷ்ணம் ப்ராஹ்மணாஸ் தத்வதோ யே தேஷாம் ராஜந் ஸர்வயஜ்ஞாஸ் ஸமாப்தா '' இத்யாதிப்படியே க்ருதக்ருத்யர்களாக மதிக்கப்படுகிற பரமைகாந்திகளின் தன்மை நம் போலியர்க்கு அநுகரணீயமாகு மத்தனை. நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழியில் வானமாமலைப் பதிகத்திலே ''செய்த வேள்வியர்வையத்தேவர்'' என் கொண்டாடின அதிகாரிகள் பகவத் விஷயத்திலே செய்யவேண்டுவன வெல்லாம் செய்து தலைக்கட்டி மார்பிலே கைவைத்துறங்குமவர்கள். ஸ்தோத்ர ரத்நத்தில் (18) *வசீ வதாந்ய * இத்யாதிச்லோகத்தில் க்ருதீ என்பதற்கு வியாக்கியான மியற்றி நின்ற வேதாந்தவாசிரியர் 'க்ருதீ - ஆச்ரித ரக்ஷணேந க்ருதக்ருத்ய:; தது்க்தம் *அபிஷிச்ய* இத்யாரப்ய க்ருதக்ருத்யஸ் ததா *இதி'' என்று பணித்தது இங்குக் குறிக்கொள்ளத் தக்கது. ஆக, ஆச்ரிதரக்ஷணத்தைத் தன்பேறாக நினைத்து அதைத் தலைக்கட்டி யுகப்பவன் க்ருதக்ருத்யனென்றதாகிறது.பகவத் கீதை ஒன்பதாமத்யாயத்தின் முடிவிலுள்ள *மந்மநா பவ மத்பக்த: *என்னும் சுலோகபாஷ்யத்தின் தாத்பர்ய சந்திரிகையில் ''ஆச்ரிதஸம்ரக்ஷணம் ஸ்வலாபம் மத்வா ப்ரவர்த்ததே'' என்றருளிச் செய்திருப்பதும் இதனைக் கணிசித்தேயாம்.

[ததா ராம:] என்பதை விசேஷ்யவாசகபதமாகக் கொள்வது மட்டுமல்லாமல் 'ததா ராமோ பபூவ' என்று தனிவாக்யமாக்கி இதையுமொரு லாபமாக வைத்துப் பேசுவர்கள் ரஸிகர்கள். ரமயதீதி ராம:' என்றும் 'ரமதே இதி ராம:' என்றும் இரண்டுபடியாக வ்யுத்பத்தியுண்டு. இரண்டாவது வ்யுத்பத்தி இங்கு மிகப் பொருந்தும்; ''குஹேந ஸஹிதோ ராம:'' என்றவிடத்தில் 'குஹேந ஸஹிதஸ்ஸந்ராமோ பபூவ' என்றும் யோஜிப்பதுண்டே, அதுபோல, விபீஷணனுக்கு அபிஷேகமான பின்பே தம்மை ராமனாக நினைத்தாராயிற்று பெருமாள். [ததா விஜ்வர:] கார்யே காரணோபசாரநீத்யா ஜ்வரகார்யமான துக்கத்தில் ஜ்வரசப்தோபசாரமிருந்தபடி. ஸஹஸ்ரநாமத்தில் (அநிர்விண்ண:) என்றொரு திருநாமமுண்டு. இங்கு நிர்வேதத்தின் அத்யந்தாபாவம் கொள்வதைவிட ப்ரத்வம்ஸாபாவம் கொள்வது சிறக்குமென்பர் ரஸிகர்கள்; நமக்கு நேரும் சோகங்கள் கர்மாதீனம். அவனுக்கு நேரும் சோகம் க்ருபாதீனம். அடியார்குறையுற்றிருக்குமன்று தான் குறையற்றிருந்தானென்கை ஒரு பொருளன்றே. திருவாய்மொழியில் *துயரறு சுடரடி* என்றவிடத்தில் ''துயரறுக்குஞ் சுடரடி யென்று பொருள் கொள்வர் முன்னோர்; துயரறுஞ் சுடரடியென்பர் எம்பெருமானார் அதாவது அடியார்கள் துயர்தீர, தான் துயர்தீர்ந்தானாயிருக்கிறபடி'' என்றதற்கும் நிதானமிதுவேயாகும். விபீஷணாழ்வான் மகுடாபிஷேகத்தைத் தனக்கொரு புருஷார்த்தமாக நினைத்திருந்ததில்லையாகிலும் ஏற்கனவே ஒருகால் கடற்கரையிலே இது செய்யப் பட்டிருந்ததே யாகிலும் நாகபாசபந்த காலத்தில் ''யந்மயா ந க்ருதோ ராஜா ராக்ஷஸாநாம் விபீஷண:, தச்ச மித்த்யா ப்ரலப்தம் மாம் ப்ரதக்ஷ்யதி ந ஸம்சய:'' என்னும்படி தம் திருவுள்ளம் தபித் திருந்த துண்டாகையாலே அந்த தாபம் தீர்ந்தபடி சொல்லிற்று. தாபம் தீர்ந்தவளவேயன்று [ப்ரமுமோத] ஸந்தாபம் நடையாடியிருந்த விடங்களடங்கலும் ஸந்தோஷம் குடிபுகப் பெற்ற தென்கை. 'ப்ராப்தாவும் ப்ராபகனும் ப்ராப்திக்கு உகப்பானுமவனே'' என்கிற ஸ்ரீவசந பூஷண திவ்யஸூக்தி இங்கே நினைக்கத்தகும். ஸஹஸ்ரநாமத்தில் ': பரர்த்தி: பரமஸ்பஷ்டஸ்

துஷ்ட:புஷ்டச் சுபேக்ஷண:, ராமঃ'' என்றவிடத்தில் துஷ்ட:- ஸந்தோஷித்தவர்; தசரதாத்மஜத்வலாபத்தாலே ஸந்தோஷித்தவர்'' என்று பட்டர் பாஷ்யமருளிச் செய்கிறார். இதன்படி அவதரித்தவன்றே ஸந்துஷ்டராயிருந்தாலும் [ததா ப்ரமு மோத]அது ஸாமாந்ய ஸந்தோஷம்; இது விசேஷஸந்தோஷமென்கிறது. [ஹ] 'ப்ரமு மோத' என்பதனாலே காட்டின ஸந்தோஷம் பெருமாளைச் சேர்ந்தது; (ஹ) என்ப தனாலே காட்டப்படும் ஸந்தோஷம் மஹர்ஷியைச் சேர்ந்தது. கதை சொல்லிப் போருமளவேயன்றிக்கே அநுபவத்தில் ஆழங்கால்பட்ட படி. ....

மேல் யுத்த காண்டத்தில் நூற்றிருபதாம் ஸர்க்கத்தில் ஒரு சிறு கதை காணப் படுகிறது. (அதாவது) பெருமாள் தேவேந்திரன் முன்னே கைகூப்பி நிற்க, இந்திரன் பெருமாளை நோக்கி ஏதாவது வரம் வேண்டிக் கொள்ளுமாறு கூற, பெருமாள் "யதி ப்ரீதிஸ் ஸமுத்பந்நா மயி தே விபுதேச்வர!, வக்ஷ்யாமி குரு மே ஸத்யம் வசநம் வத தாம் வா!. மம ஹேதோ: பராக்ராந்தா யே கதா யமஸாதநம், தே ஸர்வே ஜீவிதம் ப்ராப்ய ஸமுத்திஷ்டந்து வாநரா: " என்று வரம் வேண்டிக் கொண்டதாக. போர்க் களத்தில் மாண்டொழிந்த வானர வீரர்களனைவரும் பிழைத்தெழுந்து மக்கள் மனை வியரோடு கூடிக் களிக்குமாறு வரமளிக்க வேணுமென்று வேண்டிக் கொள்ள, அப் படியே இந்திரன் வரமளிக்க, ஸகல வாநரவீரர்களும் உறங்கி யெழுந்தாப் போல் எழுந்து திரளில் சேர்ந்து கொண்டதாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. அதற்கு இணங்க இங்கு ஸம்க்ஷேபத்தில் " தவதாப்யோ வரம் ப்ராப்ய ஸமுத்தாப்ய ச வாநராந், அயோத் யாம் ப்ரஸ்திதோராம:" என்றுள்ளது. இங்ஙனே மற்றொரு வரமும் பெற்றதாகமேலே கதையுள்ளது. அதைப்பற்றி அடுத்த படியாக எடுத்துக் கொள்ளுவோம். போர்க் களத்தில் மாண்டொழிந்த வானர வீரர்களையெல்லாம் பெருமாள் வரம் வேண்டிப் பிழைப்பித்ததாகச் சொல்லப் படுகிறவிதனில் சில விவக்ஷிதங்களுண்டு. "தத்ஸர்வம் தர்மவீர்யேண யதாவத் ஸம்ப்ரபச்யதி" என்று தேவதாப்ரஸாதம் பெற்று அவ தரித்ததும் "ந தே வாகந்ருதா காவ்யே காசிதத்ர பவிஷ்யதி'' என்று ப்ரக்க்யாதி பெற்றதுமான ஸ்ரீராமாயணத்தில் விப்லவமோ உபப்லவமோ சங்கிப்போமல் வோம். "ஆத்மாநம் மாநுஷம் மந்யே'' என்ற மநுஷ்ய பாவனைக்குச்சேரப் பெரு மாள் அநுஷ்டித்தவற்றில் நாம் ஆழ்ந்து உண்மையும் காணவேண்டி யிராநின்றது. எங்கும் ஸ்ரீராமாயணம் ஸேவிப்பவர்கள் தனியன்களில் சேர்த்து ஒரு பெரியச்லோகம் அநுஸந்தித்து வரக்காண்கிறோம். (அதாவது) "வைதேஹீஸஹிதம் ஸுரத்ருமதலே ஹைமே மஹாமண்டபே மத்யேபுஷ்பக மாஸநே மணிமயே வீராஸநே ஸுஸ்திதம்; அக்ரே வாசயதி ப்ரபஞ்ஜநஸுதேதத்வம் முநிப்ய: பரம் வ்யாக்க்யாந்தம் பரதாதிபி: பரிவ்ருதம் ராமம் பஜே ச்யாமலம்'' என்பது. பரதாழ்வான் முதலானோர் அனைவரும் புடைசூழ, திருவடி எதிரேயிருந்து ஸ்ரீராமாயணம் ஸேவிக்க, அங்குத் திரண்டிருந்த மஹர்ஷிகளுக்குப் பெருமாள்தாமே (தத்வம் முநிப்ய: பரம் வ்யாக்க்யாந்தம்)சிறந்த தத்துவார்த்தத்தை யெடுத்துரைத்ததாக இதில் சொல்லப்படுவது வ்யக்தம். இதனால் ஸ்ரீராமாயணத்தில் மேலெழக் கிடைக்கும் பொருளிற்காட்டிலும் சீரியஆழ்பொருள் இருப்பதாகவும் அதனைப் பெருமாள்தாமே பிரவசனம் செய்தருளினதாகவும் அறிகி றோம். அதனையே நம் ஆசாரியர்கள் பரம்பரையாகக் கேட்டுணர்ந்து க்ரந்தங்களி லும் பொறித்து வைத்துள்ளார்கள் ப்ரக்ருதத்தில், தேவதைகளின் அழுகையைத் தீர்க்கவந்து அவதரித்து "மரவடியைத்தம்பிக்கு வான்பணையம் வைத்துப் போய்

வானோர்வாழச் செருவுடைய திசைக் கருமம் திருத்திவந்துலகாண்ட திருமால்'' என்கிற படியே அவர்களின் குறைகளைத்தீர்த்து வாழ்வித்த பெருமாள் அவர்களிடம் வரம் வேண்டி வானரமுதலிகளை வாழ்வித்தா ரென்கை கதைப் போக்கில் கிடந்தாலும், தத்துவமுணர்ந்த கூரத்தாழ்வான் ஸ்ரீஸூக்தியொன்றை இங்கு நாம் காண வேண்டியது அவசியமாகும். ஸுந்தரபாஹுஸ்தவத்தின் முடிவில். ''லங்காயுத்த ஹதாந் ஹரீந் த்விஜஸுதம் சம்பூக தோஷாந்ம்ருதம் ஸாந்தீபந்யபிஜம் ம்ருதம் த்விஜஸுதாந் பாலாம்ச் ச வைகுண்டகாந், கர்ப்பஞ்ச ஆர்ஜுநிஸம்பவம் வ்யுததரஸ்ஸ வேநைவ ரூபேண'' என்கிற ஸ்ரீஸூக்தி நமக்குத் தஞ்சம். க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் செய்தருளின ஸாந்தீபநிபுத்ரஸஞ்ஜீவநம் வைதிகபுத்ராநயநம் முதலானவை எப்படி ஒரு வரப்ரஸாதத்தினாலன்றிக்கே ஸ்வகீய சக்திவிசேஷ நிபந்தனமாகவேயாயிற்றோ அப்படியே லங்கா யுத்தஹதர்களான வாநர வீரர்களின் ஸஞ்ஜீவனமும் - என்று ஸ்பஷ்டமாகக் காட்டியருளியுள்ளார் ஆழ்வான். இவ்வவதாரத்தில் இது மட்டுமேயன்று; உத்தர ஸ்ரீராமாயணத்தில் ,'செறிதவச் சம்புகன் தன்னைச் சென்று கொன்று செழுமறையோனுயிர்மீட்டு'' என்று குலசேகராழ்வாரு மருளிச்செய்கிறபடி நடந்தேறின ப்ராஹ்மண புத்ரஸஞ்ஜீவனமும் ஒரு வரப்ரஸாதத்தாலன்றிக்கே பெருமாளுடைய சக்திவிசேஷத்தினாலேயே நடந்திருக்கிறது. இதையும் மேலெடுத்த ச்லோகத்தில் ''த்விஜஸுதம் சம்பூகதோஷாந்ம்ருதம்'' என்று காட்டியுள்ளாராழ்வான். ஆகவே போர்க்களத்தில் மாண்ட வானரவீரர்கள் பிழைத்தெழுந்தது பெருமாளுடைய அநுக்ரஹபலமே யென்னத் தட்டில்லை. ஆனால் ஸ்ரீராமாயணம் கூறியுள்ளது அபரமார்த்தமா? என்று கேட்கலாகாது; இங்குள்ளதை ஆராய்வோம், இந்திரனை நோக்கிப் பெருமாள் தாமாக ஒரு வரம் கோரினவரல்லர்; அவன் தானாகவே ''ப்ரீதியுக்தாஸ் ஸ்ம தேநத்வம் ப்ரூஹி யந் மநஸேப்ஸிதம்'' என்றான். (அதாவது) 'ராமா! உன் மீது எமக்குப் பரமப்ரீதியுண்டாகியிருக்கிறது; நெஞ்சிலுள்ளதை எம்மிடம் வேண்டிக்கொள்' என்றான் அம்பரீஷன் தவம்புரியா நிற்க, ஸர்வேச்வரன் இந்திரவேஷம் பூண்டு சென்று 'உனக்கு வேண்டியவற்றை வேண்டிக்கொள்' என்ன, [நாஹமாராதயாமி த்வாம் தவ பத்தோய மஞ்ஜலி.] நான் உன்னையாராதிக்குமவனல்லேன் காண்; என்னை ஸமாதிபங்கம் பண்ணாதே போ; உன்னைக்கும்பிடுகிறேன் – என்று அம்பரீஷன் விடைகூறினதாக ஸ்ரீ விஷ்ணுதர்மத்திலே காணநின்றோம். அங்ஙனே சொல்லுமவரல்லரே பெருமாள். பார்வதிபதி திருமழிசைப்பிரான் திருமுன்பே வந்து நின்று 'உமக்கு வரமளிக்க வந்தேன் என்று கூற, அப்போது அவர் தாம் ஒரு கந்தையைத் தைத்துக்கொண்டிருந்தவராகையாலே 'ஊசி செல்லும் வழியிலே நூல்தானும் செல்லுமாறு வரமளிக்கவல்லீரோ?' என்று ரென்று கேட்டிருக்கிறோம். அவ்வண்ணமேயாயிற்று இங்குப் பெருமாளுடைய வரப்ரார்த்தனையும். யாவச்சக்தி தம்முடைய ப்ரபாவத்தை மறைத்துக்கொள்ளத் திருவுள்ளம்பற்றிய பெருமாள் தாமே இந்திரன் வாக்கிலே புகுந்து வரம் வேண்டச் சொல்லுவித்தார் என்பதே தத்துவமாக இருக்க வடுக்கும். இது ஆழ்வான் ஸ்ரீ ஸூக்தியால் விளைந்த தெளிவு என்று கொள்க.

இந்த ப்ரஸங்கத்திலே மற்றொரு வரத்தின் தத்துவமு முணரவேணும். அப்போது பெருமாள் இந்திரனை நோக்கி 'அகாலே சாபி புஷ்பாணி மூலாநிச, பலாநி ச, நத்யச் ச விமலாஸ் தத்ர திஷ்டேயுர் யத்ர வாநரா:,' என்று. வானர முதலிகளுள்ள விடங்களில் அகாலத்திலுங்கூட புஷ்ப மூல பல ஜலங்கள் ஸம்ருத்தமாயிருக்க வேணுமென்று வரம் வேண்டினதாகக் கூறப்படுகிறது. மேலே பரத்வாஜ மஹர்ஷியின் ஆச்ரமம் சென்றபோது அங்கு அம்முனிவர்தாமும் "அஹமப்யத்ர தே தத்மி வரம்" என்று, தாமும் பெருமாளுக்கு வரமளிக்க விரும்புவதாகக் கூற, "அகாலபலிநோ வ்ருக்ஷாஸ் ஸர்வே சாபி மதுஸ்ரவா:, பலாந்யம்ருத கல்பாநி பஹூநி விவிதாநி ச; பவந்து மார்க்கே பகவன்! அயோத்யாம் ப்ரதி கச்சத:" என்று, பெருமாள் தாமெழுந்தருளும் வழி யடங்கலும் ஸுபிக்ஷமாக விளங்கவேணுமென்று வரம் வேண்டினதாகக் காண்கிறது; இதைப் பற்றியும் கூரத்தாழ்வானுடைய ஸ்ரீ ஸூக்தி [அதிமாநுஷஸ்தவே—30.] "வம்சம் ரகோரநுஜிக்ருக்ஷுரிஹாவதீர்ணோ திவ்யைர் வவர்ஷித ததாத்ர பவத்குணௌகை:- த்வத்ஸந்நிதி ப்ரபவ சைத்ய ஜுஷோ யதா ஹி வ்ருக்ஷாச் ச தாந்திமலபந்த பவத்வியோகே" என்பது காணத்தக்கது. ஸ்ரீ ராம லக்ஷ்மண ஸீதைகளை ச்ருங்கிபேரபுரத்தளவிலே விட்டுத் திரும்பின ஸுமந்திரர் "விஷயே தே மஹாராஜ! ராமவ்யஸநகர்சிதா., அபி வ்ருக்ஷா; பரிம்லாநா; ஸபுஷ்பாங்குர கோரகா:" என்று தொடங்கிப் பெருமாளைப் பிரிந்த துக்கத்தினால் கோஸலதேசமடங்கலும் படும் பாட்டைக் கூறினதை யெடுத்துக் காட்டி. பிறகு மீண்டு திருவயோத்திக் கெழுந்தருளும் போது ஸந்தோஷாதிசயத்தினாலேயே வழியடங்கலும் செழித்து விளங்கினதாகவும் காட்டியுள்ளாராழ்வான். அவ்விடத்து அடியேனுடைய தத்வார்த்த சிந்தாமணி வியாக்கியானத்தில் எழுதி வெளியிட்டுள்ளவற்றை இங்கு அநுவதித்து நிற்கிறேன்;—"இப்படியாகில் ராவணவதாநந்தரம் பரத்வாஜாச்ரமத்துக் கெழுந்தருளின பெருமாளை நோக்கி அபேக்ஷிதமான வரத்தை வேண்டிக் கொள்ளென்று ருஷி சொல்ல, வ்ருக்ஷங்களெல்லாம் தளிரும் முறியுமாகவேணுமென்று பரத்வாஜரிடத்தில் வரங்கேட்டதாகவும், அவரும் 'ததாஸ்து' என்றதாகவும் பின்பு அப்படியே யானதாகவும் சொல்லுகிற விது கூடுமோ? என்னில், அவாப்தஸமஸ்தகாமனை நோக்கி வரம் வேண்டிக் கொள்ளென்று விதித்தால் மஹர்ஷியின் முகம் கோணாமைக்கு ஏதேனுமொன்றை வேண்டிக் கொள்ள வேணுமிறே ..., தோற்றின தொன்றைக் கேட்டு வைத்தாராயிற்று. ... இவ்வளவு போதும்.

90. ராமஸ் ஸீதா மநுப்ராப்ய ராஜ்யம் புநரவாப்தவாந்,
ப்ரஹ்ருஷ்ட முதிதோ லோகஸ் துஷ்ட: புஷ்டஸ் ஸுதார்மிக:

திருவாய் மொழியில் (7—10—1.) *இன்பம் பயக்க வெழில் மலர் மாதருந் தானும் இவ்வேழுலகை இன்பம் பயக்க இனிதுடன் வீற்றிருந்து ஆள்கின்ற வெங்கள் பிரான்* என்ற விடத்திற்குப் பொருத்தமாக இந்தச்லோகத்தையுதாஹரித்து நம்பிள்ளையருளிச் செய்தருளின ஸ்ரீஸூக்தியையே இங்கெடுத்துக் காட்டி நிகமிக்கலாகிறது. "மாதாபிதாக்களிருவரும் சேரவிருந்து பரியப் புக்கால் ப்ரஜைகளுக்கு ஒரு குறையும் பிறவாதிறே, ஆக இருவருமான சேர்த்தியாலே தங்களுக்கு ஆனந்தமுண்டாக, அச்சேர்த்தியைக் காண்கையாலே லோகத்துக்கு ஆனந்தமுண்டாக, ப்ரஜை பால் குடிக்கக் கண்டு உகக்கும் தாயைப்போல இவர்களுக்குண்டான ப்ரீதியைக் கண்டு திவ்யதம்பதிகள் தாங்கள் இனியராயிருப்பர்களாயிற்று." ... (90)

ஸம்க்ஷேபராமாயண ஸாரார்த்த ஸங்க்ரஹம் முற்றுப்பெற்றது.

பாலகாண்டத்தில் - இரண்டாவது ஸர்க்கம்.

கீழே ஸம்க்ஷேபராமாயணச்லோகவிசேஷங்களின் வியாக்கியானம் முடிவு பெற்றது. இனி இரண்டாவது ஸர்க்கத்திலிருந்து சுலோகவிசேஷங்கள் எடுத்து உரையிடப் பெறுகின்றன. கதாஸந்தர்ப்பங்களைச் சுருக்கமாகக் காட்டிக்கொண்டே சுலோகங்களை யெடுத்துக்கொள்வோம். நாரத முனிவர் வான்மீகி மஹரிஷிக்கு ஸ்ரீராமபிரானுடைய திருக்குணங்களை விரித்துரைத்து விடைபெற்றுக் கொண்டு புறப்பட்டுத் தேவலோகம் சென்றபின், வான்மீகிமுனிவர் உச்சிப்பகலில் நிகழ்த்த வேண்டிய அனுட்டானத்திற்காகக் கங்கைக்கருகான தமஸா நதிக்குச்சென்று, கூட வந்த சிஷ்யனான பரத்வாஜனை நோக்கி அந்த திவ்யதீர்த்தத்தின் சிறப்பைத் தாம் வருணித்துக் கூறுகின்றார்;

2·5. அகர்தமமிதம் தீர்த்தம் பரத்வாஜ! நிசாமய।
ரமணீயம் ப்ரஸந்நாம்பு ஸந்மநுஷ்யமநோ யதா.

வான்மீகிமுனிவர் கவிஸார்வபௌமராகையாலே, கவிகளுக்கு உபமாலங்காரமே உயிராதலால் அவ்வலங்காரம் பொலியப் பேசின சுலோகமிது. இப்போது தாம் அவகாஹிக்கப்புகும் திவ்ய தீர்த்தத்தை ஸத்புருஷர்களின் திருவுள்ளத்தோடு ஒப்பிட்டுப் பேசுகிறார். அகர்தமம், ரமணீயம், ப்ரஸந்நாம்பு என்கிற மூன்று விசேஷணங்களும் நீர்நிலைக்கும் ஸந்மநுஷ்யமநஸ்ஸுக்கும் ஸாதாரணமானவை. தீர்த்தம் என்பது ப்ரக்ருத விசேஷ்யமாயிருந்தாலும் ஸந்மநுஷ்யமநஸ்ஸுக்கு விசேஷணமாகவும் அநுஸந்திக்கவுரியதாகும். இந்த விசேஷணங்களை அடைவே விவரிப்போம்.

[அகர்தமம்] கர்தமமாவது சேறு. அஃதில்லாமலிருப்பது நீர்நிலைகளுக்குச் சிறப்பு. நீர்நிலைகளுக்கு அழகுதருவது தாமரை; அதுபங்கேருஹமாதலால் அதற்குரிய சேறு இன்றியமையாததாம். ஆனாலும் அது வெறுக்கத்தக்க கர்தமமன்றாதலாலும் சோபாதிசய போஷகமேயாதலாலும் அகர்தமமென்றது பொருந்தியதேயாம். இனி உபமானத்திலே சென்றால் ஸத்துக்களின் திருவுள்ளமும் அகர்தமமாயிருக்கும். மநஸ்ஸுக்குக் கர்தமமாவது அழுக்கு. "மனனக மலமறக் கழுவி" என்று திருவாய்மொழியிலருளிச் செய்கிறபடியே மனத்திலே அழுக்கு உண்டாகிக் கழிகையன்றிக்கே நித்யஸூரிகளுடையவும் நித்யஸூரி நாதனுடையவும் அபஹத பாப்மத்வம் போலே முதல்தன்னிலே ப்ரஸக்தியற்றிருக்கை. காமக்ரோத லோப மோஹ மத மாத்ஸர்யாஸூயாதிகள் மநோ மலங்களாகக் கூறப்படும். அவையொன்றும் தலைகாட்டாதிருக்கப்பெற்றது ஸந்மநுஷ்யமநஸ்ஸு. "அகர்தமம்—பாபரஹிதம்" என்றார் கோவிந்தராஜர். மனஸ்ஸுக்குப் பாபமாவது காமக்ரோதாதிகளேயாம். பாப ஹேதுக்களைப் பாபமாகச் சொல்லிற்றாகக் கொள்ளலாம்.

[தீர்த்தம்] உபமேயத்தில் பரிசுத்த ஜலம் என்றபடி. உபமானத்தில் ஸகல கலைகளிலும் வல்லமை பெற்றதென்றும், எப்போதும் உலகுக்கு நன்மையையே சிந்தித்திருப்பதென்றும் பொருள்படும். மஹான்களுக்கு ஞானத்துறை என்றே பெயர் 'காலை நன் ஞானத்துறை படிந்தாடிக் கண்போது செய்து' என்றார் திருவிருத்தத்தில் நம்மாழ்வார். ஆக, ஞானத்துறையானதற்குரிய மனம் ஸத்துக்களுடைய

தென்கை. "இவை பத்தும் வல்லார்களைத் தேவர் வைகல் தீர்த்தங்களே யென்று பூசித்து நல்கியுரைப்பர்" என்ற திருவாய் மொழியையும் இங்கு அநுஸந்திப்பது.

[ரமணீயம்.] ரந்தும் போக்யம்—ரமணீயம். ரமிப்பதற்கு உரித்தானது ரமணீய மெனப்படும். "வல்கு வாமம் ஹாரி சாலி ரமணீயம் மநோஹரம்" என்று அமர கோசமாதலால் மநோஹரமென்றபடி. கண்டவர்களின் மனம் தன்னிடத்திலேயே ரமித்திருக்கும்படியான தென்கை. இனி, ஸத்புருஷர்களின் மனஸ்ஸானது ஸ்ரீவை குண்ட க்ஷீராப்தி ஸூர்யமண்டலாதிகளை விட்டு எம்பெருமான் வந்து ரமிக்கும்படி யானது. "பனிக்கடலில் பள்ளிகோளைப் பழகவிட்டோடிவந்து என்மனக் கடலில் வாழவல்ல மாயமணாள நம்பீ!" என்று பெரியாழ்வாரும், "மலைமேல்தான்னின்று என்மனத்துளிருந்தானை, நிலைபேர்க்கலாகாமை நிச்சித்திருந்தேனே" என்று நம் மாழ்வாருமருளிச் செய்தவை காண்க.

[ப்ரஸந்நாம்பு] தடாகம் தெளிந்த நீரையுடையது. ஸத்புருஷர்களின் மனஸ் ஸோவென்னில்; நீரகத்தானென்றும் நீர்வண்ணனென்றும், நீர்புரை வண்ணனென் றும் ஆழ்வார்கள் திருநாமம் சாத்தும்படியுள்ள எம்பெருமான் தெளிவுடனே யெழுந்தருளியிருக்கப்பெற்றவிட மென்க. "அம்புவத் ப்ரஸந்நம்" என்கிறார் கோவிந்த ராஜர். அதிற்காட்டிலும் ப்ரஸந்நமான ஜலத்தையுடையதென்றே கொண்டு ஜலஸ்தானத்தில் எம்பெருமானைக் கொள்வது அக்லிஷ்டம். நீருக்கும் எம்பெரு மானுக்கும் பலபடிகளாலே ஸாம்யமுண்டு; சில படிகளை இங்குக் காட்டுவோம். இருபத்திரண்டு வகைகளாலே பகவானுக்கு ஜலஸாம்யம் காண்க.

1. நீர் பள்ளத்திலேதான் பாயும், மேட்டில் ஏறுவது அருமை. எம்பெரு மானும் ஜாதி முதலியவற்றால் குறைந்தாரிடத்தே எளிதாகச் செல்லுவன்; உயர்ந்தோமென்று மார்பு நெறித்திருப்பாரிடத்தே செல்ல விரும்பான். பாண்ட வர்கட்காகத் தூது எழுந்தருளும் போது, ஞானத்தால் சிறந்தோமென்றிருக்கும் பீஷ்மாசாரியரையும், குலத்தால் சிறந்தோமென்றிருக்கும் த்ரோணாசாரியரையும், செல்வத்தால் சிறந்தோமென்றிருக்கும் துரியோதனனையும் ஒரு பொருளாக மதியாதே இவை யெல்லாவற்றாலும் தாழ்ந்தவராகத் தம்மை நினைத்திருந்த ஸ்ரீவிதுரருடைய திருமாளிகையிலே தானாகவே சென்று *முன்னமே துயின்றருளிய முதுபயோததியோ, பன்னகாதிபப்பாயலோ பச்சையாலிலையோ, சொன்ன நால் வகைச் சுருதியோ? கருதி நீ யெய்தற்கு, என்ன மாதவஞ்செய்ததிச் சிறுகுடி லென்றான்* [வில்லி பாரதம்] என்று அவர் உள் குழையுமாறு இருந்து அமுது செய்வதும் செய்தருளினானிறே கண்ணபிரான்; ஆகவே பள்ளத்தேயோடிப் பெருங் குழியிலே தங்குமியல்வு ஒக்கும்.

2. நீர் இல்லாமல் ஒரு காரியமும் ஆகாது; அப்படியே எம்பெருமானின்றி ஒரு காரியமுமாகாது. "லோகோ பின்னருசி:" என்கிறபடியே ஒருவன் விரும்பினதை மற்றொருவன் விரும்பாதபடி உலகம் வெவ்வேறு விருப்பத்தையுடையதாயினும் எல் லாரும் நீரை விரும்பியேயாகவேண்டும்; அதுபோலவே எம்பெருமானையும்.

3. நீர்க்குக் குளிர்ச்சி இயற்கை; சூடு வந்தேறி; எம்பெருமானுக்கும் தண் ணளி இயற்கையாய்ச் சீற்றம் வந்தேறியாயிருக்கும். "நீரிலே நெருப்புக் கிளருமா போலே குளிர்ந்த திருவுள்ளத்திலே அபராதத்தாலே சீற்றம் பிறந்தால்" என்ற முமுக்ஷுப்படி திவ்யஸூக்தி காண்க.

4. நீர் சுட்டாலும் அதை ஆற்றுவதற்கு நீரே வேணும்; எம்பெருமான் சீறினாலும் அவன்றனே தெளிவு பெறவேணும். "தருதுயரந் தடாயேல் உன் சரணல்லால் சரணில்லை" என்றார் குலசேகரப் பெருமாள்; "நிராஸகஸ்யாபி ந தாவதுத்ஸஹே மஹேச! ஹாதும் தவ பாதபங்கஜம்" என்றார் ஆளவந்தாரும்.

5. நீர் நம் இஷ்டப்படி தேக்கிவைக்கவும் ஓடவிடவும் உரியதாயிருக்கும் எம்பெருமான்படியுமப்படியே; "ஸ்வோச்சிஷ்டாயாம் ஸ்ரஜி நிகலிதம் யா பலாத்க்ருத்ய புங்க்தே" என்கிறபடியே ஆண்டாள் தான் சூடிக்களைந்த மாலையிலே விலங்கிட்டு வைத்துப் புஜிக்க நின்றனெம்பெருமான். பாண்டவர்கட்காகக் கழுத்தில் ஓலை கட்டித் தூது போகவிடப்பெற்றான்.

6. நீரானது மற்ற பண்டங்களைச் சமைப்பதற்குக் கருவியாயிருக்கும்; தனிப்படத் தானே குடிக்கத்தக்கதுமாயிருக்கும். எம்பெருமானுக்கும் உபாயத்வம் உபேயத்வம் என்ற இரண்டு ஆகாரங்களுண்டிறே. எம்பெருமானைக் கொண்டு வேறு பலன்களைப் பெற விரும்புவாரும், எம்பெருமான்றன்னையே ஸ்வயம் புருஷார்த்தமாகக் கொள்வாருமுள்ளமை காண்க. முந்தினதில் உபாயத்வம்; பிந்தினதில் உபேயத்வம் என்று அறியத்தக்கது.

7. அன்னம் முதலானவை தமக்குப் பிரதிநிதிகளை ஸஹிக்கும்; அதாவது காய்கனி கிழங்கு வேர் பால் முதலியவற்றால் தேஹதாரணம் பண்ணலாம்; நீரானது அப்படி பிரதிநிதியொன்றையும் ஸஹிக்கமாட்டாது; நீர்க்கு நீரே வேணும்; அப்படியே எம்பெருமானுக்கும் பிரதிநிதி கிடையாது; குணானுஸந்தானத்தாலும் போது போக்கவரிது; "ஒருநாள் காண வாராயே" "அடியேன் தொழ வந்தருளே" என்று பிரார்த்தித்துப் பெற்றே தீரவேண்டும். உணவுப் பொருள்களில் அரிசிக்கு பதிலாக கோதுமையோ பாலோ மற்றும் எந்தப் பொருளோ அவரவர்களின் ருசிக்கு ஏற்றபடி வைத்துக்கொள்ளப்படுவதுண்டு. ஆனாலும் நீருக்குப் பதிலாக வேறெதுவும் வைத்துக்கொள்ளப்படுவதில்லை' நீர் ஒருவராலும் விடமுடியாதது. அதுபோல கர்மஜ்ஞானபக்தி ப்ரபத்தி முதலியவற்றில் எதைவிட்டு எதைப்பற்றினாலும் எம்பெருமான் ஒருபடியாலும் விடத்தகாதவன் என்றதாயிற்று.

8. சோறு உண்ணும்போது நீர் இல்லாமல் உண்ணமுடியாது; அப்படி நீர் வேறொன்றை அபேக்ஷிப்பதன்று. எம்பெருமான் படியுமப்படியே; உபாயாந்தரங்களுக்கு எம்பெருமான் வேணும்; எம்பெருமான் இதர நிரபேக்ஷன். "உன்னாலல்லால் யாவராலுமொன்றுங் குறைவேண்டேன்" என்றாரே நம்மாழ்வார்.

9. கொள்ளும் பாத்திரங்களின் தாரதம்மியமேயன்றி நீர் தான் குறைய நில்லாது; எங்கும் நிரம்பவற்று; எம்பெருமானும் கொள்ளக்கொள்ளக்குறையாதவன்; வேண்டிற்றெல்லாந் தருங் கோதில் வள்ளல். கொள்வார் குறையேயத்தனை; ஐச்வர்யமே போதுமென்பாரும் கைவல்யமேபோதுமென்பாருமாகக் குறையக்கொள்வாருடைய குற்றமே.

10. நீர் ஐவகைப்பட்டிருத்தல்போல எம்பெருமானும் ஐவகைப்பட்டிருப்பன; எங்ஙனே யென்னில்; (1) பூமிக்குள்ளே பதிந்து கிடக்கின்ற நீர், (2) ஆவரண ஜலம், (3) பாற்கடல் நீர், (4) பெருங்காற்று நீர், (5) தடாகங்களில் தேங்கும் நீர்,

என ஜலம் ஐவகைப்படும். விடாய்த்தவனுக்கு வேறோரிடம் தேடிப்போக வேண்டாதபடி நிற்கிற விடத்திலேயே உண்டாயிருக்கச் செய்தேயும் கொட்டும் குந்தாலியுங் கொண்டு கல்லினாலல்லது குடிக்கக்கிடையாத பூமிக்குள் பதிந்த நீர்போலேயாய்த்து அந்தர்யாமித்வம்; கண்டு பற்றவேணுமென்று ஆசைப்பட்டவனுக்கு ஹ்ருதயத்திலேயிருக்கச் செய்தேயும் கண்ணுக்கு விஷயமன்றிக்கே அஷ்டாங்கயோகமாகிற யத்நத்தாலே காணவேண்டும்படி யானதிறே இது. (2) விடாய்த்தவனுக்கு, அண்டத்துக்கு வெளியே பெருகிக்கிடக்கிற ஆவரண ஜலம் போலேயாயிற்று — கண்டு பற்றவேணுமென்றிருக்கிறவனுக்கு லீலாவிபூதிக்கு அப்பாற்பட்டிருக்கிற பரத்வம். (3) அப்படி அதிதூரஸ்தமன்றியே அண்டத்துக்கு உட்பட்டிருக்கச் செய்தேயும் விடாய்த்தவனுக்குக் கிட்டவரிதான பாற்கடல் போலேயாயிற்று சென்று காணவொண்ணாதாம்படி யிருக்கிற வ்யூஹம். (4) ஸமீபஸ்தமாயிருந்தும் தத்காலத்திலிருந்தவர்களுக்கு மாத்திரம் உபயோக யோக்யமாய்ப் பிற்பட்டவனுக்கு அரிதான பெருக்காறு போலேயாயிற்று—ராமக்ருஷ்ணாதி அவதாரங்களான விபவம்; பூமியிலே அவதரித்து ஸஞ்சரித்தும் அக்காலத்திலிருந்தவர்களுக்கே ஆச்ரயணீயமாய்ப் பிற்காலத்திலுள்ளவர்களுக்குக் கிட்டாதபடியா யிருப்பதொன்றிறே இது. (5) விடாய்த்தவனுக்கு விடாய்தீரப் பருகலாம்படி பெருங்காற்றிலே தேங்கின மடுக்கள் போலேயாயிற்று கோயில்களிலும் க்ருஹங்களிலும் எங்குமொக்க எல்லார்க்கும் கண்ணுக்கு இலக்காம்படி நிற்கிற அர்ச்சாவதாரம். ஆக இவற்றாலும் நீரோடு ஸாம்யம் காண்க.

11. நீரானது ஸ்வதஃ பரிசுத்தமாயினும் ஆச்ரயவசத்தாலே த்யாஜ்யமும் உபாதேயமுமாகிறது; அப்படியே தேவதாந்தரங்களில் அந்தர்யாமியான எம்பெருமான் த்யாஜ்யனாகவும் *கூராராழி வெண்சங்கேந்தின எம்பெருமான் உபாதேயனாகவும் உள்ளமை காண்க.

12. தோண்டத் தோண்டச் சுரக்கும் நீர்; எம்பெருமானும் *கொள்ளமாளா வின்பவெள்ளமாய் பேசப்பேச வளர்ந்திடுவன். *செலக் காண்கிற்பார் காணுமளவும் செல்லுங் கீர்த்தியாய் * என்றாரே நம்மாழ்வார்.

13. நீர் தனக்கொரு ப்ரயோஜனமின்றியே பரார்த்தமாகவே யிருக்கும்; எம்பெருமானுடைய ஆத்மாத்மீயங்களெல்லாம் ஆச்ரிதர்க்காகவே யிருக்கும். "ந தேரூபம் ந சாகாரோ......பக்தாநாம் த்வம் ப்ரகாசஸே."

14, நீர் தானே பெய்யவேணுமேயன்றி ஒருவரால் வடிம்பிட்டுப் பெய்விக்க முடியாதது; எம்பெருமான்படியுமிப்படியே; 'நாஸௌ புருஷகாரேண நசாப்யந்யேந ஹேதுநா, கேவலம் ஸ்வேச்சயைவாஹம் ப்ரேக்ஷே கஞ்சித் கதாசந.' என்றானிறே

15. நீர் கடலிலிருந்து காளமேகம் வழியாக வந்தாலன்றி உபஜீவிக்கவுரியதாகாது; எம்பெருமானும் சாஸ்திரங்களிலிருந்து ஆசாரியர் முகமாக வந்தே உபஜீவ்யனாகிறான். "மேகம் பருகின ஸமுத்ராம்பு போலே நூற்கடற்சொல் இவர் வாயனவாய்த் திருந்தினவாறே ஸர்வதா ஸர்வோப ஜீவ்யமாமே" என்ற ஆசார்ய ஹ்ருதய திவ்ய ஸூக்தியுங்காண்க.

16. சிறியார் பெரியாரென்கிற விபாகமின்றியே அனைவரும் ஓர் துறையிலே படிந்து குடைந்தாடலாம்படி யிருக்கும் நீர்! எம்பெருமானும் "நிகரிலமரர் முனிக் கணங்கள் விரும்பும் திருவேங்கடத்தானே" என்றும் "கானமும் வானரமும் வேடு

முடை வேங்கடம்'' என்றும் சொல்லுகிறபடியே பெரியார் சிறியார் என்னும் வாசி யற ஒக்க ஆச்ரயிக்கலாம்படி யிருப்பன்.

17. நீர் சிறிது துவாரம் கிடைத்தாலும் உட்புகுந்துவிடும்; — எம்பெருமானுக்கும் சிறிது வியாஜமே போதும்; ''திருமாலிருஞ்சோலைமலையென்றேன், என்னத் திருமால்வந்தென்னெஞ்சு நிறையப் புகுந்தான்'' இத்யாதி காண்க. ஸ்ரீவசன பூஷணத்தில் (4—1.) ''என்னூரைச் சொன்னாய் என்பேரைச் சொன்னாய்'' இத்யாதி ஸ்ரீஸூக்திகளும் காண்க.

18. புஷ்கரம், ப்ரயாகம் முதலான தீர்த்தவிசேஷங்களிலே நீருக்கு மாஹாத்மியம் அதிகம்; எம்பெருமானுக்கும் கோயில் திருமலை பெருமாள்கோயில் முதலான திருப்பதிகளிலே சிறப்புப் பொலியும்.

19. தாபம் மிக்கவர்கள் நீரை முகத்திலேயெறட்டுவது முதுகில் கொட்டுவது உள்ளில் இழிச்சுவது, படிந்து குடைந்தாடுவது போல், வாக்கினால் கருமந் தன்னால் மனத்தினால் சிரத்தை தன்னால், வேட்கைமீதூரவாங்கி விழுங்குவர்கள் திருமங்கையாழ்வார் போல்வார் எம்பெருமானையும்.

20. நீர் வேண்டியவன் துளி நாக்குநனைக்கக் கிடைத்தால் போது மென்பன்; ''கூராராழி வெண்சங்கேந்திக் கொடியன்பால் வாராய் ஒருநாள் மண்ணும் விண்ணும் மகிழவே'' என்பர் எம்பெருமானை நோக்கி. ''ஒரு நாள் காணவாராயே.''

21. நீரில் சிறியகல்லும் அமிழும்' பெரிய தெப்பமரமும் மிதக்கும்; எம்பெருமான் பக்கலிலும் ப்ரஹ்மாவாய் இழந்துபோதல் இடைச்சியாய்ப் பெற்று விடுதல் செய்யக் காணநின்றோம். ''நேரே கடிக்கமலத்துள்ளிருந்துங் காண்கிலான், கண்ணனடிக்கமலந் தன்னை யயன்,''—''மருவுதின் திருநெற்றியில் சுட்டியசைதர மணிவாயிடை முத்தந்தருதலும், உன்றன் தாதையைப்போலும் வடிவுகண்டுகொண்டுள்ள முள் குளிர, விரலைச் செஞ்சிறுவாயிடைச் சேர்த்து வெகுளியாய் நின்றுரைக்குமவ்வுரையும் திருவிலேனொன்றும் பெற்றிலேன் எல்லாம் தெய்வநங்கை யசோதை பெற்றாளே'' என்பன அடைவே ப்ரமாணம். பகவத் குணங்களில் சிறுமாமனிசர் அமிழ்தலும் *ஊன் மல்கிமோடு பருப்பார் வாய்க்கரையில் நிற்றலுங்கொள்க.

22. ''துப்பார்க்குத் துப்பாய துப்பாக்கித் துப்பார்க்குத், துப்பாயதூஉம் மழை'' (திருக்குறள்) என்கிறபடியே அன்னத்தின் அபிவிருத்திக்கு ஹேதுவாகையாலே போகஸாதநமாயும் விடாய் தீரப் பெறுகையாலே ஸ்வயம் போக்யமாயுமிருக்கும் நீர்; ''உபாயோபேயத்வே ததிஹ தவ தத்வம்'' என்கிறபடியே ப்ராபகனும் ப்ராப்யனுமிறே எம்பெருமானிருப்பது. இங்ஙனே மற்றுங்காண்க. ... (*)

இப்படிப்பட்ட எம்பெருமான் ஸத்புருஷர்களின் மனஸ்ஸிலே ப்ரஸந்நனாக உறைந்தருள்வனென்றதாயிற்று. பிறகு அந்த தமஸாநதியின் கரையருகில் நடந்ததொரு ஸம்பவம் வான்மீகி முனிவருக்கு மஹத்தான சோகத்தை விளைத்தது. அந்த ஸம்பவம் யாதெனில்; ஆணும் பெண்ணுமான க்ரௌஞ்ச பக்ஷிகள் ரமித்துக்கொண்டிருக்க வேடனொருவன் ஆண் பறவையை அம்பெய்து கொன்றனன். அதனை முனிவர் யாத்ருச்சிகமாகக் காணநேர்ந்தது. அப்போது அவருடைய மனம் மிகவும் நொந்தது. இதைத் தெரிவிக்கின்ற சுலோகமாவது,

13. தராவிதம் த்விஜம் த்ருஷ்ட்வா நிஷாதேந நிபாதிதம்,
ருஷேர் தர்மாத்மநஸ் தஸ்ய காருண்யம் ஸமபத்யத,

வேடனால் அடித்து வீழ்த்தப்பட்ட பறவையைக்கண்ட தர்மாத்மாவான வான்மீகி முனிவர்க்குக் காருண்யமுண்டாயிற்று என்று கூறப்படுகிறது. இங்குக் காருண்ய மென்பதனால் விவக்ஷிதமானது எதுவென்று விமர்சிக்கவேணும். கருணா என்கிற சொல்லே ஸ்வார்த்தே ஷ்யஞ் ப்ரத்யயம் பெற்றுக் காருண்யமென்றாயிற்று என்பதை அனைவருமறிவர். தயா, கருணா, க்ருணா இத்யாதி சப்தங்கள் பர்யாயமென்பதும் ப்ரஸித்தம். தயாகுணத்தைப்பற்றி ஸம்பிரதாயத்தில் ஒரு சிறு விசாரமுண்டு. பரது:க்க து:க்கித்வம் தயா—என்று ஒரு பக்ஷமும், பரதுக்க நிராசிகீர்ஷா தயா என்றொரு பக்ஷமுமாக இரண்டு பக்ஷங்களுள்ளன. பூர்வாசார்யர்களனைவர்க்கும் அபிமதமானதும் உபபத்தி புஷ்கலமுமான பக்ஷம் 'பர:துக்க துக்கித்வம் தயா' என்பதேயாம். 'பரதுக்காஸஹிஷ்ணுத்வம் தயா' என்பது ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய ஸ்ரீஸூக்தி. அதை பட்டர் ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவ - உத்தரசதகத்தில் "தயாந்யேஷாம் து:க்காப்ரஸஹநம்" என்று சுலோகமாக்கி யருளிச்செய்தார். பிறர்படும் துக்கத்தை ஸஹிக்க முடியாமை யென்பது பரதுக்க துக்கித்வத்திற்காட்டிலும் வேறுபட்ட தன்று. ஒருவன் துக்கத்தை ஸஹித்துக்கொள்வதாகச் சொல்லுகிறோம். மற்றொருவன் அதை ஸகித்துக்கொள்ள மாட்டிற்றிலன் என்கிறோம். ஸஹித்துக் கொள்ளமாட்டாத நிலைமை எதுவென்று பார்ப்போமாயின் அதிகமாக வருந்துவதே யென்றுதேறும். கருணைக்குப் பர்யாயமான அநுகம்பா, அநுக்ரோச: என்னும் பதங்களில் இதை ஸ்பஷ்டமாகவே காண்கிறோம். ப்ரக்ருதத்தில் வேடனால் அடித்து வீழ்த்தப்பட்ட பறவையைக் கண்ட முனிவர்க்குக் காருண்யமுண்டாயிற்றென்றால் துக்கமுண்டாயிற்றென்று சொல்லுவதுதவிர வேறொன்றும் சொல்லமுடியாதன்றோ.

இங்கு ஒரு சிறு வாதம் நிகழ்வதுண்டு' துக்கத்தைப் போக்குவதில் சக்தியற்றவர்களுக்கு துக்க முண்டாகுமானால் ஸர்வசக்தனான எம்பெருமானுக்கு அது உண்டாக ப்ரஸக்தியில்லையென்று. இந்த வாதம் பல்பஜமானது. ஏனென்றால் கஜேந்திராழ்வான் போன்ற பக்தர்கள் நெடுங்காலம் துக்கப்பட்டது ப்ரஸித்தம். மேலே துக்கப்படாதபடி செய்தருளினனாயினும் அநுபூத துக்கத்திற்கு என்ன பரிஹாரம் செய்தான்? என்ன பரிஹாரம் செய்யமுடியும்? என்று ஆலோசிப்பது. இவ்விஷயத்தை இங்கு நாம் ப்ரஸங்கித்தது காருண்யத்தின் உண்மையான ஸ்வரூபத்தை ப்ராமாணிகர்கள் தெரிந்துகொள்வதற்கு இந்த கெட்டம் மிகவுரியது என்று காட்டவே. நம்முடைய வ்யாமோஹ ப்ரசமௌஷதாதி நூல்களில் விரிவு காண்க.

அதன்பிறகு 'சோக: ச்லோகத்வ மாகத:'' என்கிறபடியே அந்த சோகமே ஒரு சுலோகமாக வடிவெடுத்ததாயிற்று. அதாவது,

15. மாநிஷாத! ப்ரதிஷ்டாம் த்வமகமச்சாச்வதீஸ் ஸமா:
யத் க்ரௌஞ்சமிதுநாதேகம் அவதீ:காம மோஹிதம்.

இந்த சுலோகம் சிலேடையில் அமைந்தது. ச்லேஷம் 'ஸபங்கச்லேஷமென்றும் அபங்கச் லேஷமென்றும் இருவகைப்படும். வெவ்வேறு பொருள் கொள்ளுமளவில் பதங்களை ஒடிக்க நேர்ந்தால் ஸபங்கச்லேஷமாம். பதங்களை யொடிக்காமல் உள்ளபடியே வைத்து வெவ்வேறு பொருள் கொண்டால் அபங்கச்லேஷமாம். இந்த

சுலோகத்தில் பூர்வார்த்தம் ஸபங்கச்லேஷம்; உத்தரார்த்தம் அபங்கச்லேஷம். எனவே பூர்வார்த்தத்தில் பதங்களை யொடித்துப் பொருள் கொள்ளவேண்டுமென்ற தாயிற்று. க்ரௌஞ்ச மிதுனத்தில் ஒன்றான புருஷவ்யக்தியை வதஞ் செய்த வேடனை சபிப்பதாக வொரு பொருளும், ராக்ஷஸமிதுனத்தில் இராவணனை வதஞ் செய்த பெருமாளை வாழ்த்துவதாக மற்றொரு பொருளும் தோன்ற சுலோகம் அமைந்திருப்பதனால் இது சிலேடையாயிற்று. பூர்வார்த்தத்தில், வேடன்பரமான பொருளில் ஒருவிதமான பதச்சேதமும், பெருமாள்பரமான பொருளில் மற்றொரு விதமான பதச்சேதமும் காணத்தக்கது. (எங்ஙனே யென்னில்;)

மா, நிஷாத! ப்ரதிஷ்டாம் து அம! கம: சாச்வதீ: ஸமா:

என்று வேடன்பரமான பொருளில் பதச்சேதம். உத்தரார்த்தத்திற்குப் பதச்சேதத்தில் வேற்றுமை கிடையாதென்று முன்பே சொன்னோம். (பொருள்) நிஷாத னென்று வேடனுக்குப் பெயர்; (அம) என்பது அவனுக்கு விசேஷணமாக அந்வயிப்பது. 'ந் வித்யதே மா யஸ்ய ஸ:- அம:; தஸ்ய ஸம்புத்தி:- அம! = திருவில்லாத வேடனே! என்றபடி. மஹாபாபியான வேடனே! என்ற கருத்து. இங்கு விளியாதலால் (த்வம்) என்று அர்த்தாத் ஸித்திக்கும். நீ, சாச்வதீ: ஸமா: ப்ரதிஷ்டாம் மா கம:—வெகுகாலம் வரை நன்மையிழந்திருப்பாய் என்கை, அதற்குக் காரணம் சொல்லுகிறது உத்தரார்த்தம். க்ரௌஞ்சப் பறவையிரண்டில் காம மோஹிதமான ஒரு ஆண்பறவையைக் கொன்றதனால் என்று காரணம்சொன்னபடி.

இனி பெருமாள்பரமான பொருளில்—

மாநிஷாத! ப்ரதிஷ்டாம் த்வம் அகம: சாச்வதீ: ஸமா:

என்று பதச்சேதம், மா நிஷீததி அஸ்மிந் இதி மாநிஷாத:; தஸ்ய ஸம்புத்தி:- ஹே மாநிஷாத! = ஸீதாபதியான பெருமாளே' என்றபடி. நீர் மந்தோதரியும் இராவணனுமாகிற ராக்ஷஸமிதுனத்தில் காம மோஹங் கொண்டவனான இராவண னென்னு மரக்கனைக் கொன்றீராதலால் நெடுநாள் வாழ்வடைந்தீர் என்று வாழ்த்தினபடியாயிற்று.

"மிதுநாதேகமவதீ:" என்றவிடத்தில் வாலி வதத்தையுங் கூட்டி வியாக்கியானம் செய்தாருமுளர். அதுவும் பொருந்தக்கூடியதே. துஷ்டசிக்ஷணார்த்தமான இவ்வவதாரத்தில் வாலிவதமும் ராவணவதம் போலே துஷ்டசிக்ஷணமாகவே பரிகணிதமாயிரா நின்றது. இவ்விஷயம் கிஷ்கிந்தாகாண்ட ஸந்தர்ப்பத்தில் விளக்கப் பெறும். க்ரௌஞ்ச சப்தம் பக்ஷிவிசேஷத்தையும் ஆஸுரப்ரக்ருதிகளையும் சொல்லக்கடவது.

இவ்வாறு சுலோகமொன்றைச் சொன்ன அம்மாமுனிவர் 'சீடனே! நான் பக்ஷி வதத்தைக் கண்டு சோகித்துச் சொன்ன சொல் நாலடியுள்ளதும், ஒவ்வொரடிக்கும் எழுத்துக்கள் ஸமமாகி வீணையில் இசையுடன் பாடக்கூடியதுமான ஓர் விருத்தமே யாகவேண்டும், வேறில்லை' என்று சொல்ல, சீடரும் ராமாயணத்தின் பொருள்கொண்ட அவ்விருத்தத்தை மனத்தில் வாங்கிக் கொண்டனர். பின்பு முனிவர் அத் தமஸா நதியில் மாத்யாஹ்நிகஸ்நானத்தை முடித்துக்கொண்டு அந்த சுலோகத்தின் பொருளைச் சிந்தனை செய்துகொண்டே ஆச்ரமத்திற்குத் திரும்பினார்.

பிறகு தேவலோகத்தில் நாரத மஹர்ஷி மூலமாகச் செய்தியறிந்த நான்முகக் கடவுள் தாமும் வால்மீகி முனிவரின் ஆச்ரமத்திற்கு வந்து சேர்ந்து அவரால் கௌரவிக்கப்பட்டு ஆஸனத்திலமர்ந்து ஸ்ரீராமாயண மஹா காவ்யமியற்றும்படி கட்டளையிட்டுச் சில அநுக்ரஹ விசேஷங்கள் செய்கிறார். வான்மீகி முனிவரும் அதற்கு இசைந்து அங்ஙனமே செய்கிறார். இதைப் பற்றின சில சுலோக விசேஷங்கள் காண்மின்.

31. மச்சந்தாதேவ தே ப்ரஹ்மந்! ப்ரவ்ருத்தேயம் ஸரஸ்வதீ
ராமஸ்ய சரிதம் க்ருத்ஸ்நம் குரு த்வம் ருஷிஸத்தம.

வான்மீகி முனிவரை நோக்கி நான்முகக் கடவுள் சொல்லும் சுலோகங்கள் இது முதலாக மேல்வருவன. தே இயம் ஸரஸ்வதீ மச்சந்தாதேவ ப்ரவ்ருத்தா முனிவரே! *மாநிஷாத ப்ரதிஷ்டாம்த்வமகமஃ* என்று தொடங்கி உம்முடைய வாக்கில் வெளிவந்த இந்த சுலோகமானது என்னுடைய அபிப்ராயத்தை யொட்டியே அவதரித்தது. ஸ்ரீ ராம பிரானுடைய சரிதை முழுவதையும் இவ்வண்ணமாகவே இயற்றக் கடவீர் என்று சதுர்முகாஜ்ஞை. இந்த சுலோகத்திற்கு முந்தின சுலோகத்தில் "ததுவாச ததோ ப்ரஹ்மா ப்ரஹஸந் முநிபுங்கவம்" என்று, நான்முகன் முனிவரை நோக்கிச் சிரித்துக்கொண்டே சொல்லத் தொடங்கினதாகவுள்ளது. இங்கே ஹாஸத்திற்குக் காரணமென்னவென்றால், வான்மீகி முனிவர் தம்முடைய வாக்கினின்று திடீரென்று வெளிவந்த * மாநிஷாதேத்யாதி ச்லோகத்தைப்பற்றி விஸ்மயங்கொண்டிருந்தார். அது உண்மை தெரியாமையினாலுண்டான விஸ்மயமென்றும், உண்மை தெரிந்து கொண்டால் விஸ்மயப்படுவதற்கு ஹேது வில்லையென்றும் கருதி அதைத் தம்முடைய ஹாஸத்தினால் வெளியிட்டாராயிற்று. 'முனிவரே! நீர் தாமாகவே செய்த சுலோகமன்றிது; நான் தோற்றுவிக்கத் தோன்றியது காணும்' என்று தெரிவித்தபடி. இது கேவலம் நிஷாதசாபரூபமேயன்று; ஸ்ரீ ராமகதையும் இதில் உள்ளடங்கியுள்ளது என்பதையும் "ராமஸ்ய சரிதம் க்ருத்ஸ்நம் குரு" என்கிற உத்தரார்த்தத்தினால் தெரிவித்தபடி. இங்கே ஒரு மருமம் உணரத்தக்கதுண்டு; ஸ்ரீ ராமாயணம் ஆதிகாவ்யமெனப்படுகிறது ச்லோகபத்தமானதற்குக் காவ்யவென்று பெயர். நான்கு பாதங்கள் கொண்ட சுலோகங்கள் பல விருத்தங்களில் பலபல தோன்றியிருந்தாலும் *மாநிஷாதேத்யாதி ச்லோகமே அநுஷ்டுப்சந்தஸ்ஸில் முதன் முதலாக அவதரித்ததென்று புராதன கவிகளும் பொறித்துள்ளார்கள். *தபஸ்ஸ்வாத்யாயநிரத மென்று தொடங்கி முதல் ஸர்க்கத்தினால் [ஸம்க்ஷேப ராமாயணத்தினால்] தெரிவிக்கப்பட்ட விருத்தாந்தம் இதற்கு முந்தியே நடந்ததாயினும் அது ச்லோகபத்தமானது பிந்தியேயென்று கொள்ளக்கடவது.

இந்த *மாநிஷா தேத்தியாதியில் "மச்சந்தாதேவ அயம் ச்லோக: ப்ரவ்ருத்தா:" என்றோ, 'இயம் வாக் ப்ரவ்ருத்தா' என்றோ சொல்லாமல் 'இயம் ஸரஸ்வதீ ப்ரவ்ருத்தா' என்றதில் விசேஷாபிப்ராய முண்டு ஸரஸ்வதி யென்று வாக்தேவதைக்குப் பெயர். அவளுக்கு நான் வல்லபனாகையாலே அவள் என்னுடைய ஆணையின்றி அந்யத்ர ப்ரஸரிக்ககில்லாள்; ஆகவே அவள் என்னுடைய ஆணைகொண்டே உமது ஜிஹ்வாக்ரத்தில் வந்து புகுந்து இந்த ச்லோகரூபமாக வெளிவந்தாள் என்பது ஓர் அபிப்ராயம். அன்றியும், ஸரஸ்வதிக்கு அந்தர்வாஹிநீ யென்றும் ஒரு பெயருண்டு; த்ரிவேணீஸங்கமமான ப்ரயாக க்ஷேத்திரத்தில் "கங்காயமுந்யோர் மத்யே யத்ர குப்தா ஸரஸ்வதீ" என்ற பிரமாணத்தின்படி ஸரஸ்வதி

அந்தர் வாஹிநியாயிருப்பது ப்ரஸித்தம். ஸ்ரீகாஞ்சீ க்ஷேத்திரத்தில் நான் முகக் கடவுள் நிகழ்த்திய அச்வமேத யாகத்தை (ஒரு காரணவிசேஷ ப்ரயுக்தமாத்ஸர் யத்தினால்) கெடுக்க நினைத்த ஸரஸ்வதி வேகவதீரூபேண பெருகி வந்து அந்தர் வாஹிநியாய் விலகினதாகப் புராண ப்ரஸித்தி. ஆகவே ஸரஸ்வதியென்றது அந்தர்வாஹிநி யென்றபடியாகக் கொள்ளத்தகும். மேலெழக்காணும் பொருள்மட்டு மன்றிக்கே, வ்யங்க்யார்த்தமென்றும் த்வந்யர்த்தமென்றும் சொல்லப்படுகிற உள் ளுறை பொருளையும் விசேஷமாகக் கொண்டிருக்கும் படியைக் காட்டின வாறு. மேலே (41) *க்ருத்ஸ்நம் ராமாயணம் காவ்யம் ஈத்நசை: கரவாண்யஹம்* என்று வான்மீகி முனிவர் ப்ரதிஜ்ஞை செய்திருக்குமிடத்தில் ஈந்நசை: என்றதற்கு 'அந்தர் வாஹிநியான ஸரஸ்வதியென்று சொல்லத்தக்க வ்யங்க்யார்த்த விசிஷ்ட ச்லோகங்களாலே' என்று பொருள் காணத்தக்கது. ... ... *

35. யச்சாப்யவிதிதம் ஸர்வம் விதிதம் தே பவிஷ்யதி
ந தே வாக அந்ருதா காவ்யே காசிதத்ர பவிஷ்யதி.

நாரத முனிவரிடம் கேட்டது ஸம்க்ஷிப்தமே யாயினும் அவரால் சொல்லப் படாத துங் கூட முழுவதும் உணரப்பட்டதாக வேணுமென்று அநுக்ரஹிக்கிறார் நான் முகக் கடவுள். காவ்ய கர்த்தாக்களுக்கு இரண்டு குணங்கள் முக்கியமாக வேண்டும் அவையாவன— யதார்த்த தர்சித்வமும். யதார்த்த வக்த்ருத்வமும். யதார்த்த தர் சனம் ப்ராப்தமானாலொழிய யதார்த்த வக்த்ருத்வமும் கூடாது. ஸ்ரீராமகதைகள் நிகழ்ந்த காலத்தில் வான்மீகி முனிவர் இருந்திருந்தாலும் எல்லாக்கதைகளையும் நேரில் கண்டவரல்லாமையலே யதார்த்த தர்சித்வம் ஸம்பவிக்க விரகில்லை. ஆகவே அதையும் அதற்கடுத்தான யதார்த்தவக்த்ருத்வத்தையும் நான்முகக் கடவுள் அநுக் ரஹித்துப் பெருவித்தாராயிற்று. .... *

38. இத்யுக்த்வா பகவாந் ப்ரஹ்மா தத்ரை வாந்தர தீயத
ததஸ் ஸசிஷ்யோ பகவாந் முநிர் விஸ்மயமாயயௌ.

பிரமன் தான் வந்த காரியத்தைத் தலைக் கட்டிக்கொண்டு உடனே அந்தர்த்தான மடைந்தனன். தத்ரைவ என்பதற்கு 'தஸ்மிந்நேவ க்ஷணே' என்று வியாக்கியானம் பண்ணினார்கள் சிலர். வால்மீகி முனிவர் தாமிட்ட ஆஸனத்திலேயே அந்தர்த்தா னமடைந்து விட்டதாக கோவிந்தராஜாசார்யர் உரை செய்துள்ளார். ....

ஸ்ரீராமயண ஸுதாநிதியில்—பால காண்டம்—இரண்டாவது ஸர்க்கம்
முற்றுப் பெற்றது.

———

ஸ்ரீ ராமாயண ரஸிகர்களுக்கு விண்ணப்பம்

* சொல்லார் தமிழொரு மூன்றும் சுருதிகள் நான்கும் எல்லையில்லா அறநெறி யாவும் தெரிந்தவன்—இராமானுசன் * என்று நூற்றந்தாதியில் புகழப்பட்ட எம்பெருமானாருடைய திருவுள்ளத்திலே ஸகல சாஸ்த்ரங்களும் குடி கொண்டிருந்தாலும், *படிகொண்ட கீர்த்தியிராமாயண மென்னும் பத்தி வெள்ளங் குடி கொண்ட கோயிலிராமானுசன் * என்று அந்த நூற்றந்தாதியிலேயே விசேஷித்துக் கூறியுள்ளபடி ஸ்ரீராமாயணம் குடி கொண்ட திருவுள்ள முடையரான அந்த ஸ்ரீராமாநுஜர் தமது மாதுலரான திருமலை நம்பிகளிடம் ஒரு ஸம்வத்ஸரம் வாழ்ந்து க்ரஹித்த அரியபெரிய அர்த்த விசேஷங்களை யெல்லாம் பெரிய வாச்சான் பிள்ளை வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளைகளின் வியாக்கியானங்களில் அநுபவித்து வருகிறோம்.

அவ்வர்த்த விசேஷங்களையெல்லாம் எளிய தெளிய நடையில் எழுதி வெளியிட்டு வரவேணுமென்கிற ஆவல் மிக்கிருக்கிறது. எம்பெருமானும் எம்பெருமானாரும் தலைக்கட்டி வைக்கவேணுமென்று பிரார்த்தித்து நிற்கிறேன்.

P. B. A. தாஸன். 2-4-72

ஸ்ரீ:

அடியேனுடைய எண்பத்திரண்டாவது பிராயத் தொடக்கத்தில் ஸ்ரீ பகவத் ராமாநுஜ தர்சன ஸாரார்த்தங்களை எண்பத்திரண்டு வாக்கியங்களினால் விஜ்ஞாபிக்கிறேன்.

ஸ்ரீபகவத் ராமாநுஜ ஸித்தாந்த ஸாரம்.

1. முன்னுரை விண்ணப்பம்.

"மதிவிகற்பால் பிணங்குஞ் சமயம் பலபலவாக்கி" என்று நம்மாழ்வாரருளிச் செய்தபடியே உலகில் பலபல மதங்கள் தோன்றியிருக்கின்றன; அவை வைதிக மதமென்றும் அவைதிக மதமென்றும் பொதுவாக இருவகுப்பாகும்.

2. வேதத்தைப் பிரமாணமாகக்கொள்ளும் மதம் வைதிகமதம். வேதத்தைப் புறக்கணித்து ஸ்வதந்திரமாகத் தோன்றிய மதம் அவைதிக மதம். அவைதிக மதங்களிற் காட்டிலும் வைதிக மதம் சிறந்ததென்னுமிடத்தை நாம் விவரிக்க வேணுமோ?

3. வைதிக மதங்களுள் பரமபவித்திரமான பகவத்ராமாநுஜ தரிசனம் மிகச் சிறந்து விளங்குகின்றது. இதுதான் விசிஷ்டாத்வைத தரிசன மென்பது. நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழி தொடங்கும்போது "உளன் சுடர்மிகு சுருதியுள் இவையுண்ட சுரனே" என்கிற பாசுரத்தினால் 'தாம் போதிக்கும் பரமபுருஷன் வேதங்களிலும் வேதாந்தங்களிலும் விளங்குபவன்' என்றருளிச் செய்கையாலே இக்கலியுகத்தில் அவ்வாழ்வார் தொடக்கமாகப் பரவியுள்ள விசிஷ்டாத்வைத ஸம்பிரதாயம் பரம வைதிகமென்னத் தட்டில்லை. ப்ரமாணம், ப்ரமாதா, ப்ரமேயம் என்ற மூன்று வகுப்புகளும் நம் தரிசனத்தில் சீர்மைபெற்று விளங்குவன.

4. ப்ரமாணப்ரமாத்ருநிர்தேசம்.

"ஆழ்வார்கள் வாழி, அருளிச்செயல் வாழி, தாழ்வாதுமில் குரவர்தாம் வாழி—ஏழ்பாரு முய்ய அவர்களுரைத்தவைகள் தாம்வாழி, செய்யமறை தன்னுடனே சேர்ந்து" என்னுமுபதேசரத்தினமாலைப் பாசுரத்தில் ப்ரமாணங்களும் ப்ரமாதாக்களும் ஸாரமாகத் தெரிவிக்கப்பட்டார்கள். ஸம்ஸ்க்ருத த்ராவிட வேதங்களாகிற உபய வேதங்களும் ஸ்ரீபாஷ்ய பகவத்விஷயாதிகளும் நமக்கு ப்ரமாணம்; யதார்த்தஜ்ஞான நிதிகளான ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் ஆளவந்தார் எம்பெருமானார் போல்வாரான மஹாசார்யர்களே ப்ரமாதாக்களில் தலைசிறந்து விளங்குபவர்.

5. தத்வஹித புருஷார்த்த விவேகம்.

ஸகல சேதநாசேதந சரீரகனும் ஸமஸ்த கல்யாணகுணாத்மகனுமான ஸ்ரீமந்நாராயணனே பரதத்வமென்றும், அவனுடைய திருவடித் தாமரைகளில் பண்ணும் ப்ரபத்தியே பரமஹிதமென்றும், *நலமந்தமில்லதோர் நாட்டிலே நித்யாநந்தமயமான நித்ய கைங்கர்யமே பரம புருஷார்த்தமென்றும் ஆக இங்ஙனே கூறப்படும் அர்த்த விசேஷங்களே ப்ரமேய ச்ரேஷ்டங்களாக விளங்குகின்றன. இத்தகைய ப்ரமாண ப்ரமாத்ரு ப்ரமேய வைசிஷ்ட்யமே நம்முடைய தரிசனத்தின் சிறப்புக்கு ஹேதுவாகும்.

6. குத்ருஷ்டி பாஹ்ய மதங்களின் விவரணம்.

பரமவைதிகர்களென்கிற ஏற்றம் நமக்கே உரியது. ப்ரத்யக்ஷத்தாலோ அநுமானத்தாலோ அறிந்துகொள்ள முடியாத அர்த்த விசேஷங்களையறிவிக்கும் வாங்மயமே வேதமெனப்படும். ☆ப்ரத்யக்ஷேணாநுமித்யா வா யஸ்தூபாயோ ந புத்த்யதே, யத் தம் விதந்தி வேதேந தஸ்மாத் வேதஸ்ய வேததா☆ என்கிற ப்ரமாணம் இங்கே அநுஸந்தேயம். வேதத்தை ப்ரமாணமாக இசையாத சார்வாக ஜைந பௌத்தாதிகள் பாஹ்யர்களெனப்படுவர்கள். வேதத்தைப் பரமப்ரமாணமாக இசைந்துவைத்தும் பரப்ரஹ்மம் குணசூந்யமென்றும் அலக்ஷ்மீகமென்றும் அசரீரமென்றும் விபூதிவிரஹிதமென்றும் இங்ஙனே மனம்போனபடியெல்லாம் பேசுபவர்கள் குத்ருஷ்டிகளெனப்படுவர். குத்ருஷ்டிகளானாலும் வேதத்தை ப்ரமாணமாக இசையுமவர்கள் வேதபாஹ்யர்களிற் காட்டிலும் மேம்பட்டவர்களன்றோவென்று சிலர் நினைக்கக்கூடும். பாஹ்யர்களோடு குத்ருஷ்டிகளோடு ஒரு வாசியில்லை யென்றருளிச் செய்கிறார் கூரத்தாழ்வான்' [ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவே-14].

7. ஆழ்வான் ஸ்ரீஸூக்தி காட்டுதல்

"பாஹ்யா: குத்ருஷ்டய இதி த்விதயேப்யபாரம் கோரம் தமஸ் ஸமுபயாந்தி நஹீக்ஷஸே தாந், ஐக்தஸ்ய காநந ம்ருகைர் ம்ருகத்ருஷ்ணிகேப்ஸோ: காஸாரஸத்வ நிஹதஸ்ய ச கோ விசேஷ:?☆ என்கிற சுலோகம் இங்குக் காணத்தக்கது. வேத பாஹ்யர்களும் வேத குத்ருஷ்டிகளும் துல்யயோக க்ஷேமர்களென்பதற்கு ஒரு அற்புதமான த்ருஷ்டாந்தம் காட்டுகிறாரிதில்.

8. ஆழ்வான் ஸ்ரீஸூக்தியின் பொருள் விளக்கம்.

விடாய் மிகுத்துத் தண்ணீரைத் தேடியோடி இரண்டு மிருகங்கள் புறப்பட்டன; அவற்றில் ஒரு மிருகமானது தடாகத்திற் புகாதே கானலைக் கண்டு பாநீய ப்ரவாஹமாக மயங்கியோடிக்கொண்டே யிருக்கையில் வழியில் புலியின் வாயிலே விழுந்து மாண்டொழிந்தது. இது இப்படியாக, மற்றொரு மிருகமானது விடாய் தீரப்பெறுவதற்கு உண்மையாகத் தண்ணீருள்ள தடாகத்திலேயே சேர்ந்தும் துறைதப்பி யிழியவே அங்குக் கிடத்த முதலையினாலே கதுவப்பட்டு மாண்டொழிந்தது, ஆக இரண்டு மிருகங்களும் தடாக ப்ரவேச அப்ரவேசங்களாலே சிறிது வைலக்ஷண்யம் பெற்றிருந்தாலும் விநாசம் இரண்டுக்கும் துல்யமே. அதுபோலவே குத்ருஷ்டிகளும் பாஹ்யர்களும் வேதப்ராமாண்ய அங்கீகார அநங்கீகாரங்களாலே சிறிது வாசிபெற்றிருந்தாலும் விநாசத்தில் வாசியற்றவர்களே யென்றதாயிற்று.

9. நமது கர்த்தவ்யம்.

அந்த பாஹ்யர்களும் குத்ருஷ்டிகளும் கிடக்கட்டும். வேதக் கடலில் நாம் உள்ளபடி அவகாஹித்து அர்த்த ரத்னங்களைக் கொள்ளை கொண்டு அநுபவித்து ஆனந்திக்கக் கடவோம். நம்முடைய ஆழ்வார்களும் ஸ்ரீநாத யாமுநயதிவராதிகளான ஆசார்யர்களும் காட்டின வழியையடியொற்றி நமது தர்சனத்தின் நற்பொருள்களை நிரூபிப்போம். ... ... ☆

10. வேதத்தில் காண்டமிரண்டென்கிறவிபாகம்.

வேதம் கர்மகாண்ட மென்றும் ப்ரஹ்மகாண்டமென்றும் இரு வகுப்பாக வுள்ளது. பூர்வபாகம் கர்மகாண்ட மென்றும், உத்தரபாகம் ப்ரஹ்மகாண்ட மென்றும் வழங்கப்படும். உபநிஷத்துக்களையே ப்ரஹ்மகாண்ட மென்பது. பகவானுக்கு ஆராதன ரூபங்களான யஜ்ஞம் முதலிய கரும விசேஷங்களை விரிவாகக் கூறும் வேதபாகம் கர்ம காண்ட மென்றும், அக்கருமங்களினுல் ஆராதிக்கப்படுகின்ற பகவானுடைய ஸ்வரூப ரூப குணங்களை விரிவாகக் கூறும் வேதபாகம் ப்ரஹ்மகாண்ட மென்றும் சொல்லிற்றுயிற்று.

11. உபநிஷத்தென்பதுபற்றி.

இதுவே உபநிஷத்தென்கிறபெயராலும் வழங்கும். 'உப-நிஷீததி' என்கிற வ்யுத்பத்தி கொண்டது உபநிஷத்தென்கிற பதம். பகவானுடைய அருகேயுள்ள தென்கை. "வேதைச்ச ஸர்வை ரஹமேவ வேத்ய:" என்கிற கீதையின்படி கர்ம காண்டமுங்கூட பகவானை ப்ரதிபாதிக்கவல்லதேயாயினும் அந்த ப்ரதிபாதனம் வ்யவஹிதமாயிருக்கும். உபநிஷத்து அவ்யவதாநேந ப்ரதிபாதகமாயிருக்கும்.

12. உபயமீமாம்ஸைகள் அவதரித்தமை கூறுதல்.

கர்மகாண்டத்தில் தோன்றும் சங்கைகளைப் பரிஹரிப்பதற்காக ஜைமிநி யென்னும் மஹர்ஷி யெழுந்து பதினறு அத்யாயங்களோடு கூடிய ஒரு சாஸ்த்ரத்தை யியற்றினர். அதற்குப் பூர்வமீமாம்ஸையென்று பெயர். இதில் பன்னிரண்டு அத்யாயங்களே ஜைமினியால் இயற்றப்பட்டவை யென்றும், மேல் நான்கு அத்யாயங்கள் காசக்ருத்ஸ்ந மஹர்ஷியால் இயற்றப்பட்டவை யென்றும் ஒரு பக்ஷமுண்டு. இதைப்பற்றி இங்கு விசாரவிரிவு வேண்டா. "வ்ருத்திக்ரந்தே து ஜைமிந்யுபரசிததயா ஷோடசாத்யாய்யுபாத்தா" இத்யாதியான (தேசிகனது) அதிகரண ஸாராவளி ச்லோகம் காண்க. "ஜைமிநீயம் ஷோடசலக்ஷணம்" என்பது பொதுவான வார்த்தை. போதாயன வ்ருத்திக்ரந்தத்தில் பதினறு அத்யாயங்களும் ஜைமிநிப்ரோக்தமென்று கூறப்பட்டுள்ளது. (லக்ஷணமென்று அத்யாயத்திற்குப் பெயர்.) ப்ரஹ்மகாண்டமென்னும் உபநிஷத் பாகத்தில் தோன்றும் சங்கைகளைப் பரிஹரிப்பதற்காக வ்யாஸ மஹர்ஷி யெழுந்து நான்கு அத்யாயங்கள் கொண்டவொரு சாஸ்த்ரத்தை இயற்றினர். அதற்கே சாரீரகமீமாம்ஸை யென்று பெயர். உத்தரமீமாம்ஸை யென்றும் வழங்குவர். ப்ரஹ்மஸூத்ர மென்பது இதனையே.

13. பாதங்களையும் அதிகரணங்களையும் ஸூத்திரங்களையும்பற்றி.

ஒவ்வோரத்யாயத்திலும் நான்கு பாதங்களுள்ளன. ஆகவே பதினறு பாதங்கள் கொண்டது சாரீரகமீமாம்ஸை யென்றதாயிற்று. இதில் ஒவ்வொரு விஷயத்தைப் பற்றி சர்ச்சை செய்து நிர்ணயிக்கும் பகுதிக்கு அதிகரணமென்று பெயரிடப்பட்டுள்ளது. அப்படிப்பட்ட அதிகரணங்கள் இந்த மீமாம்ஸையில் (156) நூற்றைம்பத்தாறு உள்ளன. சில அதிகரணங்களில் ஒரே ஸூத்ரமிருக்கும். பல அதிகரணங்களில் பலஸூத்ரங்கள்; ஆகஸூத்ரங்களின் லக்கம் (545) ஐந்நூற்று

நாற்பத்தைந்து என்று கணக்கிடப்பட்டிருக்கின்றது. ஆக, நான்கு அத்யாயங்களையும் பதினாறு பாதங்களையும் நூற்றைம்பத்தாறு அதிகரணங்களையும் ஐந்நூற்று நாற்பத்தைந்து ஸூத்ரங்களையும் கொண்டது ப்ரஹ்மஸூத்ர சாஸ்த்ரமென்றதாயிற்று.

14. சாரீரகமீமாம்ஸா பாஷ்யங்கள் தோன்றியதுபற்றி.

தத்வஹித புருஷார்த்தங்களை நாம் தெரிந்துகொள்வதற்கு உபநிஷத்துக்களே தஞ்சமாகும். அவ்வுபநிஷத்துக்களின் பொருள்களை ஸம்சய விபர்யய மற நிஷ்கர்ஷித்து விளக்கக்கூடியது இந்த ப்ரஹ்ம ஸூத்ர சாஸ்த்ரமேயாதலால் வேதாந்திகளுக்கு இதுவே புகலாயிற்று. இந்த சாஸ்த்ரத்தின் பொருளை நிஷ்கர்ஷமாகவும் நிஷ்கல்மஷமாகவும் தெரிந்துகொண்டவர்களே வேதாந்திகளென்றும் ப்ரஹ்மஜ்ஞானிகளென்றும் சொல்லத் தகுதியுடையார். மஹர்ஷிகளியற்றிய ஸூத்ரங்களின் பொருளை நம்போல்வார் சிறிதும் அறியகில்லார்களாதலால், நம் போன்ற அல்பமதிகளிடத்தில் பரமகருணை கொண்ட பூருவர்கள் அந்த ஸூத்ரங்களின் அர்த்தத்தை விளக்கி பாஷியங்கள் இயற்றியுள்ளார்கள். த்வைதம் அத்வைதம் விசிஷ்டாத்வைதம் என மூன்று மதங்கள் உலக ப்ரஸித்தமாக வழங்குமவை. இம் மூன்று மதங்களிலும் பாஷ்யங்கள் அவதரித்துள்ளன. அத்வைத மதத்திற்காக சங்கராசாரியர் பாஷ்யமியற்றினர். த்வைத மதத்திற்காக ஆனந்த தீர்த்தர் (மத்வாசார்) பாஷ்யமியற்றினர். நமது விசிஷ்டாத்வைத மதத்திற்காக பகவத் ராமாநுஜாசார்யரென்கிற ஸ்வாமி யெம்பெருமானர் ஸ்ரீ பாஷ்யமருளிச் செய்தார்.

15. இதர பாஷ்யங்களையும்பற்றி

வட இந்தியாவில் அதிக ப்ரஸித்தி பெற்றுள்ள வல்லப மதம் நிம்பார்க்க மதம் முதலிய மதங்களுக்காகவும் பாஷ்யங்கள் தோன்றியுள்ளன். சைவ மதத்திற்காக நீலகண்ட பாஷ்யம் தோன்றியுள்ளது. இப்படி மற்றும் பல பாஷ்யங்களிருந்தாலும் மதத்ரய பாஷ்யமென்று மூன்று பாஷ்யங்களே நமது நாட்டில் குலாவப்படுகின்றன. ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களென்றும் விசிஷ்டாத்வைதிகளென்றும் பகவத் ராமாநுஜ தர்சநஸ்தர்களென்றும் வழங்கப்படுகின்ற நமக்கு ஸ்வாமியின் ஸ்ரீபாஷ்யமே ஜீவாதுவாகும். சங்கரபாஷ்யம் மத்வபாஷ்யம் நீலகண்டபாஷ்யம் என்பவை போலல்லாமல் ஸ்ரீபாஷ்யமென்றே தோன்றியுள்ள ப்ரஸித்தி இதன் ஒப்பற்ற பெருமையைப் புலப்படுத்தும்.

16. ஸ்ரீபாஷ்யத்தின் பெருமை விளக்கம்.

உபநிஷத்துக்களின் உண்மைப் பொருள் ஸூத்ரகாரருடைய உள்ளத்திற்கு ஒத்ததாக நிஷ்பக்ஷபாதமாய் நிருமிக்கப்பட்டது ஸ்ரீபாஷ்யமேயென்று மேனட்டுப் புலவர்களும் மெச்சியுள்ளார்கள். அது நிற்க: ஸ்வாமி ஸ்ரீபாஷ்யமருளிச் செய்யத் தொடங்கும்போதே "பகவத்போதாயநக்ருதாம் விஸ்தீர்ணாம் ப்ரஹ்ம ஸூத்ர வ்ருத்திம் பூர்வாசார்யாஸ்ஸஞ்சிக்ஷிபு:; தந்மதாநுஸாரேண ஸூத்ராக்ஷராணி வ்யாக்க்யாஸ்யந்தே [முன்னோர் மொழிந்தமுறை தப்பாமே வியாக்கியானிப்போம்] என்று அருளிச்செய்திருப்பதனல் ஸ்ரீபாஷ்யத்தின் ப்ராமாணிகத்வம் அசைக்க முடி

யாது விளங்குகின்றது. இக்காலத்து அஸூயுக்கள் சிலர் மேலே உதாஹரித்த பங்க்தியின்மேல் வீணான விவாதத்தைக் கிளப்பி பங்கமடைந்துபோனார்களென்பது நம்முடைய சதபூஷணீவஜ்ரகுடார — தத்விஜயத்வஜ — சாங்கரசிரோபூஷா — தத்பூஷணாதிக்ரந்தங்களினால் விசதமாதலால் அதனை ஈண்டு விவரித்துரைக்கின்றிலோம். ஆர்ஷவ்யாக்க்யாந கவசிதமாயும் அதிப்ராசீநமாயும் பரம பவித்திரமாயுமுள்ளது விசிஷ்டாத்வைதமேயென்றும், அதை நிலைநாட்டவல்ல பாஷ்யம் ஸ்ரீபாஷ்யமேயென்றும் ப்ராமாணீக வைதிகோத்தமர்களின் கொள்கை.

17. விசிஷ்டாத்வைத சப்தார்த்த விவரணம்.

விசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்த மென்னுஞ் சொல்லுக்குப் பொருள் விவரிக்கப்படுகிறது. ஸித்தாந்தமென்பதற்கு ப்ராமாணிகமாகப் பரிக்ரஹிக்கப்பட்ட அர்த்தமென்று தேர்ந்த பொருள். மதம் என்றவாறு, இரண்டாயிருக்கும் தன்மை (த்விதா) எனப்படும். த்வைத மென்றாலும் அதுவே பொருள். பேதம் என்றதாயிற்று. அத்தோடு நஞ் சேர்ந்தால் அத்வைதம் என்கிறது. அபேதமென்று பொருள். விசிஷ்டஸ்ய அத்வைதம் — விசிஷ்டாத்வைதம். ஸமஸ்த சேதநர் சேதந வஸ்துக்களோடு கூடின ப்ரஹ்மம் ஒன்று என்று அங்கீகரிக்கப்படுவதால் இந்த தரிசனம் விசிஷ்டாத்வைதமெனப்படுகிறது. சித்தும் அசித்துமாகிய இரண்டு தத்துவங்கள் உண்மையில் கிடையவே கிடையாதென்றும் ப்ரஹ்மமொன்றே உள்ளதென்றும் கொள்ளுகின்ற பிறருடைய மதத்தைத் தள்ளி, மூன்று தத்துவங்களும் உண்மையாகவுள்ளனவென்று கொள்ளுவதே இந்த தரிசனத்தில் ஸாரமானது. இது பலபடியாக இதில் உபபாதிக்கப்படும்.

18. விசிஷ்டாத்வைதமென்பதற்கு வேறு விதமான பொருளின் பொருந்தாமை.

'விசிஷ்டஸ்ய அத்வைதம் — விசிஷ்டாத்வைதம்' என்று கொள்ளுகையன்றிக்கே, 'விசிஷ்டம் ச விசிஷ்டம் ச விசிஷ்டே; விசிஷ்டயோ: அத்வைதம் — விசிஷ்டாத்வைதம்' என்று கொண்டு ஸூக்ஷ்மசிதசித் விசிஷ்ட ப்ரஹ்மத்திற்கும் ஸ்தூல சிதசித்விசிஷ்ட ப்ரஹ்மத்திற்கும் ஐக்கியம் கொள்ளுகை விசிஷ்டாத்வைதம் என்பாருமுளர். இதில் உபபத்திகாண்பதரிது. விசிஷ்டஸ்ய அத்வைதமென்பதே உபபந்நமாகும். 'ப்ரஹ்மமொன்றே ஸத்யமானது; மற்றவையெல்லாம் மித்த்யை' என்று சொல்லுகிற அத்வைதிகள் ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் சிதசித்விசிஷ்டாத்வத்தை ஒப்புக்கொள்ளுவதில்லை. ப்ரஹ்மம் போலவே ஜகத்தும் ஸத்யமேயென்று அங்கீகரிக்கிற த்வைதிகளும் [மாத்வர்களும்] சேதநாசேதனங்களுக்கும் ப்ரஹ்மத்திற்கும் ரக்ஷ்யரக்ஷகபாவ ரூபமான ஸம்பந்தம் தவிர ஐக்யவ்யபதேசத்திற்குரிய ஸம்பந்த விசேஷமொன்றும் அங்கீகரிக்கின்றிலர். ஆகவே அவர்களும் ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் சிதசித்வைசிஷ்ட்யத்தை ஏற்றுக்கொள்வதில்லை யென்பது தேறிற்று.

19. நமது கொள்கையின் சுருக்கம்.

நமது ஸித்தாந்தத்திலோவென்னில், சேதநாசேதநாத்மகமான ப்ரபஞ்சத்தையும் ப்ரஹ்மத்தையும் ஸத்யமென்று கொள்வதோடு அவற்றுக்கு ஐக்யவ்யபதேசத்தை நிர்வஹிக்கக் கூடியதான சரீர சரீரிபாவ ரூபமான ஸம்பந்த விசேஷத்தை

யும் கொள்வதனாலே, உலகத்தில் உடலுக்கும் உயிருக்கும் வேற்றுமை அபலபிக்க முடியாததாயிருக்கச் செய்தேயும் "சைத்ர: ஏக;" என்கிற வியவஹாரம் எப்படி காணப்படுகிறதோ அப்படியே இங்கும் சேதநாசேதந சரீரகமான ப்ரஹ்மத்திற்கு ஏகத்வேந வ்யபதேசமும் பரஸ்பரம் ஸ்வரூப பேதமும் பொருந்தக் குறையில்லை. இவ்வர்த்த தத்துவத்தைக் காட்டவல்லதான 'விசிஷ்டஸ்ய அத்வைதம்-விசிஷ்டாத்வைதம்' என்னும் வ்யுத்பத்தியே யுக்தமானதென்று கொள்க.

20. வேதவாக்யங்களில் விரோதம் காட்டுதல்.

ச்ருதிவாக்யங்களை யுற்று நோக்கினல் அவற்றில் இருவகையான பாகுபாடு காணப்படும். (1) பேதத்தையே காட்டும் சில வாக்யங்கள். (2) அபேதத்தையே காட்டும் சில வாக்யங்கள். *க்ஷரம் ப்ரதாநம் அம்ருதாக்ஷரம் ஹர: க்ஷராத்மாநாவீசதே தேவ ஏக:* என்பது முதலான ச்ருதி வாக்யங்கள் சேதந - அசேதந - ஈச்வர ரூப தத்வத்ரயத்தின் உண்மையைத் தெரிவிக்கும் முகத்தால் பேதத்தைக் காட்டுகின்றன. *நேஹ நாநாஸ்தி கிஞ்சந* *ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம* *தத் த்வமஸி* இத்யாதிகளான ச்ருதி வாக்யங்கள் பலவகைப்பட்ட வஸ்துக்களில்லாமையைத் தெரிவிக்கும் முகத்தால் அபேதத்தைக் காட்டுகின்றன. ஆக, ச்ருதிகளில் சில விடத்து பேதப்ரதிபாதநமும் சிலவிடத்து அபேதப்ரதிபாதநமுமிருப்பதாகக் தேறுகையாலே பரஸ்பர விரோதம் ஸ்பஷ்டமாகிறது.

21. காட்டினவிரோதத்தைப் பிறர் பரிஹரியாதது.

விருத்தமான அர்த்தத்தைத் தெரிவிக்கையாகிற அவத்யம் ச்ருதிகளில் இடம் பெறத்தகாது. விரோதமோ உள்ளதென்று காட்டியாயிற்று. விரோதத்தைப் போக்கி ஸமந்வயம் காட்ட வேண்டிய பொறுப்பு விமர்சகுசலர்களான வைதிகர்களுக்குள்ளது. ப்ரஹ்மமொன்றுதான் ஸத்பமென்றுகொள்ளுகிற அத்வைதிகள் அபேதத்தைக் காட்டும் ச்ருதி வாக்யங்களை மட்டும் முக்கியமாகப் பரிக்ரஹித்து பேதத்தைக்காட்டும் ச்ருதிவாக்யங்களை உபேக்ஷித்துவிட்டார்கள். த்வைதிகளோவென்னில் பேதத்தைக் காட்டும் ச்ருதிவாக்யங்களை மட்டும் முக்யமாகப் பரிக்ரஹித்து அபேதத்தைக் காட்டும் ச்ருதி வாக்யங்களை உபேக்ஷித்துவிட்டார்கள்.

22. அதனை நன்கு மூதலித்தல்.

பஸ்யாதமா சரீரம், யஸ்ய ப்ருதிவீ சரீரம். ய ஆத்மநி திஷ்டந் இத்யாதி வாக்யங்கள் பகவான் ப்ருதிவி முதல் ஆத்மா வரையிலுமுள்ள ஸகல வஸ்துக்களிலும் அந்தர்யாமியாயிருக்கிறுனென்பதை ப்ரதிபாதிக்கின்றன; இவற்றை த்வைதிகளும் அத்வைதிகளுமான இரு வகுப்பினரும் அறவே விட்டிட்டார்கள். ஸுபாலோபநிஷத்து முதலான அந்தர்யாமி ப்ராஹ்மணவாக்யங்களுக்கு உபயமதத்திலும் ஆதரவு கிடையாதென்பது ஸ்பஷ்டம். ஆக, த்வைதாத்வைத மதங்களிரண்டிலும் அநேக ச்ருதி வாக்யங்களை அமுக்க்யார்த்தங்களாகக் கொள்ளுதல் உபேக்ஷித்தல் இத்யாதியான பலீயஸ்ஸான தோஷமுள்ளது, இத்தகைய தோஷம் சிறிதும் இடம் பெறுதது நமது மதமென்னுமிடம் அடுத்தபடியாக விவரிக்கப்படுகின்றது.

23. நம்மவர்களின் நிர்வாஹத்தின் நேர்மை.

கீழே யெடுத்துக்காட்டிய மூன்று வகுப்பான ச்ருதிவாக்யங்களையும் ஒரு நிக ராக ஆதரிப்பவர்கள் விசிஷ்டாதவைதிகளேயாவர். ஒரு ச்ருதிவாக்கியத்திலும் அமுக்க்யார்த்த கல்பநை யென்பது கிடையாது. எங்ஙனே யென்னில், கடைசியாக எடுத்துக்காட்டப்பட்ட *யஸ்யாத்மா சரீரமித்யாதிகளான ச்ருதி வாக்யங்களுக்கு கடக ச்ருதிகளென்றும் பெயர். பேதத்தையும் அபேதத்தையும் விரோத லேசமு மின்றிக்கே பொருந்தச் செய்ய வல்லவை அந்தர்யாமி ப்ராஹ்மண வாக்யங்கள்- என்கிற காரணத்தினுல் இவற்றுக்கு கடகச்ருதிகளென்னும் பெயர் மிகப் பொருத்த மானது. என்பதை விசேஷித்து உணரவேணும்.

24. நம்மவர்களது நிரூபணத்தின் விளக்கம்.

☼நேஹ நாநாஸ்தி கிஞ்சந☼ இத்யாதிகளான அத்வைத (அபேத) ச்ருதிகளினு லேற்பட்ட அபேதத்தையும் ☼க்ஷரம் ப்ரதாநமம்ருதாக்ஷரம் ஹர:☼ இத்யாதிகளான த்வைத (பேத) ச்ருதிகளினுலேற்பட்ட பேதத்தையும் பொருந்தவிடும் வழி கேண் மின். சேதநா சேதந ஈச்வரர்களான மூன்று தத்துவப் பொருள்களின் ஸ்வரூப பேதம் உண்மையாதலால் ''க்ஷரம் ப்ரதாந மித்யாதி பேத ச்ருதியானது பேதத் தைச் சொல்லி யிருப்பது பாங்கே. ப்ரஹ்மம் சேதநாசேதந விசிஷ்டமாய்க் கொண்டு ஒன்றேயாகிறபடியால் ☼ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம☼ இத்யாதியான அபேத ச்ருதிகளும் பொருந்தக் குறைபில்லை. *யஸ்யாத்மாசரீரமித்யாதி அந்தர் யாமி ப்ராஹ்மண ச்ருதிகளானவை ஸர்வேச்வரனை ஸர்வாந்தர்யாமியென்று தெரி விக்கும் முகத்தால் பேதத்தையும் அபேதத்தையும் பொருந்த விடுகின்றன என்பது நம் ஆசாரியர்களின் நிரூடணம்.

25. ஒருமையும் பன்மையும் பொருந்தும் வழி.

சிதசிதீச்வரர்களாகிற மூன்று தத்துவங்களிலும் தனிப்படக் கண் செலுத்தி னுல் பேதம் க்ரஹிக்கப்படுகிறது அசேதநமாகிய சரீரம் வேறு; அதனுள்ளுறையும் சேதநன் வேறு; அவனுக்கும் அந்தர்யாமியான பரமாத்மா வேறு என்று பேதப்ரதி பத்தி சாஸ்த்ர ஸம்மதமேயாகும். பல அவயவங்களின் கூட்டரவான சரீரத்திலே கை, கால், காது, மூக்கு முதலானவற்றைத் தனியே பார்க்குமிடத்து பேத ப்ரதி பத்தியும் 'அவயவஸங்காதம் ஒன்று' என்று பார்க்குமிடத்து அபேத ப்ரதிபத்தியும் பொருந்துகின்றது. தேவதத்தன் ஒருவன், யஜ்ஞதத்தன் ஒருவன் இத்யாதி வ்ய வஹாரங்களில் தேவதத்தனுக்கும் யஜ்ஞதத்தனுக்கும் ஒருமை எங்ஙனம்? என்று விமர்சிக்கவேணும். 'தேவதத்த: க்ருச:, யஜ்ஞதத்த: ஸ்தூல: இத்யாதிவ்யவஹா ரங்களில் க்ருசத்வமும் ஸ்தூலத்வமும் சரீர தர்மமாகையாலே தேவதத்த யஜ்ஞ தத்த சப்தங்கள் சரீர பரங்களேயென்று அறுதியிடப்படுகிறது. 'தேவதத்தோ மேதாவீ, யஜ்ஞதத்த: ப்ரதிபாவாந் இத்யாதி வ்யவஹாரங்களில் மேதையும் ப்ரதிபையும் ஆத்ம தர்மமாகையாலே அந்த தேவதத்த யஜ்ஞதத்த சப்தங்களே ஆத்ம பரங்களென்று நிர்ணயிக்கப்படுகிறது. ஆத்மாவும் சரீரமும் ஒன்றல்ல; வெவ்வேறுபட்டவை. ஆக அனேக வஸ்துக்களிருக்கச் செய்தேயும் ஏகத்வவ்யவ

ஹாரம் நிகழ்ந்து வருவது 'சரீர விசிஷ்டனுன சரீரி ஒருவன்' என்னுமபிஸந்தியால
தனே யன்றே. இதைத் திடமாக நெஞ்சில் கொள்க.

26. ப்ரக்ருதத்தில் ஸமந்வயம்.

இவ்வண்ணமாகவே 'ப்ரஹ்ம ஏகமேவ' என்ற ச்ருதியும் விசிஷ்டைக்யத்
தைச் சொல்லுவதாகக் கொள்ளக் குறையில்லையே. ஏவஞ்ச பேதத்திற்கும்,
அபேதத்திற்கும் அபாயமொன்றுமில்லை யென்றதாயிற்று. சரீரங்களும் சரீரிகளுமா
கிற நாநா வஸ்துஸத்பாவம் ப்ராமாணிக மாகையாலே அபலபிக்க வொண்ணுததே
இங்ஙனே விசிஷ்டைக்யமும் அநுபவஸித்தமாகையாலே அபலபிக்க வொண்ணுததே.
ஆக, உண்மையில் வெவ்வேறுபட்ட வஸ்துக்களும் சரீர சரீரி பாவநிபந்தநமாகவே
ஒன்ருக வழங்கப்படுவதாய் ஸித்திக்கையாலே அப்படிப்பட்ட சரீர சரீரி பாவத்தை
யுணர்த்துகின்ற அந்தர்யாமி ப்ராஹ்மணுதி ரூபங்களான ச்ருதி வாக்யங்களுக்கு
நமது மதத்தில் மிகுந்த கௌரவமுள்ளது. அத்வைதிகள் பேதச்ருதிகளை அநாதரிப்
பது போலவும், த்வைதிகள் அபேத ச்ருதிகளை அநாதரிப்பதுபோலவும் நாம் ஒரு
வகையான ச்ருதியிலும் அநாதரம் காட்டுகின்றிலோம். ஆகவே ஸர்வச்ருதி ஸாம
ரஸ்யம் நமக்கே யொழியப் பிறர்க்கில்லையென்பது கல்வெட்டாகத் தேறிநின்றது.

27. சரீராத்ம பாவவே ப்ரதாநப்ரதிதந்த்ரார்த்த மென்பது.

மதாந்தரஸ்தர்கள் ஒப்புக்கொள்ளாத பல அர்த்தங்களை நாம் ஒப்புக்கொண்
டிருக்கின்றேம். நித்யஸூரிஸத்பாவம், எம்பெருமானுடைய கல்யாண குணச்ா
யத்வம், திவ்யமங்கள விக்ரஹ விசிஷ்டத்வம் முதலானவை அவை. இவற்றை
யெல்லாம் விட்டு சரீர சரீரிபாவத்தையே கொண்டு விசிஷ்டாத்வைதமென்று
பெயரிடுவதில் என்ன விசேஷமென்னில், கேண்மின். ஸித்தாந்தத்தில் ஒப்புக்
கொள்ளப்பட்டிருக்கின்ற அர்த்த விசேஷங்களுள் ஜகச்சரீரகத்வ மென்பதே ப்ர
தானமானது. ஆனது பற்றியே இது ப்ரதாந ப்ரதிதந்த்ரார்த்த மெனப்படுகிறது.
இதுவே ப்ர தா ந மென்பது எங்ஙனமென்னில் ஸாவச்ருதிகளினுடையவும்
முக்கியமான அர்த்தந்தைத் தெரிவிப்பதாய், ஸர்வச்ருதிகளுக்கும் ஸாமரஸ்
யத்தை நிர்வஹித்து வாதி விஜய ப்ரயோஜகமாயிருப்பதனுலே, இதற்கு
ப்ராதாந்ய மென்றுணர்க. இந்த சரீராத்ம பாவத்தைத் தெரிந்து கொள்ளாமை
யினுலன்றே பிறமதத்தவர்கள் ஸர்வ ச்ருதிஸாமரஸ்யத்தை நிர்வஹிக்க மாட்டா
மல் தளருகின்றுர்கள். குத்ருஷ்டிகளின் குசோத்யங்களை அவலீலயா பரிஹரித்துத்
தருவது இந்த சரீராத்மபாவமே யென்க. இங்கு "யத்யேதம் யதிஸார்வபௌமகதி
தம்" இத்யாதியான வேதாந்தாசார்யச்லோக ரத்நத்தைத் திடமாகக்கொள்க.
இந்த ப்ரதாந ப்ரதிதந்த்ரார்த்தத்தை நன்கு தெரிந்துகொண்ட வொருவ்யக்தி
நிற்கு மிடத்தில் விமதர்கள் எத்தனை பேர்கள் கூடி எவ்வளவு வாத கோலாஹலங்
களைச் செய்தாலும் அவர்களுக்கு பங்கமேதவிர வேறில்லை யென்பது இதன் கருத்து.

28. சரீராத்மபாவம் ஸூத்ரகாராபிமதமென்று விவரித்தல்.

ஸித்தாந்தத்தில் சரீராத்மபாவமே பிரதான மென்பது கீழே உபபாதிக்கப்
பட்டது. ப்ரஹ்மஸூத்ரகாரருக்கு இதுவே அபிமதமென்பதை மூதலித்து

இந்த சர்ச்சை ஒருவாறு முடிக்கப்படுகிறது. இவ்விஷயத்தில் சாரீரக மீமாம்ஸை முழுவதுமே பிரமாணமாகக் காட்டக்கூடியதாயினும் வ்யுத்பித்ஸுக்களின் புத்தியில் ஏறுவதற்காக ஸம்க்ஷேபமாய் நிரூபித்தல் நலமென்று கருதி அந்த சாரீரக மீமாம்ஸையில் ஒரு அதிகரணத்தை மட்டும் ஈண்டெடுத்துக் காட்டிப் பிராமாணிகர்களின் மனத்தில் பதியவைக்கிறோம்.

29. வாக்யாந்வயாதிகரண நிர்ணயம்

அதில் முதலத்யாயம் நான்காவது பாதத்தில் வாக்யாந்வயாதிகரண மென்பது ப்ரஸித்தமானது. நான்கு ஸூத்ரங்கள் கொண்டது இவ்வதிகரணம். ப்ருஹதாரண்யகோபநிஷத்தில் ப்ரஸித்தமான மைத்ரேயீ ப்ராஹ்மணமென்னும் பகுதியில் அம்ருதத்வோபாயமேதென்று கேட்ட மைத்ரேயியைக் குறித்து யாஜ்ஞவலக்யருடைய விடை: "ஆத்மா வா அரே த்ரஷ்டவ்ய: ச்ரோதவ்யோ மந்தவ்யோ நிதித்யாஸிதவ்ய:" என்பது. இதில் ஆத்மா என்னும் சப்தத்தால் குறிக்கப்பட்டவன் பரமாத்மாவா? ஜீவாத்மாவா? என்று விசாரம் ப்ரஸக்தமாக, பரமாத்மாவே யென்று நிர்ணயம் செய்தாகிறது. இது * வாக்யாநவயாத் * என்கிற முதல் ஸூத்ரத்தினால் தேறியது. மைத்ரேயீப்ராஹ்மணத்திலுள்ள மஹாவாக்யம் ஸமஞ்ஜஸமாக அந்வயிக்க வேண்டுகையாலே அந்த வாக்யத்தில் பிரதிபாதிக்கப்பட்ட ஆத்மா கருமபலனை யநுபவிப்பவனான ஜீவாத்மாவாக இருக்கமுடியாது, பரம புருஷனேயாகவடுக்கும் என்று சொல்லப்பட்டதாயிற்று.

30. இங்கு சங்காபரிஹாரங்கள்.

இதற்குமேல் ஒரு கேள்வி எழுந்தது. அதாவது, இங்குப் பரமாத்மா விவக்ஷிதனாகில் ஜீவாத்மவாசகமான ஆத்மா என்கிற சொல்லையிட்டுச் சொல்லுவானேன்? பரமாத்மாவென்றே பிரயோகிக்கலாகாதா? என்று. இக்கேள்விக்கு ஸூத்ரகாரரான வியாஸரால் மேலே மூன்று ஸூத்ரங்களினால் வெவ்வேறுவிதமான ஸமாதானங்கள் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளன. அடைவே ஆச்மரத்த்ய மதம், ஔடுலோமிமதம், காசக்ருத்ஸ்ந மதம் என மூவருடைய மதம் காட்டப்பட்டுள்ளது. முறையே ஸூத்ரங்கள் காண்மின்;—

(1) ப்ரதிஜ்ஞாஸித்தேர் லிங்கமாச்மரத்த்ய:
(2) உத்க்ரமிஷ்யத ஏவம்பாவாதிந்யௌடுலோமி;
(3) அவஸ்திதேரிதி காசக்ருத்ஸ்ந:

என்கிற இம்மூன்று ஸூத்ரங்களும் மூன்று மஹர்ஷிகளின் நிர்வாஹங்களைத் தெரிவிப்பனவாம். இவற்றை அடைவே சிறிது விவரிக்கிறோம்.

31. ஆச்மரத்த்ய மதம்.

ஜீவாதம பரமாத்மாக்களுக்கு கார்ய காரண பாவம் சுருதியில் சொல்லப்பட்டிருக்கையாலே அதனால் அவர்களுக்கு அபேதம் ஏற்படுகிறது. காரணமான மண்ணுக்கும் அதன் கார்யமான பானைக்கும் அபேதம் காண்கிறதன்றோ. ஆக இவ்வபேதத்தைத் தெரிவிப்பதற்காக பரமாத்ம ஜீவாத்மாக்களுக்கு ஐக்யோக்தியுள்ளதென்றார் ஆச்மரத்த்யர்.

32. இனி ஔடுலோமி மதம்.

கீழே காட்டிய ஆச்மரத்ய மதத்தில் ஜீவாத்மாவுக்குப் பரமாத்மாவினிடத்திலிருந்து உத்பத்தியைக் கொள்ளுகையாலே "ந ஜாயதே ம்ரியதே வா விபச்சித்" இத்யாதி ப்ரமாணங்களோடு அது விரோதிக்கையாலும் மற்றும் அநேக தோஷப்ரஸங்கத்தாலும் ஆச்மரத்ய மதம் ஸாதுவன்றென்று கொண்ட ஔடுலோமியானவர்—முக்தி தசையில் ஜீவாத்மாவுக்குப் பரமாத்மாவோடு அபேதம் ச்ருதி ஸித்தமாயிருக்கையாலே முக்தி தசையில் பவிஷ்யத்தான ஜீவாத்ம பரமாத்ம அபேதத்தையவலம்பித்து ஐக்யம் சொல்லிற்ருக நிர்வஹித்தார்.

33. காசக்ருத்ஸ்ந மதம்.

கீழே விவரித்த ஔடுலோமி மதத்தில் மோக்ஷம் வரையில் ஜீவாத்மாபரமாத்மாக்களுக்கு பேதமுள்ளதென்றும், முக்தி தசையில் அபேதமென்றும் கொள்ளப்படுகிற விது, "பரமாத்மாத்மநோர்யோக: பரமார்த்த இதீஷ்யதே, மித்த்யை 'தத் அந்யத் த்ரவ்யம் ஹி நைதி தத்த்ரவ்யதாம் யத:* என்கிற ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராண வசன விருத்தம். வெவ்வேறுபட்ட பொருள்கள் ஒன்ருேடொன்று, சேருமே யொழிய ஐக்கியத்தை யடையமாட்டாவென்று இதில் ஸ்பஷ்டமாகக் கூறியிருக்கின்றதன்ருே. முக்தி தசையில் ஜீவாத்மாவுக்கு அபஹத பாப்மத்வாதி ஸ்வரூபம் ஆவிர்ப்பவிக்குமதொழிய பரமாத்மாவோடு ஐக்யாபத்தியென்பதில்லை யென்னுமிடம் (4-4-1.) ஸம்பத்'பாவிர்ப்பாவாதிகரணத்தில் நிர்ணயிக்கப் பட்டுள்ளது. ஆக இத்தனைக்கும் முரணுக நிர்வஹிப்பது அநுசிதம் என்று கொண்ட காசக்ருத்ஸ்நர்-பரமாத்மா ஜீவாத்மாவினுள் அந்தராத்மாவாக இருப்பதும், ஜீவாத்மாவுக்குப் பரமாத்ம சரீரத்வமும் "ய ஆத்மநிதிஷ்டந்...யஸ்யாத்மா சரீரம்" இத்யாதி ச்ருதிஸித்தமாகையாலும், சரீர வாசகங்களான சப்தங்களுக்கு சரீரி பர்யந்த வாசகத்வம் ஆக்ருத்யதிகரண ஸித்தமாகையாலும் ப்ரக்ருதத்தில் ஜீவாத்மவாசியான ஆத்ம சப்தத்தைப் பரமாத்ம பர்யந்த வாசகமாக நிர்வஹிப்பதுதான் உசிதமென்று கருதினுர்.

34. காசக்ருத்ஸ்நமதமே யுக்தமானது.

இங்ஙனே வரிசையாக மூன்று மதங்களை உதாஹரித்த ஸூத்ரகாரர் மேலே நான்காவது மதத்தைச் சொல்லாமையினுல் காசக்ருத்ஸ்ந மதமே ஸூத்ரகாராபிமதமென்று நிஸ்ஸந்தேஹமாக நிர்ணயிக்கப்படுகிறது. இது விசிஷ்டாத்வைத மதத்திற்கு விஜயத்வஜமானது.

35. காசக்ருத்ஸ்நமதத்தைப் பிறர் தவருக நிரூபித்தல்.

இங்கே அத்வைதிகள் சொல்லுவதென்னவென்ருல், காசக்ருத்ஸ்நமதந்தான் ஸூத்ரகாராபிமதமென்பது எமக்கும் ஸம்மதம். ஆனுல் (அவஸ்திதே:) என்பதற்கு—'பரமாத்மாவானவர் ஜீவாத்மாவினிடத்தில் அந்தர்யாமியாயிருப்பதனுலே' என்று நீங்கள் கூறுகின்ற பொருள் ஸாதுவன்று. 'பரமாத்மா தானே ஜீவாத்மாவாக இருப்பதனுலே' என்கிற பொருள்தான் அவஸ்திதே: என்பதற்கு ஸமஞ்ஜஸமாகும். ப்ரக்ருதத்தில் ஐக்யத்தைப் பொருந்தவிடவேண்டியது ப்ரதானம்.

இங்ஙனே பொருள் கூறினாலும் ஐக்யம் பொருந்திவிடுகின்றதன்றோ. காசக்ருத்ஸ்நர் சரீராத்மபாவத்தை அவலம்பித்தே ஐக்யத்தைப் பொருந்தவிட்டாரென்று ஏதுக்குச் சொல்லவேண்டும்? என்கிறார்கள் அத்வைதிகள். இது ஸமஞ்ஜஸமான வாதமன்று என்பதை இதோ நன்கு நிரூபிக்கிறோம்.

36. காசக்ருத்ஸ்ந மதத்தினுண்மை விளக்கம்.

அத்தா சராசரக்ரஹணாத் என்கிற உபக்ரமஸூத்ரத்தைக் கொண்ட அத்த்ரதிகரணத்தில் "குஹாம் ப்ரவிஷ்டாவாத்மாநௌ ஹி தத்தர்சநாசத்" என்கிற ஸூத்ரத்தில் த்விவசநாந்தமான ஆத்மாநௌ என்கிற சப்தத்தினால் பரஸ்பரபிந்ந ஸ்வரூபசாலிகளான ஜீவாத்ம பரமாத்மாக்களுக்கு ஹ்ருதய குஹாப்ரவேசம் ச்ருதி ஸித்தமென்று தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது. இதனால் ஜீவ ப்ரஹ்மங்களுக்கு நிருபாதிகமான பேதமே ச்ருதிக்கு அபிமதமென்று ஸூத்ரகாரர் அபிப்ராயப்பட்டிருப்பது ஸ்பஷ்டமாகத் தெரியவருகிறது. ஆக ஜீவப்ரஹ்மங்களுக்கு ச்ருத்யபிமதமான ஸ்வரூப பேதம் பழுதுபடாதபடி நிர்வஹிப்பதுதான் ஸூத்ரகாரர்க்கு அபிமதமென்று இசைந்து தீரவேணும். ஏவஞ்ச, ஜீவப்ரஹ்மங்களுக்கு ஸ்வரூபைக்யத்தை யவலம்பித்து நிர்வஹிக்க வந்தது *அவஸ்திதேரிதி காசக்ருத்ஸ்ந:* என்கிற ஸூத்ரமென்று சொல்லுவது பொருந்த மாட்டாது.

37. முக்கியமாக நோக்கத்தக்க விஷயம்.

அவஸ்திதி: என்கிற சப்தமானது "பூதலே கட: அவதிஷ்டதே, ப்ராஸாதே தேவதத்த: அவதிஷ்டதே" இத்யாதி வ்யவஹாரங்களிற்போல ஒரு வஸ்துவில் மற்றொரு வஸ்து இருப்பதைத்தான் சொல்லக்கடவது: ப்ருதிவ்யாம் திஷ்டந் அப்ஸு திஷ்டந் தேஜஸி திஷ்டந் வாயௌ திஷ்டந் ஆகாசே திஷ்டந் ஆத்மநி திஷ்டன், இத்யாதிகளான உபநிஷத் வாக்யங்களில் பலகால் காணப்படுகிற ஷ்டாதாது ப்ரயோகத்தை அடியொற்றியே அவஸ்திதே: என்கிற ஸௌத்ர ப்ரயோகமுள்ளதென்பதை ப்ராமாணிகர்களின் உள்ளம் அநாயாஸமாக க்ரஹிக்கும், ஆக காசக்ருத்ஸ்ந மதம் அத்வைதிகள் கூறுகிறபடி பொருந்தாது. ஏவஞ்ச, வாக்யாந்வயாதிகரணத்தில் விசிஷ்டாத்வைதமே ஸித்தாந்தீகரிக்கப்பட்டதென்று தெளிவாயிற்று.

---

38. நாராயன பாரம்யப்ரதிபாதந-உபக்ரமம்.

ஆக இதுகாறும் சாரீரக மீமாம்ஸா சாஸ்த்ரத்திற்கு அத்வைதத்தில் நோக்கில்லையென்பதும் அத்வைத கண்டனத்தில்தான் முழு நோக்கு என்பதும் ப்ரஹ்ம ஸூத்ரங்களைக் கொண்டே நிரூபிக்கப்பட்டது. இனி, அந்த சாரீரக மீமாம்ஸா சாஸ்திரத்திற்கு நாராயண பாரம்யப்ரதிபாதனத்தில்தான் முழு நோக்கென்னுமிடம் மூதலிக்கப்படுகிறது.

39. ஸூத்ரகாரர்போக்கை நிரூபித்தல்.

ஜகத்காரண வஸ்துவாதிகளான வேதாந்த வாக்யங்களெல்லாம் ஸ்ரீமந் நாராயணனிடத்திலேதான் பர்யவஸிக்கின்றன என்று ஸூத்ரகாரர் தாமே ஸித்தாந்தம் செய்திருக்கிறாரென்பதை நன்கு நிரூபித்துக் காட்டுகிறோம். *அதாதோ ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸா* என்று ப்ரஹ்ம விசாரத்தை ப்ரஸ்தாவித்து *ஜந்மாத்யஸ்ய

யத:* என்கிற அடுத்த ஸூத்ரத்திலே, 'எந்த வஸ்துவினிடத்தில் நின்றும் ஜகஜ் ஜந்ம ஸ்திதி லயங்கள் ஆகின்றனவோ அது ப்ரஹ்மம்' என்று ப்ரஹ்ம லக்ஷணம் காட்டினார் வியாஸர். வேதாந்தங்களில் ஜகத்காரண வஸ்துவைத் தெரிவிக்கின்ற வாக்யங்கள் ஒரே விதமாக இல்லை. பரஸ்பர விருத்தங்கள்போல் தோன்ற நின்றன என்பது பிரஸித்தமான விஷயம். ஏதோ ஒரு வஸ்துதான் ஜகத் காரணமாக இருக்க முடியுமே ஒழிய பல வஸ்துக்கள் அப்படி யிருக்க முடியாதென்கிற நிச்சயம் ஆவச்யகமானது. பரஸ்பர விருத்தங்கள்போல் தோன்ற நின்ற காரண வாக்யங்களாலே இந்த நிச்சயம் எப்படி உண்டாகுமென்று தோன்றக்கூடிய சங்கையை ஸூத்ரகாரர் பரிஹரித்தே யிருக்கிறார். எப்படி பரிஹரித்திருக்கிறாரென்றால்—

40. பரிஹரித்துள்ள விதம்.

ஸகல காரணவாக்யங்களுக்கும் ஒற்றுமையைக் காட்டிப் பரிஹரித்திருக்கிறார் ஸாகாங்க்ஷ வாக்யங்களுக்கு நிராகாங்க்ஷ வாக்யங்களில் பர்யவஸானம் நியாயமென்பது யாவருமிசைந்ததொன்றாம். இதையே நெஞ்சில் கொண்ட வ்யாஸ மஹர்ஷியானவர் ஈக்ஷத்யதிகரணம் முதலானவற்றால் காரண வாக்யங்கள் எல்லாவற்றிற்கும் புருஷஸூக்தப்ரதிபாத்யனான நாராயணனிடத்தில் பர்யவஸாநத்தைக் காட்டியுள்ளார். இதுதன்னை இங்கு விளக்கமாக உபபாதிக்கிறோம்.

41. காரண வாக்யங்களில் ஸாகாங்க்ஷம் நிராகாங்க்ஷம் என்கிற பேதத்தை விவரித்தல்.

ஜகத்காரண வஸ்துவை ப்ரஸ்தாவிக்கின்ற வாக்யங்கள் காரண வாக்யமெனப் படும். அந்த வாக்யங்களை ஸாகாங்க்ஷ வாக்யங்களென்றும், நிராகாங்க்ஷ வாக்யங்களென்றும் இருவகையாகப் பிரித்துக்கொள்ள வேண்டியது முதற் காரியம். ஸாகாங்க்ஷ வாக்யங்களென்பவை தாமும் இரு வகையாயிருக்கும். 1. ஸாமான்ய சப்தத்தோடு கூடியிருந்து விசேஷ ப்ரதிபத்தியை அபேக்ஷித்திருக்குமவை. 2. அநுவாத ரூபமாய்க் கொண்டு புரோவாதத்தை அபேக்ஷித்திருக்குமவை-என்று. *ஸதேவ ஸோம்ய இதமக்ர ஆஸீத் ஏகமேவாத்விதீயம்*, *ஸேயம் தேவதைக்ஷத* இத்யாதி வாக்யங்களில் 'ஸத்' என்றும் 'தேவதா' என்றும் ஸாமான்ய சப்தங்களே யிருக்கையாலே இவை விசேஷ ப்ரதிபத்தி ஸாகாங்க்ஷங்களென்பது ஸ்பஷ்டம். *யதோ வா இமாநி பூதாநி ஜாயந்தே* இத்யாதி வாக்யங்கள் யச் சப்த கடிதங்களாயிருப்பது பற்றி அநுவாத ரூபங்களாகையாலே புரோவாத ஸாகாங்க்ஷங்களென்பதும் ஸ்பஷ்டம். ஸாகாங்க்ஷ வாக்யங்களில் கீழ்ச்சொன்ன இரண்டு வகைகளைத் தவிர மூன்றாவது வகையும் ஒன்று உண்டு.

42. அர்த்தங்களில் யோக்யதையும் அயோக்யதையும்.

அயோக்யமான அர்த்தத்தைத் தெரிவிக்கும் வாக்யங்கள் யோக்யார்த்த ப்ரதிபத்தி ஸாகாங்க்ஷமாயிருப்பதே அது. ப்ரதர்தநவித்யையில் *மாமுபாஸ்வ ஏத தேவாஹம் மநுஷ்யாய ஹிததமம் மந்யே* என்று இந்திரன் சொன்ன வாக்யம் போன்றவை இந்த வகுப்பில் சேரக் கடவன. ஆக மூவகுப்பாகப் பிரியலுற்ற ஸாகாங்க்ஷங்களான காரண வாக்யங்கள் வஸ்து விசேஷத்தை நிர்ணயிப்பதில் ஸ்வதந்திரமாக அசக்தங்களாகையாலே நிராகாங்க்ஷங்களான வாக்ய விசேஷங்களைக் கொண்டே வஸ்து விசேஷத்தை நிர்ணயிக்க வேண்டியதாகிறது. யோக்

யார்த்த விசேஷ ப்ரதிபாதகங்களாய்க் கொண்டு இதர வாக்யங்களை எதிர்பாராத வையான வாக்யங்களே நிராகாங்க்ஷ வாக்யங்க ளென்று தேறிற்று.

43. "ஏகோஹ வை நாராயண ஆஸீத்"

ஏகோ ஹ வை நாராயண ஆஸித் ந ப்ரஹ்மா நேசாந: இத்யாதி வாக்யங்களே அப்படிப்பட்டவை என்று ஸாரஜ்ஞர்கள் நிஷ்கர்ஷித்துள்ளார்கள். மேலே காட்டிய வாக்ய விசேஷத்தில் ஸாமாந்ய ச ப் த ம் சேர்ந்திருக்கவில்லை. அநுவாத ரூபத்வமுமில்லை; அயோக்யரார்த்த ப்ரதிபாதநமுமில்லை. ஸத், ப்ரஹ்ம, ஆத்ம, தேவதா இத்யாதிகளான பதங்களிருந்தாலன்றோ ஸாமான்ய சப்தம் சேர்ந்திருப்பதாக ஆகும். அவை இல்லையே, யச்சப்த கடிதமாயிருந்தாலன்றோ அநுவாத ரூபமாக ஆகும். அதுவுமில்லையே அயோக்யார்த்த ப்ரதிபாதகத்வமில்லாமையோடு கூடின யோக்யார்த்த ப்ரபாதகத்வமே யுள்ள தென்பது நிரூபிக்கப் படவேண்டியதாக நிற்கையாலே அது நிரூபிக்கப்படுகிறது அடுத்தபடிபாக.

44. ஈக்ஷத்யதிகாரணத்தினுல் நாராயணனுக்கே ஜகத்காரணத்வம் விளக்கப்படுவது.

சாரீக மீமாம்ஸையில் சாஸ்த்ராரம்ப ஸமர்த்தநார்த்தமான சதுஸ்ஸூத்ரீ முடிந்ததும் ஐந்தாவது அதிகரணம் ஈக்ஷத்யதிகரணம். இதில் விசேஷித்துக் குறிக்கொள்ளத்தக்க ஸூத்ரங்கள் இரண்டு; *தந்நிஷ்டஸ்ய மோக்ஷா பதேசாத்* கதிஸாமாந்யாத்* என்னுமிவை. ஸாதாரணமான ஸச்சப்தத்தையும் தேவதா சப்தத்தையும் கொண்டிருக்கிற ஸத்வித்யையானது புருஷஸூக்த ப்ரதிபந்நனை ஸ்ரீமந் நாராயணன் பக்கலிலே பர்யவஸிப்பதாக இவ்விரண்டு ஸூத்ரங்களாலும் காட்டப்படுகிறது. *தந்நிஷ்டஸ்ய மோக்ஷோபதேசாத்* என்கிற ஸூத்ரத்தின் பொருளை முன்னம் தெரிந்துகொள்ளவேணும், 'நந்நிஷ்டஸ்ய' என்கிற விடத்துள்ளதான தச்சப்தத்தினுல்—ஸூத்ரகாரர் கருதிய விஷய வாக்யத்திலுள்ள ஸச்சப்தவாச்யமான வஸ்து கொள்ளப்படுகிறது. ஆகவே, ஸத்தை உபாஸிப்பவனுக்கு என்பதாகப் பொருள் தேறிற்று. ஸத்தை உபாஸிப்பவனுக்கு முக்தி கிடைப்பதாக ஓதப்படுவதால் ப்ரக்ருத ஸச்சப்த வாச்யமான வஸ்து ப்ரதானமாக மாட்டாது என்றதாக ஸூத்ரார்த்தம் தேறும். 'ப்ரதாநந்தான் ஜகத் காரணம்' என்பவர்களை நிரஸிப்பதன்றோ ப்ரஸ்துதம். புருஷஸூக்தத்திலும் உத்தர நாராயணத்திலும் *தமேவம் வித்வாநம்ருத இஹ பவதி | நாந்ய: பந்தா அயநாய வித்யதே* என்றும், *நாந்ய: பந்தா வித்யதே அயநாய* என்றும் மோக்ஷோபாயமான உபாஸநத்திற்கு இலக்காகுந்தன்மை நாராயணனுக்கே ஓதப்பட்டுள்ளது. இந்த ஸத்வித்யா ப்ரகரணத்திலும் [அதாவது, சாந்தோக்யத்தில்] *ஆசார்யவாந் புருஷோ வேத; தஸ்ய தாவதேவ சிரம் யாவந்ந விமோக்ஷ்யே அத ஸம்பத்ஸ்யே* என்று ஸதுபாஸனமே மோக்ஷோபாயமாகச் சொல்லப்பட்டது. இந்த ச்ருதி வாக்யத்தின் பொருளாவது, எவனுக்கு உபதேஷ்டாவான ஆசார்யன் இருக்கிறானோ அவனே ப்ரஹ்ம வித்தாவான். சரம சரீரத்திலிருந்து விடுபடுமளவே அவனுக்குக் காலதாமதம்; சரம சரீரம் விழுந்தவுடனே ஸத்சப்த நிர்திஷ்டனாய் ஜகத் காரணபூதனை பரம புருஷனை அடைகின்றான். ஸதுபாஸன நிஷ்டனுக்கு சரீரம் விழுமளவு

தான் மோக்ஷப்ராப்தியில் தாமதம்; சரீரம் தொலைந்தவுடனே முக்தனாகிறான் என்பதாம். இதனால் நாராயணனே ஸச்சப்த வாச்யனென்று அறுதியிடப்படுவதால் ப்ரக்ருதமான ஸத்து ப்ரதானமன்று என்றதாக ஸூத்ர தாத்பர்யம் தேறுகிறது. ☼தமேவம் வித்வாநம்ருத இஹ பவதி☼ இத்யாதிகளான உதாஹ்ருத வாக்யங்களாலே நாராயணோபாஸனந்தான் மோக்ஷோபாய மென்று நிச்சயிக்கப்பட்டவளவில் ☼தந்நிஷ்டஸ்ய மோக்ஷோபதேசாத்☼ என்று ஸூத்ர மியற்றின மஹர்ஷியானவர் நாராயணோபாஸகனையே விவக்ஷித்தாரென்று நிர்ணயிப்பதில் தட்டுண்டோ?

45. தந்நிஷ்டஸ்யேத்யாதி ஸூத்ரத்தின் விவரணம்.

கீழே நாம் விவரித்த விஷயத்தில் பிறர் சொல்லக்கூடியது ஒன்றுண்டு; அதாவது; தந்நிஷ்டஸ்ய மோக்ஷோபதேச மாகிற ஹேதுவைக் கொண்டு ப்ரதாநம் ஜகத்காரணமன்று என்று நிரஸிப்பது மட்டுமே இங்கு ஸூத்ரகாரருக்கு உத்தேச்யமானது; நாராயணனே ஜகத்காரணபூதனென்று ஸ்தாபிப்பதில் இங்கு நோக்கே கிடையாது. சப்தத்தினால் கிடைப்பதற்கு மேற்படக் கொள்ளத்தகாது என்று.

46. (இதற்கு மறுப்பு) இங்ஙனம் சொல்வது தவறு, இதர ப்ரதிக்ஷேபத்தில் மட்டுமே ஸூத்ர தாத்பர்ய மென்று கொண்டால் ந்யூநதையாகும். இந்த வேதாந்த சாஸ்த்ரம் எதற்காக ஆரம்பிக்கப்பட்டதென்று பார்க்க வேணும்; முமுக்ஷுவானவனை மோக்ஷோபாய பூதமான வஸ்துவை உபாஸிப்பதில் ப்ரவர்த்திக்கச்செய்வதன் பொருட்டு விசிகித்ஸையற்ற ப்ரஹ்மஜ்ஞானோத்பாதநத்தின் பொருட்டு சாஸ்த்ரம் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. சாஸ்தராரம்பத்திற்குப் பலன் இதுதானென்பதை வேதாந்திகள் யாவரும் ஸமரூபமாக இசைந்தே தீருவர்கள். 'ஜகஜ் ஜந்மாதி காரணம் ப்ரஹ்ம' என்று ப்ரஹ்ம லக்ஷணம் சொல்லி ப்ரதாநாதிகள் ஜகத்காரணமன்று என்று கண்டித்த வளவில் விசிகித்ஸையற்ற ப்ரஹ்மஜ்ஞாநோத்பாதனம் செய்ததாக ஆய்விடுமோ? ஒருநாளுமாகாது. ப்ரஹ்ம ருத்ராதிகளிடையில் எந்த தேவதை ஜகஜ்ஜன்மாதி காரணம்? என்கிற விசிகித்ஸை பரிஹரிக்கப்படாத அளவில் நிஸ்ஸம்சய ப்ரஹ்மஜ்ஞானோத்பாதநம் செய்யப்பட்டதாக ஆகமாட்டாதென்பதைப் பேதையருமறிவர். ஏவஞ்ச, இன்ன தேவதைதான் ஜகத்காரணமென்று நிஸ்ஸந்தேஹமாகத் தெரிவிக்கப்படாத அளவில் சாஸ்த்ராரம்ப ப்ரயோஜனம் தேறாமையாலே ந்யூநதைக்குப் பரிஹாரமே ஏற்படாது.

47. ஆகவே, ஜகத்காரண பூதப்ரஹ்ம சப்த வாச்யமான தேவதா விசேஷம் இன்னதென்று நிர்த்தாரணம் செய்வதிலும் சாஸ்த்ரம் தத்பரமானது என்று இசைந்து தீர வேண்டும். ☼தந்நிஷ்டஸ்ய மோக்ஷோபதேசாத்☼ என்கிற ஹேதூக்தியின் ஸ்வாரஸ்யத்தினாலும் தேவதா விசேஷ நிர்ணயத்தை ஸூத்ரகாரர் செய்யக் கருதியுள்ளாரென்பது செவ்வனே விளங்கா நின்றது; மோக்ஷோபாய பூதமான வஸ்துவுக்கு உபாஸந விஷயத்வம் யாதொன்று இங்குச் சொல்லப்பட்டிரா நின்றதோ இது ப்ரதாநாதி ப்ரதிக்ஷேபக மாத்ரமே யன்று, தேவதா விசேஷ விஷயகத்வத்தை ஸாதிப்பதாகவுமாகின்றது. *தமேவம் வித்வாந் அம்ருத இஹ பவதி* என்கிற ச்ருதி வாக்கியத்திலுள்ளதான தச்சப்தமானது எந்த தேவதா விசேஷத்

த்தைச் சொல்லுகின்றதோ, அதனையே *தந்நிஷ்டஸ்ய* என்கிற ஸூத்ரத்திலுள்ள தச்சப்தமும் சொல்லக்கடவதென்பது திண்ணம். *வ்ாஸுதேவ மநாராத்ய கோ மோக்ஷம் ஸமவாப்ஸ்யதி* என்பது முதலான பல ப்ரமாண வசனங்களை இங்கு அநுஸந்திப்பது.

48. ஆக, மோக்ஷ ஹேதுத்வமாகிற லிங்கத்தினால் ஸச் சப்தத்தின் பொருளை நிஷ்கர்ஷிப்பவரான வியாஸ முனிவர் தமது ஸூத்ரத்தில் நாராயணனையே கருதினாரென்பது நிச்சயம். ஸச்சப்த வாச்யன் நாராயணனே என்பது மற்றொரு ப்ரகாரத்தாலும் நிர்ணயிக்கத்தக்கதாம். அதாவது. புருஷ ஸூக்தத்திலும். உத்தர நாராயணத்திலும் *ஸர்வாணி ரூபாணி விசித்ய தீர: | நாமாநி க்ருத்வா அபிவதந் யதாஸ்தே* என்பதனால் நாமரூப வ்யாகர்த்தாவாக இருக்குந் தன்மை சொல்லப்பட்டது. இது ஸத்வித்யா ப்ரகரணத்திலும் "ஸேயம் தேவதா இமாஸ் திஸ்ரோ தேவதா அநேந ஜீவேநாத்மநா அநுப்ரவிச்ய நாமரூபே வ்யாகரோத்" என்றோதப் பட்டிருப்பது. ஸச்சப்தவாச்யன் நாராயணனேஎன்பதற்கு ப்ரத்யபிஜ்ஞாபகமாம்.

49. *கதிஸாமாந்யாத்* என்கிற ஸூத்ர விவரணம்.

ஈக்ஷத்யதிகரணத்திலிருந்து மேலே நாமெடுத்துக் காட்டின இரண்டு ஸூத்ரங்களில் *தந்நிஷ்டஸ்ய மோக்ஷோபதேசாத்* என்கிற முந்தின ஸூத்ரத்தைப் பற்றிச் சொல்லவேண்டுமவை சொன்னோம் கீழ்; இனி * கதிஸாமாந்யாத் * என்கிற அடுத்த ஸூத்ரத்தைப் பற்றிச் சொல்லுகிறோம். [கதிஸாமாந்யாத்.] கதியாவது ப்ரவ்ருத்தி; அதாவது அர்த்த போதகத்வம்; [ஸாமாந்யாத்] அது ஸமாநமாயிருக்க வேண்டியது ஆவச்யகமாகையாலே என்று பொருள். காரண வாக்யங்களெல்லாம் ஒரு மிடறாயிருக்கவேண்டுகையாலே என்றபடி. இது மிகவும் ஆவச்யகமானது. ஏவஞ்ச, ☼அத புருஷோ ஹ வை நாராயணோ காமயத☼, ☼ப்ரஜாஸ் ஸ்ருஜேயேதி☼, ☼ஏகோ ஹ வை நாராயண ஆஸீத்☼, ☼ந ப்ரஹ்மா நேசாநோ நேமே த்யாவாப்ருதிவீ☼ இத்யாதிகளான உபநிஷத்வாக்யங்களில் நாராயணனுக்கே ஜகத்காரணத்வம் ஓதப்பட்டிருக்கையாலே ஸத்வித்யையிலுள்ள காரணவாசகங்களான ஸாமாந்ய சப்தங்களுக்கு [ஸச்சப்த தேவதா சப்தங்களுக்கு] நாராயணனென்கிற தேவதா விசேஷத்திலே பர்யவஸானமின்றிக்கே யொழிந்தால் காரணவாக்யங்களுக்கெல்லாம் ஐககண்ட்யம் ஸம்பவிக்கமாட்டாது. ஆகவே ப்ரக்ருதங்களான ஸச்சப்த தேவதா சப்தங்கள் நாராயணன் பக்கலிலே பர்ய வஸிக்கின்றனவாதலால் ப்ரதாநம் ப்ரக்ருத ஸச்சப்த வாச்யமன்று என்பதாக "கதிஸாமாந்யாத்" என்கிற ஸூத்ரத்திற்குப் பொருளாகத் தேறி நின்றது.

50. அதிகரணந்தோறும் விஷயவாக்யங்கள் நாராயண பரங்களேயென்று காட்டுதல்.

பல சொல்லி என்? ஸாரமாகச் சொல்லலாவதிவ்வளவே. ஸூத்ரங்களின் பொருளை நிர்வஹிப்பதற்கு உபநிஷத்துக்களிலிருந்து விஷயவாக்யங்கள் கொள்ளப் படுகின்றனவென்பது யாவருமறிந்ததே. சங்கர பாஷ்யத்திலும் ஸ்ரீ பாஷ்யத்திலும் பெரும்பாலும் விஷயவாக்யங்கள் வெவ்வேறாகக் கொள்ளப்படாமலிருப்பதைக் காண்கிறோம். அந்த விஷயவாக்யங்களிலெல்லாம் சொல்லப்படுகிற தன்மைகள் ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கே அஸாதாரணங்களென்பது ச்ருதிபுராணாதிகளில்.

ப்ரஸித்தம்—என்கிற விதனேயும் முக்கியமாகக் குறிக்கொள்க. ஆனந்தமயத்வம், ஆதித்ய மண்டலத்தினுள்ளிருத்தல், புண்டரீகாக்ஷத்வம், அபஹதபாப்மத்வம், மோக்ஷார்த்த உபாஸநவிஷயத்வம், அக்நி இந்திரன் முதலிய ஸர்வ தேவதைகளுக்கும் அந்தர்யாமியா யிருத்தல், ஸர்வ பூதங்களுக்கும் அந்தர்யாமியா யிருத்தல் இத்யாதிகளான தரும விசேஷங்களுக்கு இருப்பிடமான வஸ்துவே ஜகத்காரணமாகக்கூடியதென்று நிஷ்கர்ஷிக்கின்ற ஸூத்ரகாரருடைய உள்ளத்தில் ஸ்ரீமந் நாராயணனே உறைந்திருக்கின்றுனென்பது பிராமாணிகர்களுக்கு அறிவரிதன்று. இனி, ஆதிசங்கராசாரியர் நாராயண பாரம்யத்தையே ஸ்தாபித்தவரென்பது இங்கு ப்ராஸங்கிகமாக நிரூபிக்கப்படுகிறது.

51. ஆதிசங்கராசார்யருடைய நாராயண பக்தியை விளக்குதல்.

பகவத்பாதர் இயற்றிய விஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யத்தில் தேவதாந்தரங்களுக்கு அவரத்வத்தை நிலே நாட்டி ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்குப் பரத்வம் ஸ்தாபித்திருப்பது கதிராயிரமிரவி கலந்தெரித்தா லொப்பவிளங்கா நின்றது. விஷ்ணு ஸஹஸ்ர நாமத்திற்கு பாஷ்யம் செய்த பகவத் பாதர் சிவ ஸஹஸ்ர நாமத்திற்கு ஏன் பாஷ்யம் செய்யவில்லே? என்று வினவினுல், ''அப்போது சிவஸஹஸ்ரநாம ஸ்துதியில்லே; பிற்பட்ட காலத்தில் தான் அஃது உண்டாயிற்று; ஆதலால்தான் அதற்கு பாஷ்யம் செய்ய ப்ரஸக்தி யுண்டாகவில்லே'' என்கிருர்கள். அது நிற்க.

52. சாங்கர ப்ரஹ்மஸூத்ர பாஷ்யத்தில் ஒரு விஷயம்.

பாஞ்சராத்ராகம ப்ராமாண்யாதிகரணத்தில், ☆உத்பத்த்யஸம்பவாத்☆என்கிற ஸூத்ர பாஷ்யத்தில் ''தத்ர பாகவதா மந்யந்தே'' என்று தொடங்கி பாஞ்சரார்த்ராகம ப்ரமேயங்களான விஷயங்கள் மூன்றென்று ஸங்க்ரஹித்து, அவற்றுள் இரண்டு விஷயங்களில் தம்முடைய ஸம்மதியைக் காட்டி, மூன்ருவதான ஒரு விஷயத்தில் மட்டும் வைமத்யம் காட்டியுள்ளார், பகவத்பாதர், தமக்கு ஸம்மதமாகக் காட்டின இரண்டு விஷயங்கள் இவை;—(இங்கு அவருடைய பங்க்திகளேயே உதாஹரிப்போம்). ''தத்ர யத்தாவதுச்யதே யோஸௌ நாராயண: ப்ரஸித்த: பரமாத்மா ஸர்வாத்மா இதி, தத் ந நிராக்ரியதே. யதபி தஸ்ய பகவத: அபிகமநாதிலக்ஷணமாராதநம் அஜஸ்ரம் அநந்யசித்ததயா அபிப்ரேயதே, ததபி ந ப்ரதிஷித்யதே; ச்ருதி ஸ்ம்ருத்யோரீச்வரப்ரணிதாநஸ்ய ப்ரஸித்தத்வாத்'' என்பன அவருடைய பாஷ்ய பங்க்திகள். இவற்ருல், ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கே பாரம்ய ப்ரதிஷ்டாபனத்தில் பகவத் பாதர் ஊக்கமுடையவரென்பது மறக்கத்தக்கதன்று.

53. ஈச்வராதி ஸாமாந்ய சப்தங்களுள்ள விடங்களில் வாஸுதேவ நாராயணுதி விசேஷ சப்தங்களேயிட்டு வியாக்கியானம் செய்யத் தொடங்கினவரும் பகவத் பாதரேயாவர். மேலே யெடுத்துக் க்காட்டின ☆உத்பத்த்யஸம்பவாதிகரண பாஷ்ய பங்க்தியில் 'பகவதோ நாராயணஸ்ய அபிகமநாதிலக்ஷணமாராதநமஜஸ்ரம்' என்ற விடத்தில் [அநந்யசித்ததயா] என்றெழுதப்பட்டுள்ளதில் இதாநீந்தனர்கள் கண்மூடிகளாயிருக்கின்றனர். ருத்ராதிகளான அந்யர்களிடத்திலும் சித்தத்தை வைத்துச் செய்யப்படுகிற ஸ்ரீமந்நாராயணுராதநம் அநந்ய சித்தக்ருதமாக

எப்படியாகுமென்பதை அவர்கள் ஆலோசிக்க மாட்டிற்றிலர். நாராயணனைப் பரி வாரத்தோடுங்கூட ஆராதிப்பதும் சிந்திப்பதும் செய்தால் இது அநந்யசித்தத்வத் திற்கு விரோதமாகுமோ! என்று அவர்கள் கேட்கக்கூடும். ருத்ராதிகளிடத்தில் ஸ்ரீமந்நாராயணபரிவாரத்வப்ரதிபத்தி குறையற்றதாகில் குசலமேயாகும்.

54. ஆதிசங்கராசார்யருடைய கீதாபாஷ்ய ஸூக்திவிசேஷங்களைக் காட்டுதல்.

சங்கர பகவத்பாதர் விஷ்ணு பக்தரா? சிவ பக்தரா? என்று விசாரித்து நிர்ணயிக்க வேண்டுவது அவசியமானது. ச்ருதீதிஹாஸ புராணாதி ஸமஸ்த ப்ரமாண விசேஷங்களுள் பகவத்கீதையே முன்னணியில் நிற்கின்றதென்பதில் யார்க்கும் விவாதமிராது. எம்பெருமான்தானே சோதிவாய் திறந்து பணித்த தென்கிற மிக்க சிறப்பன்றோ இதற்குள்ளது. அப்பெருமான் ஸ்ரீமந்நாராயணனே யென்றும் ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவே யென்றும் இதில் ஸகல வைதிகர்களும் ஏககண்டர் களே யாவர். இதில் விப்ரதிபத்தி கொண்ட வைதிகர் ஒருவருமிலர். இத்தகைய நூலில் ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவின் பரத்வமும் தேவதாந்தரங்களின் அவரத்வமும் அடிக்கடி விளக்கப்பட்டுள்ளது.

55. பத்தாமத்யாயத்தில் (ச்லோ 8.) 'அஹம் ஸர்வஸ்ய ப்ரபவோ மத்தஸ் ஸர்வம் ப்ரவர்த்ததே'' என்றவிடத்தில் சங்கர பாஷ்யபங்க்தி இது காணீர்;-அஹம் பரம் ப்ரஹ்ம வாஸுதேவாக்க்யம், ஸர்வஸ்ய ஜகத: ப்ரபவ:—உத்பத்தி:; மத்த ஏவ ஸ்திதிநாசக்ரியாபலோபபோக லக்ஷணம் விக்ரியாரூபம் ஸர்வம் ஜகத் ப்ரவர்த் ததே'' இத்யாதி.

56. மூலத்தில் நாராயணபதமோ விஷ்ணு பதமோ காணப்படாத விடங்களிலெல்லாம் நியமேந விஷ்ணு நாராயண வாஸுதேவ பதங்களை யிட்டே பாஷ்யமியற்றுகிறார் பகவத்பாதர் என்பது வ்யபிசரியாத விஷயம்.

57. (9-22) அநந்யாச் சிந்தயந்தோமாம்'' என்றவிடத்தில் பரம் தேவம் நாராயணம்...பர்யுபாஸதே—தேஷாம் பரமார்த்த தர்சிநாம்'' என்று பாஷ்யமிட் டிருக்கின்ற பகவத்பாதர் பரதேவதையான நாராயணனை உபாஸிப்பவர்கள் யாவரோ அவர்களே உண்மை யறிவாளிகள் என்று காட்டினாராகிறார். ஸ்ரீமஹா விஷ்ணுவுக்குப் போல ருத்ரனுக்கும் பாரம்யமுண்டு என்கிற வாதத்தை ஸஹிப்பவ ரல்லர் பகவத்பாதர்.

58. ஸ்ரீமந்நாராயண வ்யதிரிக்த தேவதைகளை பஜிப்பவர்களைப் பற்றின ப்ரஸ்தாவம் கீதையில் இல்லாமற் போகவில்லை. (7-20) *காமைஸ் தைஸ் தைர் ஹ்ருதஜ்ஞாநா: ப்ரபத்யந்தே அந்யதேவதா:* என்று தொடங்கிச் சொல்லி வருகை யில் *அந்தவத் து பலம் தேஷாம் தத்பவத்யல்பமேதஸாம்* என்று தலைக்கட்டப் பட்டுள்ளது. இந்த ச்லோகத்தின் பாஷ்யத்தின் முடிவில் பகவத்பாதர் எழுதியுள்ள வாக்கியம் பரம பக்தர்களை அவசமாகவே கண்ணீர் பெருக்க வைக்கின்றது.

59. அவ்விடத்திலுள்ள வாக்கியமிது காணீர்: *ஏவம் ஸமாநே அப்யா யாஸே மாமேவ ந ப்ரபத்யந்தே அநந்தபலாய; அஹோ கலு கஷ்டதரம் வர்த்ததே இத்யநு-க்ரோசம் தர்சயதி பகவான்* என்று. ஸ்ரீமந்நாராயணனை பஜிப்பவர்

களுக்கே அநந்தாக்ஷய பலன் பெறுவதற்கு அவகாசமுள்ளதென்று அறிந்தவர்களுங் கூட க்ஷுத்ர பலன்களை விரும்பி தேவதாந்தர பஜனம் செய்கிறார்களே! என்று பகவான் தானே கண்ணீர் விட்டழுது கதறுவதாக ஸாக்ஷாத் கரித்தன்றோ பகவத் பாதர் எழுதி யுள்ளார.

60. அதிலேயே பதினோராமத்யாயத்தில் விச்வ ரூபக் காட்சி என்பது அமைந்திருப்பதானது தேவதாந்தரங்களின் அவரத்வத்தைக் கையிலங்கு நெல்லிக் கனியாகக் காட்டுவதற்கேயன்றோ. அதில் மூன்றுவது ச்லோகத்தில்:—''பகவானே! நீயே பரமேச்வரனென்பது உண்மையே; அதைக் கட்கூடாகக் காண விரும்பு மெனக்கு உன்னால் வைஷ்ணவ ரூபத்தைக் காட்டிக் கொடுக்க முடியுமா? என்று அர்ஜுனன் தனது கருத்தை ஸூசிப்பித்தவளவில் ''பச்யாதித்யாந் வஸூந் ருத்ராந் அச்விநௌ மருதஸ்ததா'' என்று தன்னுடைய திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்தினேகதே சத்தி லொடுங்கியிருந்த ஸமஸ்த தேவர்களையும் காணுமாறு காட்டிக் கொடுத்தரு ளினன் ஸ்ரீமந்நாராயணன்.

61. அதன் பிறகு அக்கண்ணபிரானருளிய திவ்ய சக்ஷுஸ்ஸாலே கண்ட அர்ஜுனன் பச்யாமி தேவாந் தவ தேவ தேஹே'' என்று தொடங்கி ப்ரஹ்ம ருத்ராதி ஸகல தேவதா கணங்களையும் அத்திருமேனியில் காண்பதாகப் பேசினன். இதை இந்திரஜாலமென்று சொல்லாமையினாலே அத்வைதவாதம் அடியறுப்புண்டது.

62. தேவதாந்தர பாரம்ய வாதமோ நெடுந்தூரத்தில் தள்ளப்பட்டொழிந் தது. நாராயணனில் வேறுபட்டதொரு தேவதை இங்ஙனே விச்வரூபம் காட்டித் தன் பக்கலில் நாராயணன் நிலீநனாயிருக்கும் படியைக் காட்டிற்றுண்டோ? காட்டத் தான் முடியுமோ? *ருத்ராதித்யா வஸவோ யே ச ஸாத்யா விச்வேச்விநௌ மருதச்சோஷ்மபாச்ச, கந்தர்வ யக்ஷா ஸுரஸித்தஸங்கா வீக்ஷந்தே த்வாம் விஸ்மி தாச்சைவ ஸர்வே* என்னுமிந்த ச்லோகமானது விசேஷித்து ருத்ராதிகளின் அவ ரத்வத்தை அறுதியிடாநின்றதாயிற்று.

63. பகவத்பாத ஸூக்தி ஸாரமுணர்த்துதல்.

பகவத் கீதை ஆறுமத்யாயத்தில் முடிவான சுலோகமிது. *யோகிநாமபி ஸர்வேஷாம் மத்கதேநாந்தராத்மநா, ச்ரத்தாவாந் பஜதே யோ மாம் ஸ மே யுக்ததமோ மத:* என்பது. இங்கு சங்கர பாஷ்ய பங்க்தி வருமாறு;—''யோகிநாமபி ஸர்வேஷாம் ருத்ராதி த்யான பராணாம். மத்கதேன-மயி வாஸுதேவே ஸமா ஹிதேன, அந்தராத்மநா அந்த: கரணேன, ச்ரத்தாவான்-ச்ரத்ததானஸ்ஸன், பஜதே-ஸேவதே யோமாம், ஸ மே-மம யுக்ததம: அதிசயேந யுக்த: மத:—அபிப் ரேத;'' என்று. இதற்கு விவரணம் அநபேக்ஷிதம். பக்ஷபாத மற்றவர்கள் நற் றெளிவு பெறுவர்கள்.

64. சங்கராசார்யருடைய ஸஹஸ்ர நாம பாஷ்ய ஸூக்திகள் காட்டுதல்.

பகவத்பாதர் ஸஹஸ்ர நாம பாஷ்யத்திலும் பல பல இதிஹாஸங்களை யெடுத்துக் காட்டி நாராயண பாரம்யத்தைத் திடப்படுத்தியுள்ளார். விஷ்ணு வின் தாழ்வையோ, தேவதாந்தரத்தின் உயர்வையோ ஓரிடத்திலும் அவர் காட் டினதில்லை.

65. கேசவநாம பாஷ்யத்தில் *கோ ப்ரஹ்மேதி ஸமாக்க்யாத ஈசோஹம் ஸர்வதேஹிநாம், ஆவாம் தவாங்கே ஸம்பூதௌ தஸ்மாத் கேசவ நாமவாந்* என்று சொல்லிக் கொண்டே சிவபெருமான் இந்த கேசவ நாமத்தை ஸமர்ப்பித்த தாக ஹரிவம்சத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ள இதிஹாஸத்தை உதாஹரித்துள்ளார் பகவத் பாதர்.

66. [அர்க்க:] என்னும் திருநாமத்தின் பாஷ்யத்தில் ''ப்ரஹ்மாதிபி: பூஜ்யதமைரபி அர்ச்சநீயத்வாத் அர்க்க:''—என்ற விவரணம் காட்டினுர். இங்கு ஆதி சப்தத்தால் முந்துற முன்னம் க்ரஹிக்கக்கூடியவர் பார்வதீபதியல்லவா? ஏன்? *ஸ ப்ரஹ்மா ஸ சிவ:* என்ருேதுகிற வேத புருஷன் பிரமனுக்கடுத்தபடி சிவபிரானைச் சொல்லி வைத்திருப்பது பிரஸித்தமன்ருே?

67. [அமிதாசந:] என்னும் திருநாமத்தின் பாஷ்யத்திலும் ''ஸம்ஹார ஸமயே விச்வமச்நாதீதி அமிதாசந:'' என்று விவரித்தார் பகவத்பாதர். சிவபெருமான் விச்வ பஹர்ப்பூதனல்லனே. *நளிர்மதிச் சடையனும் நான்முகக் கடவுளும்* என்கிற திருவாசிரியப் பாசுரமும் இங்கு நினைக்கத் தக்கது. ☼அத்தா சராசரக்ரஹணாத் ☼என்கிற ஸூத்திரத்தில் க்ருத்ஸ்நமான சராசரத்தையும் உண்டவனென்று நிர்ணயிக்கப்பட்ட நாராயணன் சிவபெருமானை விட்டிட்டானென்ன ப்ரஸக்தியில்லையே. உட்கொள்ளப்பட்டவர்களில் சிவபெருமானே முதல்வனென்பது பகவத் பாத ஸித்தாந்தம்.

68. ☼ஸர்வவாகிகீச்வரேச்வர:☼ என்கிற நாம பாஷ்யத்திலும் ☼ஸர்வேஷாம் வாகீச்வராணும் ப்ரஹ்மாதீநாமபி ஈச்வர:☼ என்ருர் அவர்தாமே.

69. நிர்குண ப்ரஹ்ம வாதத்தை நிராகரித்தல்.

பரப்ரஹ்மம் நிர்க்குணம் என்று பிறர் செய்யும் வாதம் மிகவும் வருந்தத் தக்கது. ஹேய குணமில்லாமையைத் தெரிவிக்க வேண்டி உபநிஷத்துக்கள் சில விடங்களில் ப்ரஹ்மத்தை நிர்குணமென்று சொல்லி யிருப்பதுண்டு. எண்ணிறந்த திருக்கல்யாண குணமுடைமையை ஓதியிருக்கின்ற ச்ருதிசதங்களுக்கு விரோதமின்றிச்கே நிர்வாஹம் செய்யவேண்டுமன்ருே' அங்ஙனே நிர்வஹிக்குமளவில் நிர்க்குண ச்ருதிகளுக்கு ஹேயகுணமில்லாமையைக் கூறுவதில் தாத்பர்யம் என்றே சொல்லித் தீரவேண்டும்.

70. ப்ரதாநம் முதலானவை ஜகத் காரணமாகக் கூடுமென்று நேர்ந்த சங்கைகளைப் பரிஹரியா நின்ற சாரீரக மிமாம்ஸையானது பெரும்பாலும் அதிகரணந் தோறும் பரப்ரஹ்மத்தினிடத்திலுள்ள திருக்குணங்களையெடுத்துக்கொண்டே 'அத்தகைய குணங்களில்லாத வஸ்துக்களுக்கு காரணத்வம் ஸம்பவிக்கமாட்டாது' என்று தலைக் கட்டுகின்றது.

71. இக்காலத்தவர்களான அத்வைதிகள் தங்கள் நூல்களில் ''ஆதிசங்கராசாரியாரும் ஸகுணப்ரஹ்மத்தையும் ஒப்புக்கொண்டிருப்பதுண்டு'' என்றெழுதுகிருர்கள். இங்ஙனே யெழுதுமவர்களுக்கு அவ்யவஸ்தித சித்தத்வம் தவிர வேறொன்றும் தேறுது.

72. நையாயிகர்கள் "உத்பந்நம் த்ரவ்யம் க்ஷணம் அகுணம் திஷ்டதி" என்பர்கள். பரப்ரஹ்மத்திற்கு உதபத்தி ஒப்புக்கொண்டாலாவது அது க்ஷணகாலம் நிர்க்குணமாக இருக்கவுமாகும்.

73 முமுக்ஷுக்களும் முக்தர்களும் நித்யர்களுமான ஸமஸ்த ஜீவராசிகளையும் தன்னுடைய குணாநுபவத்தினாலேயே உஜ்ஜீவிப்பிக்குமதான பரப்ரஹ்மம் க்ஷணமாத்ரமும் நிர்க்குணமாக இருக்ககில்லாது.

74. கூரத்தாழ்வானருளிச் செய்த ஸ்ரீவைகுண்ட ஸ்தவத்தில் *தூரே குணாஸ் தவ து ஸத்வரஜஸ்தமாம்ஸி தேந த்ரயீ ப்ரதயதி த்வயி நிர்க்குணத்வம், நித்யம் ஹரே நிகில ஸத்குணஸாகரம் ஹி த்வாமாமநந்தி பரமேச்வரமீச்வராணாம்* என்றுள்ள ச்லோக ரத்நம் இங்கு நித்யானுஸந்தேயமாகக் கடவது.

75. நாமெழுதி வெளியிட்டுள்ள ஸ்ரீவைகுண்ட ஸ்தவ வியாக்கியானத்திலிருந்து சில பங்க்திகளை உதாஹரித்தே இதன் பொருளுணர்த்துகிறோம்; (நமது வியாக்கியான பங்க்திகள்)

நிர்குணச்ருதிகளுக்கு என்ன கதியென்ன; அவற்றை நிர்வஹிக்க வேண்டும் வழி காட்டுகிறாரிதில் ☼நிர்குணம் நிரஞ்ஜநம்☼ இத்யாதி ச்ருதிகள் எம்பெருமான் பக்கலிலே குணங்களின் அத்யந்தாபாவத்தைச் சொல்லுகிள்றனவல்ல. அப்படியாகில் ☼யஸ் ஸர்வஜ்ஞஸ் ஸர்வவித்☼ இத்யாதிகளான பரச்சத வாக்யங்களினால் எம்பெருமானுக்குச் சொல்லப்பட்ட குணபௌஷ்கல்யம் வ்யாஹதமேயாகும். ஒரு ச்ருதியும் வ்யாஹதார்த்தமாகாதபடி நிர்வஹிக்க வேண்டுமே. நிர்க்குணத்வத்தைச் சொன்னவிடம் ஹேயகுணராஹித்யத்தைச் சொல்லிற்றாகக் கொள்ளுமளவில் ஒரு விரோதமுமில்லையே. உத்ஸர்க்காபவாத ந்யாயம் இதற்குக் கை கொடுக்குமே. ☼[ஸத்வ ரஜஸ் தமாம்ஸி குணாஸ் தவ தூரே ☼[ஸத்வ ரஜஸ் தமோ குணங்கள் தேவரீருக்கு நெடுந்தூரத்திலுள்ளன. எம்பெருமான் பக்கலில் ரஜஸ்தமோ குணங்கள் இல்லையென்று சொல்லலாமத்தனை போக்கி ஸத்வகுணமும் இல்லையென்று சொல்லலாமோவென்று ஒரு சங்கை தோன்றும். ☼பரம ஸத்வ ஸமாச்ரய: க:☼ என்னும்படியுள்ள எம்பெருமான் பக்கலில் ஸத்வ குணமில்லை யென்னப்போகாது: ரஜஸ்தமோமிச்ரமான ஸத்வகுணமில்லை என்கிற தத்தனை. [தேந த்ரயீ ப்ரதயதி த்வயி நிர்க்குணத்வம்] அதையிட்டே வேதத்தில் நைர்குண்ய வாதம் ப்ரவ்ருத்தமாயிற்று. குண ஸாமான்யாபாவத்தையே ச்ருதி விவக்ஷிக்கிறதென்ன வொண்ணாதோவென்னில்; ஒண்ணாமையை உபபாதிக்கிறது உத்தரார்த்தம் [நித்யம் ஹரே! நிகில ஸத்குண ஸாகர மிதயாதி] ☼பராஸ்ய சக்திர் விவிதைவ ச்ரூயதே ஸ்வாபாவிகீ ஜ்ஞாநபலக்ரியாச☼ ஸத்யகாமஸ் ஸத்யஸங்கல்ப:☼ இத்யாதி ச்ருதிகள் எம்பெருமானை ஸகல கல்யாண குண நிதியாக ஓதாநிற்க, அதற்கு முரணாகப் பொருள் கொள்ள வொண்ணாதிறே. ☼அக்நீஷோமீயம் பசுமாலபேத☼ இத்யாதிகளில் விஹிதமான ஹிம்ஸையைத் தள்ளியன்றோ ☼மா ஹிம்ஸ்யாத் ஸர்வ பூதாநி☼ இத்யாதி நிஷேத ச்ருதிகளுக்குப் பொருள் நிர்வஹியா நின்றோம். அது போலவென்க.

76. இதரர்களின் ஸர்வாத்மநா ப்ரமாண வைதேசிகத்வம்

முக்கியமாகக் குறிக்கொண்மின்; "பாஞ்சராத்ரம் அப்ரமாணம்" என்கிற பிறர் உபநிஷத்துக்கள் ப்ரஹ்மஸூத்ரங்கள் இதிஹாஸ புராணங்கள் முதலிய வற்றை ப்ரமாணமாக ஒப்புக்கொள்பவர்கள்போலும். இது வாங்மாத்ரேண அங்கீகாரமே யொழிய வேறில்லை. "பாஞ்சராத்ரத்தை ப்ரமாணமாக வொப்புக் கொண்டால் என்ன ஹாநி விளைந்திடும்? ச்ருதீதிஹாஸ புராண ஸூத்ரங்களை ப்ரமாணமென்று ஒப்புக்கொண்டதனால் என்ன லாபம் விளைந்திட்டது? என்று இவர்களை வினவினால் இவர்கள் என்ன விடையிறுப்பர்களோ, பார்க்கவேணும்.

77. "வேத: ப்ராசேதஸாதாஸத் ஸாக்ஷாத் ராமாயணாத்மநா" என்று வேத ப்ராதுர்ப்பாவ விசேஷமாகக் குலாவப்படுகிற ஸ்ரீராமாயணத்தில் ஆதியோ டந்தமாகத் திருக்கல்யாண குணகண ப்ரஸ்தாவமே விளங்கா நின்றது. வான்மீகி முனிவர் தம்மிடம் வந்து சேர்ந்த நாரத மஹர்ஷி பக்கலில் கதை கேட்க விரும் பிற்றிலர்; திருக்குணங்கள் கேட்கவே விருப்பத்தை வெளியிட்டார்.

78. அதில், "கோ ந்வஸ்மிந் ஸாம்ப்ரதம் லோகே குணவாந்" என்றும் "பஹவோ துர்லபாச் சைவ யே த்வயா கீர்த்திதா குணா:" என்றும் உபக்ரமத்தில் காணும் வினாவிடைகளில் இஃது அறியலாகும்.

79. எம்பெருமானுடைய திருவவதாரங்க ளெல்லாம் குணபரீவாஹ ரூபங்க ளென்று ஸாரஜ்ஞர்கள் நிஷ்கர்ஷித்துள்ளார்கள். எம்பெருமான் ஸ்வாத்மாவிலே நிரம்பியுள்ள திருக்குணங்களை வெளியிட்டுத் தரிப்பதற்காகவே திருவவதாரங்கள் செய்கிறானென்கை. ஸ்ரீராமக்ருஷ்ணாதி ரூபேண திருவவதரித்து வேதஸித்தங் களும் ஸ்வாபாவிகங்களுமான திருக்குணங்களை ஸகல பக்தர்களும் அநுபவிக்கும்படி செய்தருளினன் பகவான்' இதை அறியாதாரில்லை. 'ப்ரஹ்மம் குண சூந்யமே' என்பவர்கள் ஸ்ரீராமாயணம் முதலான இதிஹாஸ புராணங்களுக்கும் அவற்றுக்கு மூலமான ச்ருதிகளுக்கும் நெடுந்தூரத்திலிருக்கத் தக்கவர்களென்பது அதிவாதமு மன்று, ஆக்ரஹ வார்த்தையுமன்று.

80. "இதிஹாஸ புராணாப்யாம் வேதம் ஸமுபப்ர்மஹயேத்" என்று பொது வாகவும் "வேதோபப்ரும்ஹணார்த்தாய தாவக்ராஹயத ப்ரபு:" என்று சிறப்பாக வும் சொல்லியுள்ள மஹர்ஷிகள் வேதப் பொருள்களே இதிஹாஸ புராணங்களில் வெட்ட வெளிச்சமாகக் காணப்படுகின்றன வென்று ப்ரதிஜ்ஞை செய்தவர்களாவர்.

81. ஆக, திருக்குணங்களிலேயே நோக்காகத் திருவவதரித்த வேதங்களுக் கும் ததுபப்ரும்ஹணங்களுக்கும் சிறிதும் பொருந்தாதபடி நிர்குணப்ரஹ்ம வாதம் செய்பவர்களைப்பற்றி இன்னமும் பேச வேண்டியதொன்று மில்லை யென்று தலைக் கட்டி நிற்கின்றோம்.

82. எம்பெருமானார் நிஷ்கர்ஷித்தருளின வேதாந்தப் பொருள்களெல்லாம் ஆழ்வார்களின் ஸ்ரீஸூக்திகளை அவலம்பித்தேயாதலால் அடுத்தபடியாக அதனை விவரிப்போம். அது அடுத்த இதழில் வரும். ... ... *

ஸ்ரீபகவத் ராமாநுஜ ஸித்தாந்தஸாரம் முற்றுப்பெற்றது.
எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.

——: o :——

ஸ்ரீமதே நிகமாந்தமஹாகுரவே நம:

தேசிக ஸம்ப்ரதாய வித்வான்களுக்கு விண்ணப்பம்

கீழே விஜ்ஞாபித்த ஸ்ரீபகவத் ராமாநுஜ ஸித்தாந்த ஸாரத்தில் ஸ்ரீராமாநுஜ தர்சனத்தைச் சேர்ந்த ஸகலார்த்தங்களும் நிரூபிக்கப்பட்டு முடிந்துவிடவில்லை. தென்னாசார்ய ஸம்ப்ரதாயஸித்தாந்தப் பொருள்களென்று குலாவப்படுகிற அர்த்த விசேஷங்களும் பகவத்ராமாநுஜ ஸித்தாந்தத்திற்கு உள்ளீடானவையே. அதுமட்டுமன்று; தேசிக திவ்யஸூக்தி ஸித்தங்களுமாம். பெரும்பாலும் பிள்ளை லோகாசார்யருடைய ஸ்ரீஸூக்திகளை அடியொற்றியே ஸ்ரீதேசிகன் அருளிச்செய்த அர்த்தங்கள் தேசிக ஸம்பிரதாயஸ்தர்களென்று சொல்லிக்கொள்ளும் இதாநீந்தனர்களுக்கு அனேகமாக ஹேயங்களேயல்லது உபாதேயங்களல்ல என்பதை அடியேன் நூற்றுக் கணக்கான நூல்களில் முக்கியமாகவும் ப்ராஸங்கிகமாகவும் உபபாதித்திருக்கிறேனென்பது உலகப்ரஸித்தம்,

(ஆண்டவன் ஸன்னிதியில் அந்தரங்க விஜ்ஞாபனம்) என்று வெளிவந்துள்ள ஒரு சுவடியை வியாஜமாகக் கொண்டு பலா பலநிந்தைக் கடிதங்களை நிச்சலும் நமக்கு எழுதிவருகிறார்கள். "பிறர் பெயரால் வெளிவருகின்ற புத்தகங்களெல்லாம் உன்னுடைய சூதுகளே" என்று இதையே மாற்றி மாற்றி யெழுதிவருகிறார்கள். ஸந்தோஷம். அப்படியே ஒப்புக்கொள்ளுகிறோம். அதிலுள்ள விஷயங்களெல்லாம் நம்முடையவையே என்பதில் விவாதமுண்டோ? அவற்றில் ஒரு விஷயத்திற்குக் கூட ஒருவராலும் மறுப்புரைக்க முடியாதென்பதையும், பிராமாணிகமாக யார் மறுப்புரைத்து விட்டாலும் அவர்க்கு நாம் அடிமைப்படக் கடவோமென்பதையும் இற்றைக்கும் எற்றைக்கும் சபதம் செய்யத் தடையில்லை.

எதிர்த்தலையில் வித்வான்களுக்கு துர்ப்பிக்ஷமில்லை, (சாஸ்த்ரீய) விஷயங்களுக்கே துர்ப்பிக்ஷமென்றும், விவாதாஸ்பத விஷயங்களுக்கெல்லாம் ஆர்ஜவத்துடன் மறுப்பு வெளியிடுமவர்களின் முன்னிலையில் என்னுடைய ஸகல நூல்களையும் கிழித்தெறிந்து அவர்களுக்குத் தொண்டனாயிருக்கக்கடவேனென்றும் பலகால் நாம் வெளியிட்டிருப்பதை தென்னாடும் வடநாடும் வாசியற அறிந்துள்ளது. வீணாக நிந்தைக் கடிதங்களை நித்யமும் எழுதிக்கொண்டு த்ருப்தியடைபவர்கள் அடைந்திடுக. "அந்த வகுப்பில் படித்தவர்களில்லையா?" என்கிற நமது கட்டுரையே வெற்றிபெறும்.

பேரருளாளன் பெருந்தேவித் தாயார் திருவடிகளே சரணம்

ஆழ்வாரெம்பெருமானுர் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

ஆழ்வார்கள்வாழி அருளிச் செயல்வாழி
தாழ்வாதுமில் குரவர் தாம்வாழி—ஏழ்பாரு
முய்யவவர்களுரைத்தவைகள் தாம்வாழி
செய்யமறைதன்னுடனே சேர்ந்து.

பக்த ஹஸ்த பூஷணம்

ஸ்ரீகாஞ்சீபுரியில் அநுபவிக்கும் மஹோத்ஸவங்களுக்குப் பட்டியல்

பரீதாவி ஞு சித்திரை மீ

13—4—72 வியாழன். வருஷப்பிறப்பு

10—4—72 முதல் 19—4—72 } எம்பெருமானுருத்ஸவம்

22—4— ,, சனி. ஸ்ரீராமநவமி

26—4— ,, பு. திருவவதாரம்

18—4— ,, முதல் 27—4— ,, } மதுரகவிகள் அனந்தாழ்வான்

28—4— ,, வெ. சித்ரா பௌர்ணமி

30—4— ,, ஞா. தோட்டவுத்ஸவம்

வைகாசிமீ

19—5— ,, வெ. கடைவெள்ளி

24—5— ,, பு. ஆழ்வார் திருநாள்

25—5— ,, முதல் 3—6— ,, } வைகாசித் திருநாள் நம்மாழ்வார் 18—5—72 முதல் 27—5—72 வரை

4—6— ,, 5—6— ,, 6—6— ,, } விடாயாற்றி

7—6— ,, முதல் (வஸந்தோத்ஸவம்
13—6— ,, வரை) 7 நாள்

ஆனிமீ

15—6—72முதல் (கோடையுத்ஸவம்
21—6—72வரை) 7 நாள்

22—6—72 ஆனிகருடன் பெரியாழ்வார்

13—6— ,, முதல் (வடக்குத்திருவீதிப்
22—6— ,, வரை)பிள்ளையுத்ஸவம் 10 நாள்

15—6— ,, முதல் (ஸ்ரீமந் நாதமுனிகள்
24—6— ,, வரை) உத்ஸவம் 10 நாள்

ஆடிமீ

26—7— ,, பு. (ஆடிகருடன் கஜேந்திர) மோக்ஷம். ஆளவந்தார்

2—8— ,, முதல் (திருவாடிப்பூரம்
11...8... ,, வரை) 10 நாள்

12...8... ,, ச. ஆண்டாள்ஊர்வலம்

ஆவணிமீ

24...8... ,, முதல் (பவித்திர உத்ஸவம்
30...8... ,, வரை) 7 நாள்

1...9... ,, வெ. ஸ்ரீஜயந்தி

23...8... ,, முதல் (பெரியவாச்சான்பிள்ளை
1...9... ,, வரை) யுத்ஸவம்

2...9... ,, ச. உறியடியுத்ஸவம்

புரட்டாசிமீ

*10—9—72*முதல் (நிகமாந்த மஹாகுரு
*19—9—72*வரை) உத்ஸவம்

7—10—72 முதல் (நவராத்திரி
16—10—72 வரை) மஹாநவமி

ஐப்பசிமீ

17—10— ,, செ. விஜயதசமி

4—11— ,, ச. தீபாவளி

*1—11—72*முதல் (மணவாளமாமுனிகள்
*10—11—72*வரை) உத்ஸவம்

11—11— ,, ச. சேனையர்வோன்

4—11— ,, (பொய்கையாழ்வார்
13—11— ,,) உத்ஸவம்

14—11— ,, செ. பூதத்தாழ்வார்

15—11— ,, பு. பேயாழ்வார்

கார்த்திகைமீ

21—11— ,, செ. (திருக்கார்த்திகை
) திருமங்கையாழ்வார்

12—11— ,, முதல் (நம்பிள்ளையுத்ஸவம்
21...11... ,, வரை)

22—11— ,, பு. திருப்பாணாழ்வார்

5—12— ,, செ. விசேஷோத்ஸவம்

மார்கழிமீ

6—12— ,, முதல் (
15—12— ,, வரை) பகற்பத்து

16—12— ,, முதல் (பெரிய திருவத்யய
25— 1— ,, வரை) நோத்ஸவம்

26—12— ,, செ. இயற்பாசாத்துமுறை

27—12— ,, பு. } திருப்பல்லாண்டு தொடக்கம் [அனுஷ்டான குளம்]

2—1—73 செ. (தொண்டரடிப்பொடி
) யாழ்வார்

*14...1...73*முதல் (ஆண்டாள்
*13...1...73*வரை) நீராட்டவுத்ஸவம்

13...1...73 போசி திருக்கல்யாணம்

14...1...73 தைமாத ஸக்கரமணம்

15...1...73 சீவரம்பார்வேட்டை

*18...1...73*முதல் (
*20...1...73*வரை) தெப்பவுத்ஸவம்

21—1—73 ஞா. தையில்மகம்

24—1—73 பு. கூரத்தாழ்வான்

3—2—73 ச. வனபோஜனம்

10—2—73 ச. ரதஸப்தமி

12...2... ,, பு. தென்னேரி தெப்பம்

17...2... ,, பு. ராய்ஜீகுளத்தெப்பம்

18...2... ,, முதல்) தவன உத்ஸவம்
20...2... ,, வரை (*3* நாள்

3...3... ,, முதல் (திருக்கச்சிநம்பிகள்
12...3... ,, வரை) *10* நாள்

13...3... ,, முதல் (பங்குனியுத்தரம்
19...3... ,, வரை) *7* நாள்

20...3... ,, செ. ஊர்வலம்

24...3... ,, முதல் (பல்லவோத்ஸவம்
30...3... ,, வரை) *7* நாள்

3...4... ,, ச. உடையார்பானையம்

4...4... ,, பு. ஸம்வத்ஸராதி

சித்திரைமீ

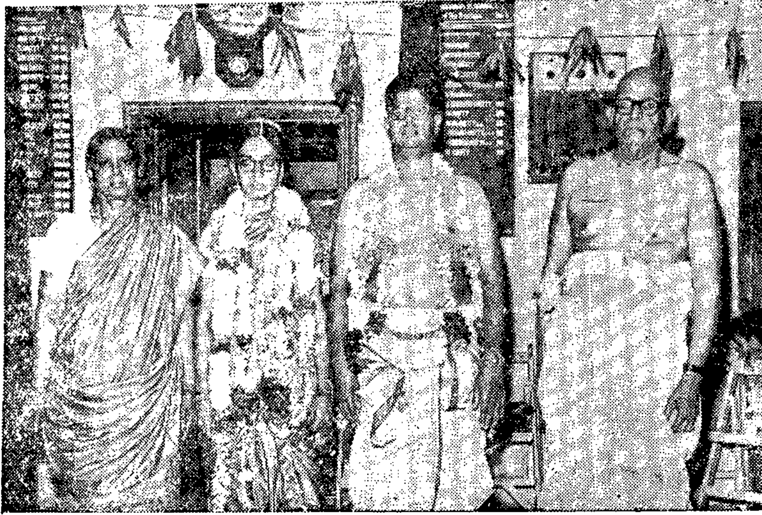
13...4... ,, ப்ரமாதீச வருஷப் பிறப்பு.

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

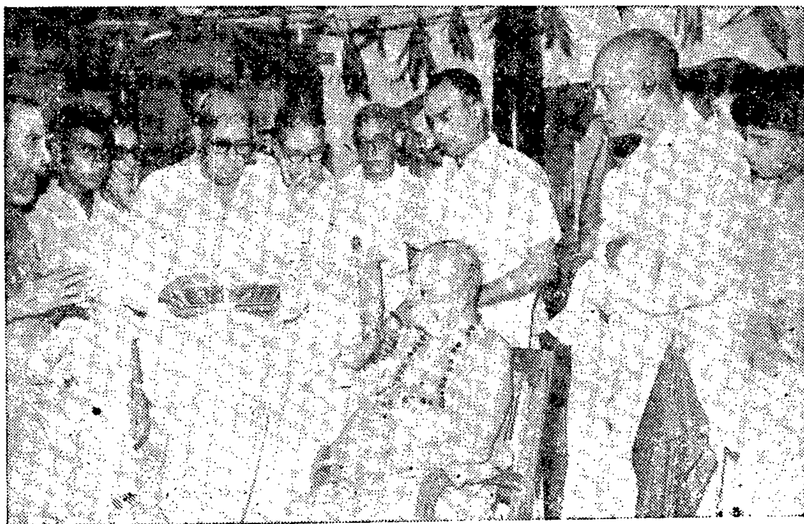
சென்னையில் திருக்கல்யாண மஹோத்ஸவம்.

நமது (சென்னை) ஸத்காலக்ஷேப ஸபையின் நிர்வாஹகர்களில் தலைவரும், நமது ஆப்தர்களில் முதல்வருமான ஸ்ரீமதுபயவே. A. ஸ்ரீநிவாஸய்யங்கார் ஸ்வாமிகள் (A. S. Vasan & Sons) தமது த்விதீய குமாரனை சிரஞ்சீவி வெங்கடராகவனுக்கு *15—9—71* தேதியில் சென்னையில் மிகச் சிறப்பாகத் திருமணம் நடத்தினர். அந்த ஸந்தர்ப்பத்தில் பல வைதிகர்களும் பல லௌகிகர்களும் கூடியிருந்தது சிறந்த காட்சியாக இருந்தது. அப்போது சேகரித்த உருவப்படங்கள் இதனடியிலும் அடுத்த பக்கங்களிலும் வெளியிடப்படுகின்றன. ... ... *

ஸ்ரீரங்கநாதனும் திருவேங்கடமுடையானும் தேவப்பெருமாளும் தம் தம் தேவிமார்களுடன் நித்யஸ்ரீயையும் நித்யமங்களத்தையும் அளிப்பார்களாக.

சுபமஸ்து.

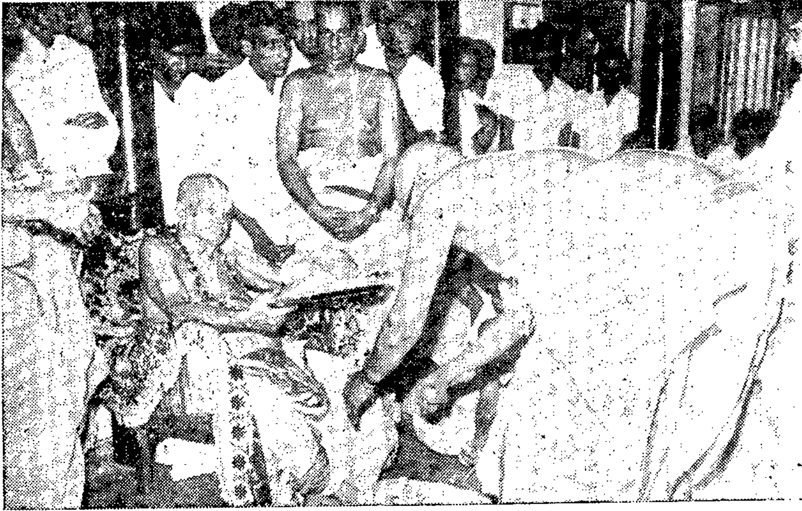

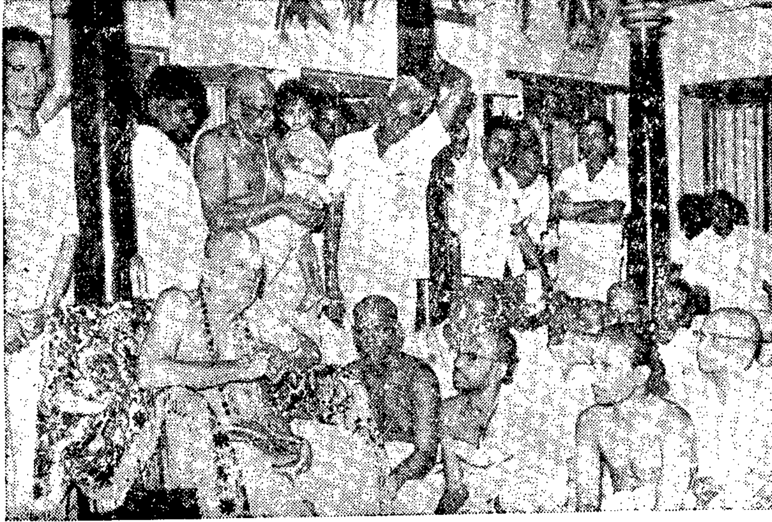
திருக்கல்யாண தம்பதிகளுக்கு நித்யஸ்ரீர் நித்யமங்களம்.

திருக்கல்யாணத்தில் கூடியிருந்து குளிர்ந்த வைதிக லௌகிக மஹநீயர்களின் மங்களாசாஸனம்

மனமார்ந்த மங்களாசாஸனம்

சென்னை முத்தியால்பேட்டையில் வாழும் ஸ்ரீமான் உவே. A. ஸ்ரீநிவாஸய்யங்காரவர்களைப்பற்றிச் சில வரிகள் மனமார்ந்த அன்புடன் எழுத வேண்டி யிருக்கிறது. பொதுவாக ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை ஸல்லாப போக்யர்களென்றும் ஸஹவாஸ போக்யர்களென்றும் பிரித்துக் கூறுவர் நம் ஸ்ரீநிவாஸய்யங்காரிடத்து எல்லாக் குணங்களும் நிரம்பி யிருப்பதனால் ஸல்லாப போக்யரும் இவரே, ஸஹவாஸ போக்யரும் இவரேயென்று கொண்டிருக்கிறேன். நீடூழி வாழ்க.— P:B.A.

நியூடில்லியில் எழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்ரீமான் உவே. T. A. திருவேங்கடாசாரியர் ஸ்வாமிக்கு *(10—12—1971ல்)* ஸ்ரீபெரும்பூதூரில் ஷஷ்டியப்தபூர்த்தி மஹோத்ஸவம் நடைபெற்றதுபற்றி ஸ்ரீராமாநுஜன் 280ல் வெளியிட்டிருந்தோம். அந்த ஸந்தர்ப்பத்துத் திருவுருவப் படம் இது காணீர். நித்யஸ்ரீர் நித்யமங்களம்.

சென்னை எழும்பூர் வேதவிலாஸ். ஸ்ரீமதுபயவே. (அட்வொகேட்) V. N. வெங்கடவரதாசார்ய ஸ்வாமியின் கடைசி திருக்குமாரனை ஸ்ரீமாந். சிரஞ்சீவி நாராயணனுக்கு 9—2—72 தேதியன்று திருவல்லிக்கேணியில் நடைபெற்ற விவாஹமஹோத்ஸவக் காட்சி.

உபாலம்ப ஸ்ரீமுகங்களுக்கு உத்தரம்.

'வசவுக் கடிதங்களுக்கு பதில்' என்றெழுதாமல் 'உபாலம்ப ஸ்ரீமுகங்களுக்கு உத்தரம்' என்று மகுடமிட்டது பற்றி முன்னம் சில வார்த்தைகள் விஜ்ஞாபிக்கிறேன். உண்மையான கையெழுத்திடாமலும், சிறுமாணுக்கர்கள் எழுதுவதுபோல் காட்டியும் க்ராம்யமான நிந்தோக்திகளை நிரப்பியும் எழுதப்படுகிற கடிதங்கள் சில மாதங்களாய் அடிக்கடி நமக்குக் கிடைத்து வருகின்றன. உண்மையில் அவை சிறு மாணுக்கர்களாலெழுதப்பட்டவையல்ல. ஆசார்யகம் செய்கிற பெரியோர்களாலெழுதப்பட்டவையென்பது ஸ்பஷ்டமாக விளங்குகின்றது. ஸ்ரீமுகம் என்று மதிக்கக் கூடிய பத்திரிகைகளை அநுக்ரஹிக்குமவர்களேயாவர்அவர்கள். விஷயமென்னவென்றால்,

ஆறேழு மாதங்களுக்கு முன்பு ஸ்ரீமதாண்டவன் திருவடி ஸம்பந்தியான திருமங்கலம் ஸ்வாமியொருவர் "ஆண்டவன் ஸன்னிதியில் அந்தரங்க விஜ்ஞாபனம்" என்றொரு புத்தகத்தை மதுரையில் அச்சிட்டு வெளியிட்டிருந்தார். அந்தப் புத்தகத்தை ஆதியோடந்தமாகப் பார்க்குமளவில் அதிலுள்ள வாக்கியங்கள் பெரும்பாலும் அடியேனுடைய நூல்களில் உள்ளவையே இடையிடையே சிற்சில வாக்கியங்கள் அவருடையவையாக இருக்கலாம். பல நூல்களில் அடியேனெழுதியுள்ள பூர்வபக்ஷங்களையெழுதிவிட்டு "இப்படியெழுதுகிறான்; ஒரு பாபி" "என்கிறான் ஒரு மஹா பாபி" என்றித்தகைய பல சாபமொழிகளை அடுக்கியிருக்கிறார் அந்த திருமங்கலம் ஸ்வாமி.

உள்ளடங்காத வருத்தத்தினால் தாம் அப்படியெழுதியிருப்பதாகவும் அவர் அதில் அடுத்தடுத்துக் காட்டியுள்ளார். இதன் மேல் பிராமாணிகர்கள் செய்யவேண்டிய காரியம் என்னவென்றால், அந்தந்த பூர்வபக்ஷ வாக்கியங்களையெடுத்தெடுத்து அவற்றின் உண்மையான பொருள்களை விளக்கி (இதற்கு அபார்த்தம் கொண்டது அநீதி) (இதற்குத் தப்பர்த்தம் கொண்டது தவறு) (இங்கு மயங்கினதுமருள்)...... என்றிப்படி விவேகிகளும் வித்வான்களும் உகக்கும்படியாக எழுதி வெளியிட்டிருக்க வேண்டும். இது ஸம்பிரதாய முறையில் காலக்ஷேபம் செய்த ப்ராஜ்ஞர்கள் செய்ய வேண்டிய காரியமாகும். அது செய்ய இயலாமல் ஸம்பிரதாய மார்க்கத்தில் பிரவேச லேசமுமில்லாதவொருவரைத் தூண்டி ஏதோ எழுதுவித்து மூன்றாவது நாளிலேயே முடித்துக்கொண்டார்கள். அரசாணிபாலை வேங்கடாத்வரி லக்ஷ்மீஸஹஸ்ரத்தில் "சுண்டிகஷாயநிஷேவணம்" என்றொரு த்ருஷ்டாந்தமிருக்கிறார். அதாவது, கட்ட பாறையை விழுங்கினவன் சுக்குக்கஷாயமருந்துமாபோலேயென்றபடி. எந்த பூர்வ பக்ஷத்துக்கு எந்த நபர் ஸமாதானம் சொல்லுவதென்று விவேகியாமல் எவரும் எதிலும் கை வைப்பதுண்டோ? விஷய ஸ்வாபாவ்யத்தால் பங்கம் விளைந்தால் அதற்கு உபாலம்பமேயோ ப்ரதிக்ரியை? அருணோதயத்தில் தாலிகட்டி ஸரோ்யோ.

இப்போது ஆங்காங்கு ஆசார்ய பீடத்திலமர்ந்து க்ரந்தகாலக்ஷேபம் செய்து போருகிற மஹநீயர்களை அடிபணிந்து ஸவிநயமாகவே விஜ்ஞாபிக்கிறேன். பரம கருணையுடன் பணித்தருளவேணுமென்று ஜிஜ்ஞாஸுவாகவே விஜ்ஞாபிக்கிறேன். திருமங்கலம் ஸ்வாமி வெளியிட்ட அந்தரங்க விஜ்ஞாபனத்தில் கண்ட பூர்வபக்ஷங்கள் பெரும்பாலும் அடியேனுடைய பல நூல்களிலிருந்து காட்டப்பட்டவையென்று விஜ்ஞாபித்தேன். புந: புநரபி விஜ்ஞாபயே. அந்த பூர்வ பக்ஷங்களுக்கு ப்ராமாணிக

ப்ராஜ்ஞர்கள் பொறுமையுடன் ஸமாதானமருள வேண்டும். உபாலம்ப ஸ்ரீமுகங்களி ஞல் அடியேன் சிறிதும் விக்ருதியடையேன். அவற்றை உச்சி மேல் வைத்து மெச்சு கின்றேன். அடியேனுள்ளத்துள் நெடு நாளாக ஊறியிருக்கின்ற சங்கைகளுக்குப் பரிஹாரம் பெருமல் இந்த வாழ்நாள் முடிவுபெறலாகாது என்கிற அபிஸந்தியொன்றே யுள்ளது. அடிக்கடி கிடைத்து வருகிற உபாலம்ப ஸ்ரீமுகங்களில் "உன் செருக்கைய டக்க ஸம்ப்ரதாயஸமாராதனமென்கிற ஸ்ரீகோசம் வந்துகொண்டேயிருக்கிறது" என் றும் "யதார்த்த ராமானுஜன் அவதரித்தாய்விட்டது; பங்கமடைந்தொழிந்தாய்" என் றும் இங்ஙனே பலபல எழுதப்பட்டுள்ளது. அந்த ஸ்ரீகோசங்கள் 31-3-72 வரையில் நமக்குக் கிடைக்கவில்லை. ஸ்வாகதம் கூறிக்கொண்டேயிருக்கிறோம் இன்னும் பல பல அர்த்தவிசேஷங்கள் உலகில் பிரசுரமாகவேண்டியிருப்பதால் வெளிவரப் போவதாக அவரவர்கள் தெரிவிக்கும் ஸ்ரீகோசங்களைக் குதூஹலத்தோடு ப்ரதீக்ஷித்தே யிருக்கின்றேன்.

உலகமறியச் சொல்லுகிறேன் கேண்மின். ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில் இதிமந்தைரிதம் ப்ரோகிதம் ஸ்ரீமத் சப்தவிரோதத:— தர்சிதம்' குருஸாஹஸம் இத்யாதியான குருத்ரஸாஹஸத்தைப் பற்றியும், "த்ருடபூர்வச்ருதோ மூர்க்க...... என்கிற தசையாம்" இத்யாதியைப் பற்றியும் ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸ. கோழியாலம் ஸ்வாமி தாம் விடையிறுக்க எழுந்து சில மாதங்களில் ஓய்ந்து நின்ற பிறகு அவரு டைய அந்தேவாஸிகள் மும்மிரமாக எழுந்து வசனக்ருத்ய விமர்சம் முதலான சில சிறு சுவடிகளையெழுதி அவற்றுக்கும் உடனுக்குடனே விடைகள் பெற்று அவர்களும் ஓய்ந்து நின்ருர்கள். திருமங்கலம் ஸ்வாமி இவற்றையெல்லாம் கிளப்பினுர், ஸ்ரீமதாண் டவன் ஸ்வாமி ஒரு நிமித்த விசேஷத்தையிட்டு வியாக்கியானத்தோடு ஸ்ரீமத் ரஹஸ்ய த்ரயஸாரம் அச்சிடப்போவதாக விளம்பரம் செய்திருந்தபடியால், ஏற்கனவே வெளி வந்துள்ள பூர்வபக்ஷங்களுக்கெல்லாம் ஸமாதானம் வெளியிடவேண்டியது முதற்காரிய மென்று தெரிவித்தார்.

உண்மையில் அவர் விரும்புகிறபடி ஸமாதானங்கள் வெளிவரவேண்டியது மிகவும் அவசியமே. அதற்கு வழியில்லையென்பதை உள்ளபடி நாம் அறிவோம். பல விருதுகளை இட்டுக்கொண்டிருக்கிற ப்ரபல வித்வான்கள் திகழுமிக்காலத்தில் வெளிவரவில்லையென்றுல் பின்னை எப்போதுதான் வெளிவரும்?

அதற்கு வழியில்லாமல் உபாலம்ப ஸ்ரீமுகங்களையெழுதியனுப்புவதனுல் என்னுகும்.

ஆசாரியரும் அந்தரங்க வித்வான்களும்.

(புஷ்யோத்ஸவத்தில் ஸம்பாஷணை)

ஆசாரியர்— வித்வான்களே! அந்தரங்க விஜ்ஞாபனத்தை ஆராய்ச்சி செய் யச் சொல்லியிருந்தேனே; ஆராய்ந்தீர்களா?

வித்வான்கள்— நன்கு ஆராய்ந்தோம். ஆராய்ச்சியில் தேறின விஷயங்களை விஜ்ஞாபிக்கவே விடைகொண்டிருக்கிரோம். ஒவ்வொரு விஷயத்தைப் பற்றியும் ஒவ்வொருவராகச் சொலலுகிரோம்.

ஜநார்தநாசார்— ரஹஸ்யரத்னவளியில்

"ஸ்ரீமானான நாராயணனொருவனுமே ஸர்வ ஜீவர்களுக்கும் தஞ்சம்......ஸர்வ ஸ்வாமிநியாய் ஸர்வேச்ரவனுக்கு சேஷமாய் ஸஹதர்மசாரிணியான பெரியபிராட்டியார் இத்தலையில் வாத்ஸல்யாதிசயத்தாலும் அத்தலையில் வால்லப்யாதிசயத்தாலும் புருஷகாரமாய்க்கொண்டு இஜ்ஜீவர்களுக்குத் தஞ்சமாகிறாள்"

என்கிற இந்த ஸ்ரீஸூக்தியும் சதுச்ச்லோகீபாஷ்யத்திலிருந்து காட்டியுள்ள நாலைந்து ஸூக்திகளும் நமக்கு உபாதேயமாக வழியேயில்லையே.

ஜகன்னாதாசார்—

"வேரிமாறாத பூமேலிருப்பாள்வினை தீர்க்குமே" "நின் திருவருளும் பங்கயத்தாள் திருவருளுங்கொண்டு "உன் திரு" "திருவுக்குந்திரு" "தாமரையாள் கேள்வனொருவனையே நோக்குமுணர்வு"

இத்யாதி ஸ்ரீமத் ரஹஸ்ய த்ரயஸாரஸூக்திகள் திருக்கண் வளர்ந்துகொண்டே எழுதியவையாகத் தோன்றுகிறதேயொழிய வேறில்லை. இவற்றால் என்ன ஸாதிக்க விரும்புகிறாரென்பது தெரியவில்லையே.

அம்மாளாசார்— "அலமேஷா பரித்ராதும் ராக்ஷஸ்யோ மஹதோபயாத்" இத்யாதிகளை அடுக்கியிருப்பதும் ஸ்வப்நபாஷிதங்களென்றே தோன்றுகிறது.

அப்பளாசார்—

ஆளவந்தாரருளிய *நிஜகர்மாதி* பக்த்யந்த மித்யாதியான கீதார்த்த ஸங்க்ரஹச் லோகத்தின் பாஷ்யத்திலே ஸ்வாமி தேசிகன்.

"ஸ்வயம் ஸ்வாதுத்வாத் க்ஷணிகஸ்ய காலாந்தரபாவி பலஸாதநத்வ அநுபபத்திதர்சநாச்ச நாஸ்ய ஸ்வவ்யாபாரே மோக்ஷோபாயத்வ புத்திரபி ஸ்யாத் இதி பாவஃ அந்தத: தைஸ்தை ராராதிதோ பகவாநேவ ஹி ஸர்வத்ர உபாய:" என்றது நமக்கு நஞ்சல்ல.

பத்மநாபாசார்—ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில்

"*கர்த்தா சாஸ்த்ரார்த்தவத்த்வாத்* என்கிறபடியே ஜீவனுக்கு கர்த்ருத்வம் ப்ராமாணிகமே யாகிலும் இது பராதீனமுமாய் அல்பவிஷயமுமாய் ப்ரதிஹதியோக்யமுமாயிருக்கும். ஆகையால் இவன்தான் உபாயாநுஷ்டானம் பண்ணிற்றும் *வரத! தவ கலு ப்ரஸாதாத்ருதே சரணமிதி வசோபி மே நோதியாத்* என்று சொல்லுகிறபடியே அவன் கடாக்ஷமடியாக வருகையால் அவனாலே ப்ரேரிதனாய், அவன் ஹைகரியாதபோது நீட்ட முடக்கமாட்டாதே அவன் கொடுத்த கரணகளேபரங்களைக் கொண்டு அவன் காட்டின வுபாயத்தை அவன் துணை

செய்ய அநுஷ்டித்து அவனால் கொடுக்கப்படுகிற பலத்துக்கு சாதகம் போலே அண்ணுந்திருக்கிற விவனை ஸ்வாதீந ஸர்வ விஷய அப்ரதி ஹத கர்த்ருத்வ முடையவனேடே துல்யமாக இரண்டாம் ஸித்தோபாய மாக வெண்ணுகை விவேகியான முமுக்ஷுவுக்கு உசிதமன்று....

"என்னுணர்வினுள்ளே யிருத்தினேன் அதுவுமவனதின்னருளேயென் றும் "இசைவித் தென்னையுன் தாளிணைக் கீழிருத்து மம்மானே யென் றுஞ் சொல்லுகிறபடியே உபாய பூதனை அவன் செய்விக்கச் செய் கிற வ்யாஜமாத்ரத்தை அவனேடொக்க உபாயமாக வெண்ணுகை உசிதமன்றென்று ஏக சப்தத்துக்கு தாத்பர்யம்"

இந்த ஸ்ரீஸூக்தியின் முன்னிலையில் நம்மவர்களின் ஸம்ரம்பங்கள் காசுக்கு முதவா தென்பதை உலகமுணர்ந்தேயுள்ளது.

ஆசாரியர்— போதும் போதும்; போய்வாருங்கள் ஓம் சாந்திச் சாந்திச் சாந்தி:

ஸ்ரீவைஷ்ணவதாஸன்.

